

Nepal'deki Gösteriler ve Sözde Maoist Hükümet Üzerine

Nepal'in başkenti Katmandu'da sosyal medya yasağı ve yolsuzluk iddialarına karşı başlayan gösteriler, Başbakan Khadga Prasad Sharma Oli'nin istifasıyla sonuçlandı. Nepalli gençler, "yolsuzlukları durdurun, sosyal medyayı değil" sloganlarıyla sokaklara inerek birçok devlet binasını ve başbakanlık özel konutunu atışe verdi. Bu yazı kaleme alınırken gösteriler hala devam etmektedir.

Şimdi bazı aklı evveler Nepal'de olanları "Maoistlere" bağlayarak, bir kumarbazın el çabukluğuyla, devrimizin hakiki kazanımlarıyla, burjuvazinin saflarına iltihak etmişleri aynı potada eritmek istiyor. Tüm siyasi hayatlarını devrimci komünizme saldırarak ve en iyi ihtimalle burjuvazinin "sosyal-demokrat" eleştirisiyle geçirenler, gerçek bir devrimi rüyalarında dahi görmemiş Troçkistlerin, Nepal'deki devrim tarihi hakkında sıfır bilgiyle üfürmeleri ve devrimin başarısızlıklarını kendi cephaneliklerine eklemeleri, aslında ezilenlerin mücadelesine karşı duydukları küçük burjuva kinizminden başka bir şey değildir. Ama bu tür ucuz tartışmalara girmeyeceğiz.

Bu yazının amacı, Nepal'deki halk kitlelerinin yaşadığı derin ekonomik ve sosyal kriz üzerine odaklanmak yerine, Nepal revizyonizminin giderek yozlaşarak nasıl burjuvazinin pespaye temsilcilerine dönüştüğüne dair bazı temel hakikatleri ortaya koymaktır.

Nepal ve Maoist Halk Savaşı

Şubat 1996'da NKP (Maoist), "dünyanın çatısında" devrimci Halk Savaşını başlatarak ve komünist devrimin kırmızı bayrağını yükselterek, büyük bir mücadeleyi başlatmaya cüret etti. Bu, sadece Nepal'deki ve dünyanın o bölgesindeki insanları değil, dünyanın birçok yerinde yeni devrimci bir devlet iktidarına ulaşmak için, özgürleştirici mücadelenin başlatılmasını görmek için can atan bütün herkesi umutlandırdı. NKP (M) kısa zamanda Nepal kırlarında başarıya ulaştı ve Nepal'in %90'ını kontrol eder hale geldi. Bu bölgelerde feodalite altında ezilen köylülerin, kadınların ve etnik azınlıkların özgürleşmesine neden oldu. Kadınlar, Nepal tarihinde ilk defa kendi özgürlükleri için ayağa kalktı ve gerçek bir devrimin öznesi oldu. Ezilen köylüler, kurulan halk komünlerinde gerçekleştirdikleri ortak ve verimli üretim sonrasında kendine yetebilir bir tarımla kıtlık ve yoksulluktan kurtuldu. Nepal bu yıllarda, devrimci komünizm için büyük ilham oluyor, dünya çapında ezilenlere umut veriyordu.

NKP(M), Nepal'deki iktidar yürüyüşünün uzaması, devletin niteliği, emperyalist kuşatma gibi birçok sorunla karşılaştı. Bunlar baş etmeye çalıştığı ama devrim mücadelesinin belirli bir aşamasında yalpalamaya, gerilemeye ve geri dönmeye iten zorluklardı. Şüphesiz ki bu zorluklar sadece "Nepal"ın değil, bir devrimi gerçek kılmanın zorluklarıydı. Ve bu sorunlara yönelik bir dizi oryantasyon, öneri, eleştiri Bob Avakian'ın kurucusu ve önderi olduğu RCP (Devrimci Komünist Partisi) tarafından yapıldı. RCP ve NKP (Maoist) arasındaki fikir ayrılıkları -ki aslında bu uluslararası komünist hareketin de içinde olduğu fikir ayrılıklarıdır- şu üç noktada yoğunlaşıyordu:

"1) Devletin niteliği ve özellikle de, gerici devlete (Nepal özgülünde monarşisiz bir gerici devlete) katılma ve onu "mükemmelleştirme" ye yoğunlaşmış bir stratejiyi benimsemenin aksine, proletarya ve onun komünist öncüsü önderliğinde yeni bir devlet kurma ihtiyacı;

2) Daha özgül olarak, kapitalizmi geliştirmeye ve dünya emperyalist ağı içerisinde kendisine yer aramaya odaklanmış

bir burjuva cumhuriyet kurmanın aksine, ilk adım olarak, eski düzenin yıkılması üzerinden, Halk Savaşı süreci içerisinde ortaya çıkarılan yeni üretim ilişkileri ve toplumsal ilişkiler temelinde, ekonomik temelin geliştirilmesi ve buna tekabül eden, ulusun emperyalist hakimiyetten ve feodal ilişkilerden özgürleştirilmesinin kurumlarını üstlenen yeni bir demokratik devlet kurma ihtiyacı;

3) Eklektizm, pragmatizm ve “taktik kurnazlıklarına” ve burjuva reel-politik diye ifade edilen şeye bel bağlama girişimleri –emperyalist (ve diğer büyük güçler) egemenlik ve mevcut baskı ve sömürü ilişkileri çerçevesinde manevra yapmaya kalkışmanın aksine, teorinin ve iki-çizgi mücadelesinin dinamik rolü (komünist partiler içinde ve genel olarak komünistler arasında ideolojik ve siyasi sorunlar üzerine mücadele).”¹

Maalesef NKP(M), bu üç meselede oldukça ağır çizgi hatalarında ısrarcı oldu ve bunları daha da sistematize etti. Yeni Demokratik devrim öncesi bir “burjuva devrimi” gerçekleştirilmesi gerekliliği, Halk Kurtuluş Ordusu’nun tasfiye edilerek, “sınıf iktidarı olmayan devlet” modeline entegre edilmesi, komünlerin tasfiye edilerek kırların tekrardan ilk önce ağalara-zengin köylülere bırakılması ve sonradan “serbest pazara” eklemelenmesi gibi ağır revizyonist çizgiyi takip ederek, burjuvazinin kanatları altına girdi. Ve sonuç olarak 2008’de “feodal demokratik cumhuriyete” bağlılıklarını beyan ederek, baskıcı ve sömürücü ilişkilerin aygıtı olan devletin “hükümeti” haline geldiler.

Gerçek bir devrim yapamamanın ağır maliyeti

Nepal’de yaklaşık 20 yıldır süren seçimlerde kah NKP(M) kah bu partiyi aratmayacak kadar devrim düşmanı NKP (Marksist

Leninist Birlik) -yeni devrik başkan Khadga Prasad Sharma Oli'nin partisi- ezilen halk kitlelerini seçim sandığıyla ağır bir mengeneyle aldılar. Halk saflarında, yoksulluğa ve yolsuzluğa olan öfkeyi, “partiler yarışı” şekilde geçiştirerek, aynı düzenin parçası oldular. Sharma Oli ve ittifakının yolsuzluklarla anılması, Nepal devriminin bataklığının önemli figürlerinden olan Parachanda da nasibini aldı. Çocuklarının “emlak zengini” olması, uzun zamandır halk nezdinde büyük tepkilere neden oluyordu. Fakat esas mesele şu ki, Parachanda'nın ve çocuklarının evleri yakılırken “helikopterle” kaçtığı iddiası çok ağırdır. Zira Nepal'de devrimin yükseliş zamanlarında Nepal önderliği, hem bölgesel hem de uluslararası gericiliğe karşı Kızıl Siyasi İktidarlarda, bizzat halk tarafından korunuyorlardı. Artık halkın hedefi haline dönüşmekte izlenilen burjuva çizginin belirleyici faktörü oluşturduğunu söylemek gerekir. Her ne kadar başka ünlü bir revizyonist olan Bhattarai, gençliğin rol oynadığı bu ayaklanmayı “karşı devrim” olarak nitelendirmiş olsa bile geçmişte halk tarafından korunan önderliğin bugün nasıl halkın hedefi olduğuna dair maddi ilişkileri söyleyememektedir.

Nepal'de krallığın sona ermesinden bu yana -ki bu son derecede önemli bir olaydı- dümenin burjuva iktidarın inşasına kırılması, devrim için ayağa kalkan ve bedel ödeyen binlerce insanı yeniden ve yeni kabuslara iteledi. Nepal bu süreçten sonra “bölgesel güçler” olan Hindistan ve Çin'le uyumlu bir politika izlemeye özen gösterdi. Dünya pazarına daha hızlı entegre olabilmek için Birleşmiş Milletler ve ABD ile çeşitli anlaşmalara imza attı. Nepal, uzun süren bir iç savaştan sonra tekrardan emperyalist sermayenin “girişim” ve “yatırım” yapabileceği “güvenilir” bir ülke oldu. Nüfusun %20'sinin işsiz olması yoğun emek sömürsünü de ateşledi. Beri yandan ise, babalarına ve erkek kardeşlerine meydan okuyarak devrime katılan kadınlar, köylerine geri döndüler, yeniden feodal baskıcı ilişkiler ağına hapsedildiler. Daha önce, Kızıl Siyasi İktidarlar tarafından yasaklanan ve cezalandırılan çocuk

evlendirmeleri, çocuk kaçırmaları yeniden boy verdi. Genç kadınlar ve kız çocukları, çeteler tarafından kaçıırılarak Hindistan fuhuş endüstrisinde çalıştırıldı. Ve tüm bu aktarımlarımız, Nepal'deki gerici tablonun sadece bir kaç yönüdür.

Daha da önemlisi, Nepal'de gerçek bir devrim yapamamamız ve ağır revizyonist çizgi, devrimci ve komünist güçler üzerinde oldukça olumsuz bir etkiye neden oldu. Bazı sözde Maoistler, NKP(M)'nin çizgisini açıktan desteklediler -Türkiye'den destekler için Devrimci Demokrasi'nin 2008 ve 2009'da, Nepal Devrimi üzerine yapılan açıklamalarına bakılabilir-. Bu tür sapmalar devrimci saflarda da hali hazırdaki çizgi problemlerini daha da güçlendirdi ve problemlere yeni bir nitelik verdi. Açıkçası Maoizm bölündü ve tersine döndü.

Bununla birlikte, dünyada emperyalizme ve diğer gericiilere karşı ayaklanan, şu ya da bu şekilde tepki duyan insanlar için bir kutup yıldızımızın olduğunu bir düşünün! Bir düşünün, şayet biz Nepal'de -emperyalist kuşatma ve saldırı olasılığına rağmen- gerçek bir devrim yapsaydık, 2011'de Arap Baharında, 2013'de Gezi'de ve başka zamanlarda başka yerlerde ayaklanan insanlar için oldukça ilham verici ve yol gösterici bir örnek teşkil edecekti. Böylesi bir devrim, dünya devrimi için bir üst alanı olabilir, şu anda yaşamakta olduğumuz son derecede ağır anti-komünist dalgayı kırabilirdi.

Devrimin yeni bir dalgası için

İnsanlığın, gezegenin ve diğer canlı türlerinin bugün yaşamakta olduğu dehşetleri yaşaması gerektiğine dair hiçbir "rasyonel" ya da bilimsel izahat yoktur. Son derecede baskıcı ve sömürücü sistem olan kapitalist-emperyalizmi köklerinden söküp atmak ve her türden sömürünün ve baskının olmadığı bir dünya mümkün, zorunlu ve arzulanabilirdir. Bunun için yapılması gereken, gerçek bir devrimin yol haritasına

koyulmasıdır.

Komünist devrimin ilk dalgası -1871'de Paris'te başlayıp 1976'da Mao sonrasında Çin'de sonlanan- çok önemli ileri atılımlar sergiledi ve büyük yollar katetti. Yine devrimimizin bu dalgası doğal olarak önemli hataları ve çizgi sorunlarını içerisinde barındırdı. **Bob Avakian**'ın mimarı olduğu ve önderlik ettiği yeni komünizm, özel olarak komünizm tarihimizden ve genel olarak insanlık tecrübelerinden öğrenerek, komünist bilimi niteliksel olarak ilerletti ve devrimci komünizmin yeni bir temelini yarattı. Şimdi insanlar, bu sistem altında yaşanan devasa sorunlarla baş etmek ve baskının, sömürünün olmadığı bir dünyaya yol almak istiyorlarsa, yeni komünizmi edinmeli, etüt etmeli ve esas almalıdırlar. Bu komünist devrimin yeni bir dalgası için yegane temeldir.

Dipnotlar:

1)

<https://yenikomunizm.com/ne-getirip-ne-goturecegi-tarihsel-one-me-sahip-bir-yazisma/>

Referans yazıları için aşağıdaki linklere bakınız:

[*Ne Getirip Ne Götüreceği Tarihsel Öneme Sahip Bir Yazışma*](#)

[*Komünizm: Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı*](#)

[*Devrimci Komünist Parti ABD – NKP \(Maoist\) Mektuplaşmaları*](#)

[*DEH Katılımcı Parti ve Örgütlerine Açık Mektup*](#)

**Faşist Trump rejimini
yollamak için gerekli olan
milyonların birliğinin
sorumsuz oportünist**

arpıtmalar tarafından sabote edilmesine izin verilmemelidir

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan yazı 2 Ağustos 2025 tarihinde Bob Avakian tarafından yazılmış ve sosyal medya hesaplarından paylaşılmıştır. Çevirisini okurlarımıza sunarız.

Bazı oportünistler birleşilebilecek herkesi birleştirmek yerine, RefuseFascism'e (Faşizmi Reddet) karşı acımasız saldırılar ve hakaretler atmaktadır. RefuseFascism, Trump faşist rejimini ve hızla tırmanan korkunç zulümlerini gerçekten yenmek ve ortadan kaldırmak için geniş bir yelpazede siyasi görüşlere sahip insanları şiddet içermeyen ama odaklı, sürdürülebilir ve amansız bir kitle hareketine çağırmak için yorulmadan çalışmaktadır. Bu ilkesiz saldırılar, Trump faşist rejimine karşı mücadelede hayati öneme sahip temel ilkeleri ve geniş birlikteliğin altını kazıymaktadır. Bu saldırıları yapanlar ne yaptıklarını düşünüyor olsalar da, objektif olarak yaptıkları Trump faşist rejiminin ekmeğine yağ sürer bir şekilde "kirli işlerini" yapmaktır.

Bu saldırıların ortak noktası benim önderlik ettiğim Dev-Komlar'ın (Devrimci Komünistler) da diğer birçok kişinin yanı sıra RefuseFascism hareketinin bir parçası olmasıdır; ve bu oportünistlere göre ben bir "demokrat" değil fakat bir "diktatör" olmak isteyen bir "otokratım". Tüm bunlar, benim ve Dev-Komların savunduğu ve uğruna çalıştığı şeylerin büyük bir çarpıtılmasıdır.

Eğer bahse girmek isterseniz, bu oportünistlerin benim gerçekten ne söylediğim ile ilgilenip ilgilenmedikleri hakkında bahse girin. Önemli bir örnek vermek gerekirse, benim yazdığım "Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin

Anayasa” yı bu oportünistlerin kaç tanesi okudu? Devkom’ların yayınladığı “İhtiyacımız Olan ve Talep Ettiğimiz Şey: Tamamen Yeni Bir Yaşam Biçimi, Temelden Farklı Bir Sistem” bildirgesinde açıkça belirtildiği gibi:

Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasası, ABD Anayasası’ndan bütünüyle ve temelden farklıdır. Bu yeni sosyalist cumhuriyet için hazırlanan Anayasa, köleliğin her türlüşünden, sınıf, ırk, cinsiyet ve toplumsal cinsiyete dayalı her türlü sömürü ve baskıdan, insanlığın bir bölümünün diğerleri tarafından boyunduruk altına alınması ve egemenlik altına sokulmasına dayalı tüm ilişkilerden arınmış bir toplumun ve nihayetinde bir dünyanın yaratılması için kapsamlı bir vizyon, sağlam bir temel ve somut bir plan sunmaktadır.

Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasası’na dayalı yeni sosyalist sistem, kapitalizm-emperyalizm altında asla yapılamayacak olanı gerçekleştirecektir: Kurumları, seçimleri ve her yönüyle bu yeni sosyalist sistem, kitlelerin siyasi olarak güçlendirilmesi için araçlar sağlayacak; böylece toplumun devrimci dönüşümünü hayata geçirmek ve bu sürece tüm dünya çapında katkıda bulunmak mümkün olacaktır.

Özgürlük ve Halkın Haklarında Yepyeni Bir Boyut

Bu yeni sosyalist Anayasa ile kurulacak devlet kurumlarının –polis ve ordu dâhil– rolü artık insanları bastırmak, kontrol altına almak, ezmek, vahşice saldırmak, öldürmek ve katletmek olmayacaktır; ne burada ne de dünyanın herhangi bir yerinde. Bunun yerine, bu köklü biçimde yenilenmiş kurumlar halkın haklarını güvence altına alacak ve kitlelere her türlü ayrımcılık ve eşitsizliğin, her türlü baskı ve sömürü ilişkilerinin ortadan kaldırılması yönünde destek verecektir. Ayrıca yeni, özgürleştirici toplumu sabote etme, saldırma ve yok etme girişimlerine karşı savunacak; özgürleşme hedefi için mücadele eden dünya halklarını destekleyecektir.

Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasası'nda belirtildiği üzere, bu yeni toplumdaki insanların siyasi görüşlerini ifade etmeleri, sanatsal ve diğer yollarla özgürce kendilerini ortaya koymaları, muhalefet etmeleri ve protesto etmelerine sadece izin verilmeyecek bunlar teşvik edilecek ve buna anayasal ve kurumsal koruma sağlanacaktır. İnsanlara bunu yapabilmeleri için imkânlar sunulacaktır; çünkü bu, insanların "nefes alabileceği" ve rahat hissedebileceği bir ortam yaratmanın önemli bir parçasıdır. Böylece insanlar, toplumun ve dünyanın özgürleştirici dönüşümüne neyin katkıda bulunacağını, neyin bulunmayacağını birlikte tartışmaya ve başkalarıyla omuz omuza katılmaya ilham bulacaklardır.

Bütün bunlar, "Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa" da vurguladıklarımın temelidir:

"Başka herhangi bir yerde, fiilen herhangi bir devletin kurucu veya rehber belgesinde bu Anayasa'da somutlaştırılmış şekliyle, sadece korunmaları değil muhalefet etme, entelektüel ve kültürel mayalanma hakkı üzerine bir şey var mı? Sağlam bir çekirdek, eğitim sistemi aracılığıyla ve bir bütün olarak toplumda insanların hakikat nereye götürürse götürsün, eleştirel düşünme ve bilimsel keşif ruhu ile hakikati takip etmelerini sağlayacak bir yaklaşımla ve bu şekilde dünyayı sürekli olarak öğrenecekleri, onu insanlığın temel çıkarlarına uygun olarak değiştirmeye daha iyi katkıda bulunabilecekleri, tüm sömürünün ortadan kaldırılacağı ve buna karşılık gelen toplumsal ilişkiler ve siyasal kurumların dönüştürüleceği, tüm baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak amacıyla ekonominin sosyalist dönüşümü için bir temele sahipler mi? Tüm bunlar, halkın temel ihtiyaçlarını karşılamak için birlikte çalışmaya ve mücadele etmeye olanak tanıyacak -toplumu temel bir şekilde dönüştürmek ve dünya çapında devrimci mücadeleyi desteklemeye yardım edecek- ve ilham kaynağı olacak muazzam üretken insan gücünün zincirini çözecek ve ortaya çıkaracaktır. Her türlü sömürü ve baskıdan arınmış komünist bir dünya nihai hedefini hedeflerken, aynı zamanda kapitalizm-emperyalizm sistemi

altında çözümlü imkansız olan çevresel ve ekolojik krize hitap ederek anlamlı ve kapsamlı bir şekilde bu meselenin üstesinden gelinecektir.”

Bu gerçekten doğrudur. Ve bu mümkündür, ancak bu şu anda bu ülkede hüküm süren, dünyayı domine eden ve Trump faşist rejimini güçlendiren kapitalizm-emperyalizm sisteminin yok edilmesi ile mümkündür. Bu “Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa” temelinde bir sosyalist sistem ile mümkündür.

“Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa”nın geliştirilmesine yol açan ilke ve yöntemler aynı zamanda De-Kom’ların Trump rejimini yenip devirmek adına birleştirilebilecek herkesi kitlesel, güçlü, sürdürülebilir ve şiddet içermeyen amansız bir mücadelede birleştirmek için birçok farklı siyasi perspektife sahip insanlar ile nasıl çalışacağımızın da temelini ve kılavuzunu oluşturmaktadır. Bizim bakış açımıza göre bu, “Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa” nda somutlaşan ve tüm dünyada insanlığın sömürü ve baskı sistemlerinden ve ilişkilerinden kurtuluşunu amaçlayan derin bir özgürlük sistemine yol açacak devrimi gerçekleştirmek için atılması gereken önemli bir adımdır.

Ben ve Dev-Komlar aslında bunu savunuyoruz ve hayatlarımızı bunun için savaşmaya adadık. Bu konuyla ilgili dürüst sorular, faşist bir Amerika’yı kabul etmeyi reddeden herkes, Trump faşist rejimini yenmek ve ortadan kaldırmanın gerektiği acil ihtiyacı karşılamak için güçlü bir kuvvet olarak birleşenler ile ilkeli bir zeminde anlaşmazlıkları memnuniyetle karşılanabilir ve anlamlı tartışma ve müzakerelerin altyapısı olabilir.

Fotoğrafçı İfşaları ve Ataerkinin Köklerinden Sökölüp Atılmasına Yönelik Acil İhtiyaç

Kısa bir süre önce sosyal medya kanalları üzerinden bazı fotoğraf sanatçılarının Kadın ve LGBTİ modelleri taciz ve istismar ettiğine yönelik bazı ifşalar yayınlandı. Ardından birçok kadın ve LGBTİ birey çok haklı olarak kendi başlarına gelen ve “sanat” kisvesi altında yapılan taciz ve istismarı teşhir etmeye başladı.

Teşhir ve ifşaların “aile yılı” adı altında kadının bastırılmasının ve LGBTİ bireylerin düşmanlaştırılarak hedef gösterilmesinin ağır politik atmosferinde gerçekleşmesi açısından da çok önemli olduğu kesinlikle bilinmelidir. Teokratik faşist rejim “LGBT ideolojisi” safsatası altında azgın bir saldırı yürütürken kendi “ideal kadın” inşasını topluma dayatıyor. “Muhafazakar”, aileye bağlı, erkin bir uzvu olarak kadının var olmasını söylüyor. Rejime “muhalif” olan ama bu sistemin, onun yönetici sınıflarının aynadaki aksi sureti olan “liberal” akıl ise, kadının “ev içi metalaştırılmasından” çıkararak, “toplumsal metalaştırılmanın” parçası haline getiriyor. Kadın böylece bu aterkil toplumda “özgür” birey olarak, “ailenin” zincirlerinden kopabiliyor kendi “seçimini” yapabiliyor ama aynı ataerkil dünyanın devamlılığı temelinde baskı ve sömürü değişik formlarda devam ediyor. Bob Avakian’ın da söylediği gibi:

“Bir kadına burka giydiren zihniyetle, tanga giydiren zihniyet aynıdır”. Zira ikisi de kadını kendi metası olarak görmektedir; birinde “ev içi” iken diğesinde ise “sınırları aşmıştır”. Bu yaşadığımız kapitalist patriyarkal toplumun en belirgin özelliklerinden biridir.

Fotoğrafçı ifşalarının ortaya çıkardığı – ki birçok insan tarafından da bilinen- bu tür istismar ve tacizlerin daha fazla “az ünlü” kadınlara yapıldığı hakikatidir. “Sanatçı” böylece elinde bulundurduğu statü ile daha “az ünlü” genelde de genç kadınları “etkileyerek” ve bazen de şiddete varan yöntemlerle taciz ve cinsel istismarlarını sürdürebilmektedir. Bu olay kapitalist toplumdaki statünün patriyarkayla birleşince nasıl korkunç sonuçlara evrildiğinin göstergelerinden biridir.

Şimdi daha fazla insan, “sanat” camiasında ya da çevrelerinde yaşadıkları rızalık inşası sonrası ya da açık saldırganlık biçiminde yaşadıkları taciz ve cinsel istismar suçlarını ortaya döküyor. Ve yine birçok insan toplumsal baskı ya da yaşadıkları korkulardan – ki bu da toplumsal ilişkilerin parçasıdır- ötürü başına gelen korkunçlukları ifade dahi edemiyorlar. O yüzden, artan oranda insanın, cinsel taciz ve istismar suçlarını kamusal bir şekilde dile getirmesi, dile getiremeyenler açısından da son derecede önemlidir. Burada bu suçları işleyen ve bu köhnemiş dünyanın onun gerici bakış açısını -kadınların, LGBTİ’lerin bastırılması, objeleştirilmesi, şeytanileştirilerek hedef gösterilmesi- belirli düzeylerde temsil etmektedir ve bu temsillerin teşhir edilmesi son derecede önemlidir.

İfşa ve teşhir sürecinden en temel ve kesinlikle en acil gereksinim ise tüm bu suçların, yaşadığımız sistem tarafından anbean üretildiği, korunduğu ve güçlendirildiği gerçekliğinin akılda tutulması ve bunların yaşanmadığı bir dünya için kapitalist sisteme içkin olan ataerkinin köklerinden sökölüp atılması hedefiyle hareket etme bilincinin temel alınması ve yaygınlaştırılmasıdır. Bu yapılmadığı takdirde bu tür cinsel taciz ve istismar olayları, birkaç suçlunun ipinin çekilmesiyle sınırlanacaktır. **Bu haklı ve meşru öfkenin suçların temsilleriyle birlikte ama kesinlikle bunu aşarak, bu sistemin kalbine -baskıcı, sömürücü, türücü ve ataerkil kapitalist toplum- yönelmesi, insanlığı, gezegeni ve üzerinde**

yaşayan diğer hissedebilen canlı türlerini özgürleştirebilmesi temel yönelimiyle hareket etmelidir. Bu son derecede gerekli ve acil olan temel ihtiyaçtır!

Bob Avakian'ın da söylediği üzere;

“Kadınların ezilmesi ve onların kurtuluşu için verilen mücadele, tüm boyutlarıyla, hem bu ülke içinde hem de bir bütün olarak dünyada stratejik bir sorun olarak, her türlü baskı ve sömürünün kökünü kazıma ve bütün insanlığın kurtuluşu için yürütülen genel mücadelede hayati bir önem oynayabilecek ve oynaması gereken bir şey olarak görülmelidir.”

“Birini hariç tutarak bütün zincirleri kıramazsınız. Hem erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısını devam ettirmek isteyip, hem de sömüründen ve baskıdan kurtulmak istediğinizi söyleyemezsiniz. Hem insanlığın yarısını köleleştirip, hem de insanlığı özgürleştirmekten bahsedemezsiniz. Kadınlara yönelik baskı, toplumun efendiler ve köleler, ezenler ve ezilenler şeklinde bölünmüş olmasıyla doğrudan bağlantılıdır ve tüm bu koşullara son vermeden kadınların kurtuluşu imkansızdır. Kadınlar yalnızca devrim yaparken değil, bu devrimin tamamında muazzam bir rol oynayacaktır. Proleter devrimin sağlam bir gücü olarak kadınların öfkesi tamamen açığa çıkarılmalıdır.”

Birini hariç tutarak bütün zincirleri kıramazsınız. Hem erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısını devam ettirmek isteyip, hem de sömüründen ve baskıdan kurtulmak istediğinizi söyleyemezsiniz.

Hem insanlığın yarısını köleleştirip, hem de insanlığı özgürleştirmekten bahsedemezsiniz. Kadınlara yönelik baskı, toplumun efendiler ve köleler, ezenler ve ezilenler şeklinde bölünmüş olmasıyla doğrudan bağlantılıdır ve tüm bu koşullara son vermeden kadınların kurtuluşu imkansızdır.

Kadınlar yalnızca devrim yaparken değil, bu devrimin tamamında muazzam bir rol oynayacaktır. Proleter devrimin sağlam bir gücü olarak kadınların öfkesi tamamen açığa çıkarılmalıdır.

**KIRIN ZİNCİRLERİ!
KADINLARIN ÖFKESİNİ DEVRİME YÖNELİK
KUVVETLİ BİR GÜÇ OLARAK AÇIĞA ÇIKARINI!**

**BAŞKA BİR DÜNYA DOĞUYOR -
HER ŞEYİ DÖNÜŞTÜREBİLİRİZ VE HER ŞEYİ DÖNÜŞTÜRECEĞİZ!**

Bob Avakian
BASİCS 3:22

Trump-Putin Zirvesinin Akabinde: Dört Kritik Hakikat

Editörün notu: Ukrayna üzerinde yaşanan Rusya ve ABD gibi iki emperyalist gücü karşı karşıya getiren savaş kısa bir süre önce başlayan zirveler ve görüşmelerle yeni bir aşamaya doğru gitmektedir. Sürecin doğru anlaşılabilmesi ve tartışmaların buradan derinleştirilebilmesi; çelişkilerin ne temelde ele alınması gerektiğinin anlaşılabilmesi için orijinali <https://revcom.us/en/wake-trump-putin-summit-four-critical-truths> adresinden ulaşılabilecek yazının çevirisini okurlarımıza sunuyoruz.

Trump ve Putin arasında geçtiğimiz cuma günü Alaska'da gerçekleşen zirve haber kanallarını domine etti ve aynı gündem

bu hafta da haber kanallarını dolduracak gibi gözüküypr. Konferansın amacı Rusya ve Ukrayna arasındaki kanlı ve tehlikeli savaşın nasıl bir sonuca vardırılacağı üzerineydi. Hızlıca bir vekalet savaşına dönüşen bu savaşta Ukrayna'ya, Avrupa ve Trump koltuğu alana kadar ABD tarafından güçlü bir şekilde arka çıkıldı. Görüşmeye giderken Trump ilk adım olarak Putin'in ateşkesi kabul etmesini söylerken toplantıdan çıktığında bu talebini bıraktı. Konferans boyunca Trump, Putin'den övgüyle bahsederken artık ateşkes öncesi Putin'le kapsamlı bir anlaşma yapma sorumluluğunun Ukrayna lideri Zelenski'de olduğunu söyledi.

Bunun dışında hiç kimse Trump ve Putin'in ne konuştuğunu ve ne konularda anlaşmaya vardığını bilmiyor. Bunların daha fazlası bu hafta netlik kazanacak. Neler olacağının çok büyük etkileri olacak dolayısıyla daha derin dinamiklerin ve olasılıkların neler olduğunu anlayabilmek önemlidir.

Bir: Kapitalist-emperyalist güçler arasında bölünmüş ve bu güçlerin sistemin mantığına göre üstünlük için savaştıkları bir dünyada yaşıyoruz. Tam da şu an da bütün emperyalist güçler nükleer cephanelikler de dahil olmak üzere cephaneliklerini modernize edip güçlendirmek için devasa bütçeler kullanıyorlar ve stratejilerini geliştiriyorlar. Üstünlük mücadelesinin esas rakipleri ise çok daha sert bir rekabetin içerisine girmiş olan ABD ve Çin. Bu "karışımın" içerisinde devasa nükleer cephaneliği ile Rusya ise büyük bir oyuncu Ancak bu güçlerin herhangi birinin dahil olduğu-ister planlı isterse kazaen başlasın- yeni bir savaş bir felaket ve hatta insanlığın sonu anlamına gelebilir.

Bundan üç buçuk yıl önce Rusya haksız ve kanlı bir şekilde Ukrayna'nın işgaline başladı. Bu savaşta yüzbinlerce insan öldü ve çok daha fazlası ise sakat kaldı. Ancak Rusya'nın işgalinin başındaki çok kısa bir zaman dilimi haricinde temel olarak bu savaş Ukrayna halkının ulusal kurtuluş savaşı olmadı. Ancak ABD ve Avrupa'nın Ukrayna'yı ağır bir şekilde desteklediği bir **vekalet savaşına** dönüştü. Bu arenada şu an da

ABD ve Rusya dünyanın bölüşümü ve yağması üzerine bir düeloya girişmiş durumdadır.

Biden yönetimi altında ABD, Ukrayna'ya milyarlarca dolarlık silah yardımı yaptı, Rusya birlikleri hakkında istihbarat paylaştı ve ileri seviyede stratejik "tavsiyeler" verdi. Bu sırada medeniyeti ortadan kaldırabilecek olan bir nükleer savaş ihtimaline de yaklaşıldı. Bu sadece iki devasa nükleer gücün işgal üzerinden birbirlerine karşı olmaları değil aynı zamanda Rusya lideri Putin ve minyonlarının sürekli olarak dünyaya Rusya'nın nükleer silahlara sahip olduğunu hatırlatmasıyla tekrar tekrar gündem oldu. Bir noktada Biden mevcut durumun nükleer bir savaşa dönüşme ihtimalinin 60 yıl önceki Küba Krizinden daha yüksek olduğunu itiraf etti! **Yani bu krizden 60 yıl sonra iki emperyalist güç dünyanın nasıl bölüneceği üzerine bir kavgayla insanlık uygarlığının sonunun gelmesini riske atıyorlar!**

2024 seçimlerinin kampanyası sırasında Trump Ukrayna'daki savaşa karşı olduğunu söyledi. Şayet kendisi başkan olsaydı böyle bir savaş hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini ve göreve gelir gelmez ilk gün barış anlaşmasını çıkartacağını iddia etti. Açıkçası şimdiye kadar böyle bir şeyi başaramadı. Burada risk altında olan çıkarlar kompleks ve stratejiktir; buradaki tartışma ABD'nin esas rakibi olan Çin ile bir rekabet içerisine girip girmemek değil bu rekabetin nasıl yapılacağıdır ki buna hızlı bir şekilde savaşa sebebiyet verebilecek askeri çatışma durumu da dahildir. (Geçtiğimiz günlerde Fox News kanalında Trump, Biden'ın stratejisinin Rusya'yı Çin'e yakınlaştırması üzerine söylendi-burada gerçekten de bir hakikat vardır). Emperyalistler arası rekabetlerin gittikçe yoğunlaştığı ve rejim içerisinde bu rekabetin nasıl ilerletilmesi gerektiği noktasında da çatışmaların olasılığının yüksek olduğu bir dönemde Trump'ın etrafında duran kimi güçler açısından bu çıkarlardan taviz verilmemeli. Özellikle de Rusya'nın çıkarlarının nerede yattığını görme hali ve bu çıkarları nasıl elde edeceğini

düşünmesi Trump yönetiminin görmek istediği tabloya “uygun” olmayabilir.

Kısacası bu son derece hassas ve riskli bir kumardır, insanlığın sonunu getirebilecek bir kumar! Bu dinamik, faşistler ve onlara karşı çıkan hakim sınıfların ortaklaştığı temel dinamiktir. Bu canavarlar için sistemlerinin devam etmesi-bu sistem içerisindeki konumlarının korunması- hayatın kendisinden daha değerlidir! Ancak esas soru dünyadaki halk kitlelerinin çıkarlarının böylesi bir çatışmada nerede yattığıdır? Açıkçası halk kitlelerinin çıkarları bu çatışmanın herhangi bir tarafında değil ancak böylesi krizlere sürekli olarak imkan veren sistemin bitirilmesinde yatmaktadır.

İki: ABD devlet aygıtının faşistler tarafından tahakkümü bütün bu durumu olduğundan çok daha tehlikeli yapmaktadır.

Trump'ın uçuculuğu- yani patlayıcılığı ve dürtüsel öngörülemezliğinin birleşimi- takipçilerinin her hareketine kölece bağlılıkları ile birlikte Trump/MAGA faşizminin içerisine inşa olmuş bir durumdur. Bu durum da bir savaş ihtimalinin her an çok gerçek olmasını daha da etkilemektedir. Dolayısıyla halkın kitlesel direniş ile bu faşist rejimi ŞİMDİ DEFETMESİ daha da acildir!

Üç: Bütününü yeni bir dünyaya ve temelden farklı bir sisteme ihtiyacımız var kapitalist emperyalist sistemin ölümcül dinamiklerinden insanlığı kurtarabilecek bir sisteme ihtiyacımız var.

İnsanlığın ihtiyaç duyduğu dünya; sömürü ve halklar arasındaki bölünmelerin olmadığı bir dünyadır; insanların herkes için bolluk sağlamak için birlikte çalıştığı ve kapitalist-emperyalist sistemin kesinlikle gereksiz olan sömürleri, baskıları, savaşları ve çevrenin yok edilmesinin ötesine geçtiğimiz bir dünyadır. Bob Avakian (BA), Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa'da böyle bir dünya için kapsamlı bir vizyonu, sağlam bir temeli ve somut bir planı

ortaya koymuştur. BA, bu hedefe ulaşmak için ihtiyacımız olan devrimin stratejisini de geliştirmiştir. Dahası, insanlığın daha önce sahip olduğu her şeyden çok daha bilimsel bir şekilde dünyayı anlamak ve değiştirmek için bu temelde yeni komünizmi ortaya koymuştur. Yeni komünizm, sağlam bilimsel temele dayanan bir umut sunmaktadır.

Dört: şimdi nadir bir zamandır, böylesi bir devrimin gerçekten daha da mümkün olduğu nadir bir zamandır.

Savaş tehdidi, ekolojik tahribat, kaos ve yıkımla beraber toplumun acımasız faşist tehdidi hem korkunç hem de çok gerçektir. Bu tehditlerden, bu sistem altında kaldığımız müddetçe herhangi bir kaçış olanağı yoktur. Ancak dünyanın uçlara yönelme hali devrimi daha da mümkün kılmaktadır.

Bunun neden ve nasıl böyle olduğu- sorunun doğası ve çözümün ne olduğu- BA'nın çalışmalarının parçasıdır. Örneğin bu meseleye başlamak için BA'nın 2025 yılı ile ilgili olan açıklamasını okuyabilirsiniz. Bu yüzleşmesi kolay bir hakikat değildir fakat bir kez yüzleştiğin de gerçekten özgürleştirici bir hakikat olabilir. Bütün bunlarla ilgili daha fazla öğrenmek için devrimin güçleriyle iletişime geçin, yeni komünist devrim için gece gündüz çalışanlarla iletişime geçin.

Bütün bunların ışığında Bob Avakian'ın söyledikleri daha da keskin bir şekilde önümüzde [durmaktadır](#):

Bu emperyalistlerin dünyayı domine etmelerine ve insanlığın kaderini belirlemelerine daha fazla izin veremeyiz. Ve insanlığın böyle yaşamak zorunda olmadıkları da bilimsel bir gerçektir.

[2025: Yeni Bir Yıl, Yeni Zorluklar, Son Derece Gerçek Korkunçluğun Karşısında Eşi Benzeri Görölmemiş Pozitif Bir Yolda İlerlemek](#)

Trump Yeni Gümrük Vergileriyle Küresel Ticaret Savaşını Kızıştırıyor: Bazı Temel Noktalar

Editörün notu: Aşağıdaki yazı 11 Ağustos 2025 tarihinde revcom.us sitesinde yayınlanmıştır. Orijinaline [bu link](#) üzerinden ulaşılabilir.

Geçtiğimiz hafta Donald Trump, faşist rejiminin küresel ticaret savaşını 90'dan fazla ülkeye cezalandırıcı nitelikte yeni gümrük vergileri ekleyerek hızlandırdı. Gümrük vergileri başka ülkelerden ABD'ye ithal edilen ürünlere uygulanan vergilerdir. Bu, kapitalist rekabetin bir aracı olmakla beraber genel olarak ürünlerin fiyatlarını yükseltir.

Yeni gümrük vergileri içerisinde Trump'ın Brezilya'ya uygulayacağı aşırı derecede yüksek %50 gümrük vergisi bulunuyor. Açıkçacı bu verginin genel olarak ticaretle bir ilgisi yok, nitekim Trump'ın kendisi bu vergilendirmenin mevcut Brezilya hükümetinin eski başkan ve Trump'ın faşist dostu Jair Bolsonaro'ya karşı başlattığı "cadı avına" karşı bir misilleme olduğunu söyledi. Bolsonaro, 2022 yılında kaybettiği başkanlık seçimlerinin akabinde taraftarlarının başkanlık sarayını basması sonrası darbe girişimiyle yargılanıyor.

Brezilyalılar protesto olarak Trump ve Bolsonaro'nun kuklalarını yakıyor

Trump aynı zamanda Hindistan'a da %50 gümrük vergisi getirdi; şayet Hindistan 27 Ağustos'a kadar Rusya'dan petrol almayı bırakmazsa bu vergi geçerlilik kazanacak. Trump rejimi Rusya ile ticaret yapan veya petrol alan diğer ülkeleri de yüksek gümrük vergileriyle tehdit ediyor. Bu tehditler Rusya lideri Putin'e Ukrayna savaşı üzerinde baskı oluşturmanın parçası.

Trump; Avrupa Birliği, Japonya ve Britanya'ya "anlaşmaya vardıldıktan sonra " tehditlerinin aksine %10 ve %15 arası değişen gümrük vergileri uyguladı. Bu "anlaşmalar" bahsi geçen ülkelerin ABD'den aldıkları çeşitli ürünlere, petrol ve doğalgaza karşı uyguladıkları vergileri düşürmeleri ve ABD'ye yaptıkları yatırımları arttırmalarını içeriyor.

Bu gümrük vergilerinin etkilerinin ABD'de ve dünyanın diğer yerlerinde ne olacağı tam olarak belli değil. Şimdilik bunlarla ilgili ne söyleyebileceğimize, neyin olmakta olduğuna, neden olduğuna ve insanlığın çıkarlarının nerede olduğuna ilişkin beş temel noktadan bahsedelim:

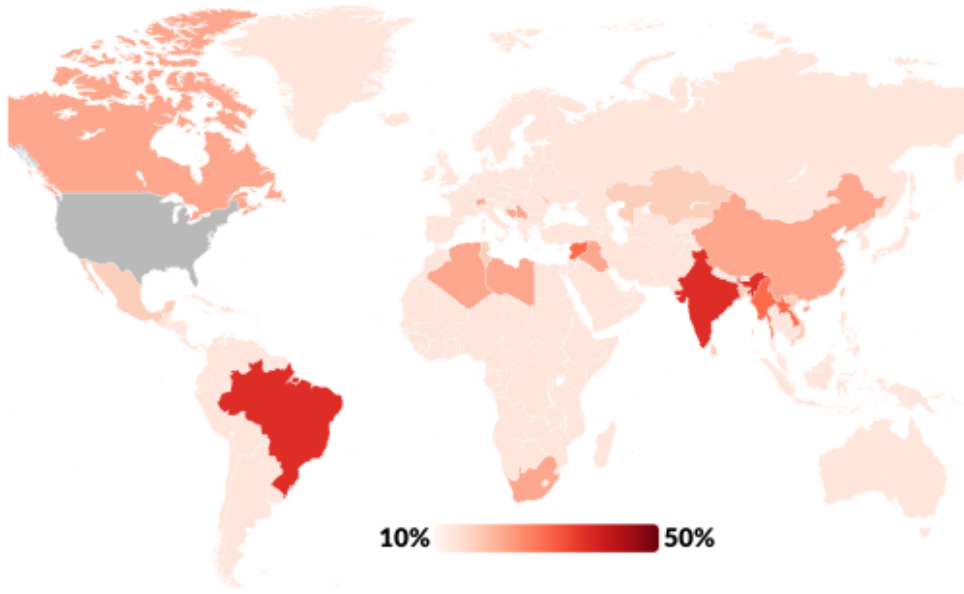
1. Bu gümrük vergileri devrimci lider Bob Avakian'ın Trump/MAGA faşizmine ilişkin söylediği "uluslararası hukuka ve daha zayıf halkların egemenlikleri ve hatta var olma haklarına uyuyormuş gibi görünmek dahi olmaksızın uluslararası arenada hüküm sürmesi gereken çiğ yıkıcı güçtür" açıklamasının bir ifadesidir.

Trump'ın gümrük vergileri anlamsız veya aptalca değildir. Aksine bunlar, dünyayı; siyasi, askeri ve ekonomik olarak ABD kapitalizm-emperyalizminin çıkarlarına uygun düşecek şekilde radikal bir biçimde yeniden düzenlemenin yaklaşımı ve stratejisidir.

Bu strateji oldukça patlayıcıdır tıpkı pek çok yorumcunun bu cezalandırıcı gümrük vergilerinden bahsederken "savaş benzeri" hamleler benzetmesi yapması gibi.

2. Neredeyse 100 ülkeye uygulanan bu yüksek gümrük vergileri Trump tarafından kendi yetkisiyle uluslararası finansal kriz riski göze alınarak uygulanmış olduğu gibi ABD Anayasasına göre gümrük vergisi uygulama yetkisi başkana değil Kongreye aittir. Bu, Trump'ın bütün ekonomiyi kişisel bir kontrol altına almaya doğru yaptığı hamlelerin bir parçasıdır. Bu hamlelere aldığı kararlar sadece ABD'de değil ama bütün dünyada derin etkilere sahip olan; hukuki anlamda bağımsız olması gereken Federal Rezerv Bankasını kontrol altına alma çabaları da dahildir.

GÖRSEL

%10'dan %50'ye kadar faşist Trump rejiminin uyguladığı gümrük vergilerini gösteren harita

3. Trump'ın gümrük vergilerini meşrulaştırmak için sunduğu bir gerekçe ise kendi ifadeleriyle "ülkemiz on yıllardır yakındaki ve uzaktaki, hem dost hem de düşman uluslar tarafından yağmalanıyor, talan ediliyor ve tecavüze uğruyor." Açıkçası bu korkunç bir yalandır. ABD on yıllardır dünyanın bir numaralı sömürücüsü ve baskıdır;Vietnam, Bangladeş ve Meksika gibi ülkeler tam da Trump'ın iddia ettiği biçimde ABD tarafından yağmalanmış, talan edilmiş ve tecavüz edilmişlerdir. 150 milyon çocuğun da dahil olduğu milyonlarca insan; Apple, Nike, Walmart ve H&M gibi ABD şirketlerine ucuz ürünler üretebilmek için hayatları pahasına ter döküyorlar. Tam da bu sayede ABD'de iç pazarda fiyatlar düşük tutulurken ABD'nin kapitalistlerine süper karlar akümüle oluyor.

Bangladeş'de konfeksiyon üretilen bir ter atölyesi

Trump'ın gümrük vergilerine karşı çıkan çoğu insan bunların Amerikan halkına vereceği zarardan bahsediyor. Evet, bu gümrük vergileri bu ülkede gün sonunu getirmeye çalışan çok sayıda insana ciddi anlamda zarar verecektir. Ancak bundan çok daha fazlası ABD'nin son 70 yıldır yağmaladığı ve sömürdüğü; Vietnam, Bangladeş, Nijerya, Guatemala ve kaynaklarıyla halklarının kanları ABD tarafından bir vampir gibi emilen halkların başına gelecektir. Trump'ın gümrük vergileri bu asalakça ilişkileri arttırmak için kullanılacak araçlardır.

4. Bu ülkedeki insanlara getireceği zorluklar ve kargaşa ne olursa olsun gümrük vergileri tek başına Trump'ın faşist rejiminin düşmesine neden olmayacaktır. Gümrük vergilerinin halk üzerindeki ekonomik etkisi, onları sokaklara dökölmeye zorlayan faktörlerden biri olabilir ve Trump'ın seçmenlerinin dış katmanlarından bazılarını harekete geçirebilir ancak bu kendinden bir şekilde Trump'ın sosyal tabanının faşizmden kopmasına neden olmayacaktır. Hatta Önce Amerika şovenizmi, göçmen karşıtı histeri, kadınların ve LGBT+'ların hedef gösterilmesi; ekonomik zorluklarla artadabilir.

Sosyal medya mesajı 114'te milyonlarca faşistten bahsederken Bob Avakian şunları söylemişti:

...onları harekete geçiren sadece ekonomik durumları değil aynı zamanda sosyal konumları da. MAGA faşistlerinin saflarında; ekonomik durumlarının ötesinde güçlü ve sapkın motivasyon faktörleri: Beyaz üstünlüğü ve erkek üstünlüğü konusundaki ısrarları, LGBT+'lara ve göçmenlere (özellikle Trump'ın iğrenç ifadesiyle "bok çukuru ülkelerden" gelen göçmenlere) duydukları nefrettir. Bu faşistlerin "Amerikayı yeniden yüce kılın" söylemi tam da budur. Ve bütün bunlar alçakça yalanlar, bilim karşıtı delilik ve çılgınca komplo teorilerine sarılı haldedir: Hassas gruplar nefret ve zulümün nesnesi haline getirilmektedir; örneğin göçmenler "tehlikeli suçlular" olarak lanse edilirken translar sapkın kimseler olarak gösterilirler.

Acil olarak, bu faşist rejimin doğasını teşhir eden, kitlesel hareket eden, kararlı, şiddet içermeyen eylemliliklerle şu talebi getiren bir gücün olması gerekiyor: Trump Faşist Rejimi Hemen Gitmeli! Bu taleple toplumun her köşesinde harekete geçmeli ve faşist rejimin yönetimini uygulayamadığı bir siyasi kriz oluşturulmalı. Rejimin uygulamaya koyduğu bu gümrük vergileri ve diğer önlemlerin yol açabileceği şiddetli sarsıntılar, radikal değişiklikler ve oluşan çatlaklarla birleştiğinde; bu faşizmi yenmek için harekete geçersek çok geç olmadan bunu başarma şansımız gerçekten de var.

5. Emperyalist güçler ister "serbest pazar" ister aşırı gümrük vergisi politikası uygulasınlar bunlar son tahlilde acımasız uluslararası bir sömürü sisteminin varyasyonlarıdır. Bu sistem, insanların ruhlarını ezerken milyarlarca insanın hayatlarını parçalamaktadır.

Sömürüyle ilgili yazı dizisinde Bob Avakian kapitalist emperyalist sistemin bunu neden yapmak zorunda olduğunu ve gerçek bir devrimle kurulan sosyalist bir sistemin; sömürü ve insanlar arasındaki tüm düşmanca bölünmeleri aşma sürecini nasıl başlatabileceğini açıklıyor.

Bugün yaşadığımız bu radikal şoklar Bob Avakian'ın sözleriyle:

...insanların “şeylerin her zaman olduğu gibi” olmasının tek yol olduğuna dair inancını sarsabilir. İnsanları, şeylerin işleyişinin nasıl olduğu ve bu şekilde kalması gerekip gerekmediğini sorgulamaya daha açık hale getirebilir; gerçek anlamda insanları sorgulamaya zorlayabilir. Ve devrimci güçler halkın arasında olup, olan bitenin daha derin gerçekliğini ve nedenini aydınlatarak bu şekilde yaşamaya bir alternatif olduğunu ortaya koyarsa bunun gerçekleşme olasılığı daha da artar.

İsrail'in Yeni Saldırısı : Gazze'nin Tamamını İşgal Edip Yerle Bir Etmeyi Amaçlayan Bir Sıçrayış; Faşist Trump Netan-Nazi'nin Soykırımına Tam Destek Veriyor

Editörün Notu: Okumakta olduğunuz yazı revcom.us sitesinden alınmıştır. Yazının kaynağına gitmek için tıklayınız.

“Çok yoğun insan olan alanları abluka altına almaktan bahsediyorlar... Eğer bunu yaparlarsa hesap edilemeyecek bir ölü sayısı olacaktır. Durum kimsenin hayal edemeyeceği kadar tehlikeli hale gelecektir.”

–[Mukhlis al-Masri](#), Kuzey Gazze'deki evinden zorla ayrılan ve şimdi Khan Younis bölgesinde olan bir kişi

“Nereye gitmeliyiz? Yeterince evimizden sürüldük ve aşağılandık. Bu ne demek biliyor musunuz? Dünya biliyor mu? Bu onurunuzun yok edilmesi demek, yiyecek, su ve ilaç arayan evsiz bir dilenci oldunuz demek.

–[Aya Mohammad](#), ailesiyle birlikte Gazze şehrine dönmüştü

Şunu bir daha okuyun: “Hesap edilemeyecek sayıda ölü”. “Kimsenin hayal edemeyeceği kadar büyük bir tehlike”.

Bu her şeyi açıklamıyor bile.

İsrail hükümeti kısa bir süre önce Gazze'nin tam ve kapsamlı olarak yok edilmesi ve Filistin halkının uğradığı soykırımın daha da derinleştirilmesi yönünde büyük bir sıçrayış gerçekleştirmek lehine oy kullandı.

İsrail zaten Gazze'nin dörtte üçünü kontrol altında tutmaktaydı. 8 Ağustos'ta [güvenlik kabinesi](#) Başbakan “Netan-Nazi” Netanyahu'nun kalan bölgeleri -kuzeyde Gazze Şehri, Deir al-Balah ve orta Gazze ve sonrasında da geriye ne kaldıysa – de ele geçirmek için yeni büyük askeri saldırı planını kabul etme yönünde oy kullandı.

İsrail'in Gazze'nin tümünü işgal etmesi konusunda kendisine sorular yöneltildiğinde Trump kitlesel katliam ve ölümler, açlık ve uluslararası kanunlar hakkında hiçbir endişeden söz etmedi. “İsrail'in kararıdır” diyerek başka bir deyişle açık kapı bıraktı.

İsrail'in Kana Bulanmış “Tahliyeleri”

Gazze Şehri, Gazze'deki en büyük şehirdir ve şu anda Gazze'nin 2,2 milyonluk nüfusunun 1 milyon kadarına ev sahipliği yapmaktadır. 7 Ekim 2023'ten bu yana [Gazze nüfusunun %90'dan fazlası](#) evlerini terk etmek zorunda kalmıştır ve bunların pek çoğu da birden fazla kez bulundukları bölgelerden sürülmüştür.

İsrail şimdiden Gazze Şehrinin bazı bölgeleri için tahliye emri yayınlamıştır ve [NBC](#) tarafından paylaşılan uydu görüntüleri de şehrin kenar bölgelerinde İsrail askerlerinin konuşlanmakta olduğunu göstermektedir. ABD yetkilileri bunun bir kara saldırısının yakın olduğu anlamına gelebileceğini söylemektedir. Hedefleri ise, nüfusu güneye kaçmaya, Gazze'nin şu an İsrail askeri kontrolü ya da tahliye emirleri altında olmayan %14-20 kadarlık kısmına sıkışmaya zorlamaktır.¹ Bunun

sonrasında ise İsrail ordusu [raporlara göre](#) Gazze'nin geri kalanını da birkaç ay içerisinde işgal etmeyi planlamaktadır.

İsrail 7 Ekim'e kadar [Gazze Şehri'ndeki](#) sivilleri "tahliye" etmek ve ancak bundan sonra kalan Hamas savaşçılarının peşine düşmekten bahsetmektedir. Bunların hepsi sözde çok düzenli ve uygar bir süreç gibi görünmektedir.

Son 20 ayda resmi tahminlere göre İsrail şimdiden [en az 61.369 Filistinliyi](#) -18.000'den fazla çocuk da dahil- öldürmüş ve 152.850 Filistinliyi de yaralamıştır. Gerçek sayılar işe şüphesiz [çok daha fazladır](#). İsrail ayrıca zor kullanarak Gazze halkını açlığa sürüklemektedir ve bu da artan sayıda insanın açlıktan ölmesine sebep olmaktadır.

Şimdi ise İsrail Gazze Şehrini daha da korkunç katliamlar, açlık ve yıkım içerecek bir ölüm sahasına dönüştürmek üzeredir.

İsrail Mayıs 2024'te Rafah şehrini "tahliye" ettiğinde tanklar, uçaklar, bombalar, füzeler ve askerler kullanmıştır. [revcom.us sitesine göre](#) "İsrail Rafah şehrinin ilk işgalini takiben [bombalamış](#), rastgele seçilen aileleri öldürmüş, gökleri dumanla kaplamıştır". "[800.000'den](#) fazla bir, iki, üç ya da altı farklı yerden zaten zorunlu göç etmek zorunda kalmış yorgun, kaynaksız ve gidecek hiçbir yeri kalmamış insanlar bu şehirden de sürülmüştür."²

Şimdi ise [972mag.com](#) sitesi İsrail'in sivil nüfusu evlerinden göçmeye zorlamak için katil dronlar kullandığını ve bilinçli bir şekilde sivilleri öldürdüğünü açığa çıkarmıştır.

Rafah ve diğer şehirler yerle bir edilmiş, neredeyse Gazze'nin tümü [yıkık dökük parçalar, toz bulutları ve mezarlardan](#) ibaret bir çöplüğe döndürülmüştür: "Havadan bakıldığında Gazze yüzyıllardır süren karanlığın altında keşfedilmiş antik bir uygarlığın yıkıntılarına benzemektedir. Beton parçalar ve parçalanmış duvarlardan oluşan bir labirent, kraterler,

molozlar ve hiçbir yere gitmeyen yollarla döşenmiş mahalleler. Ortadan kaldırılmış şehirlerin kalıntıları.”

“Dümdüz edilmiş binalar görmenizin sebebi Hamas’ın her bir binaya bubi tuzakları kurmasıdır” diye iddia etmişti yakın zamanda Netan-Nazi. “Bu bölgelere geldikten sonra... pek çok bomba ile dolu APC [zırhlı personel aracı] götürüyoruz. Patlatıyoruz. Bu da bütün bubi tuzaklarını harekete geçiriyor ve binalar çökmeye başlıyor.”

Bu bir başka bariz yalandır: İsrail Gazze’deki binaların neredeyse [%70’ini yok etmiştir](#) [. 972mag.org tarafından yapılan bir incelemeye göre - ‘[Kullanılamaz hale getir’: İsrail’in topyekûn şehir yıkım görevi](#) – “Kitlesel kayıplara sebep veren şey hava saldırıları olsa da buldozerler ve patlayıcılar Gazze’yi karadan dümdüz etmektedirler – askerler bunun Gazze’yi yaşanamaz bir hale getirmek için sistematik bir süreç olduğunu söylemektedirler.” (Askerler ayrıca rutin olarak boş binalara girdiklerini ve bubi tuzakları ile karşılaşmadıklarını anlatmaktadırlar.)

Gazze Şehrinin de şu an kadarı budur.

ABD – İsrail Yardım İstasyonları – “Planlanmış Katliam ve İnsandışılaştırma Merkezleri”

İsrail, savaş sahası dışındaki Gazzelilere yiyecek yardımı ve insani yardım yapmaya devam edeceğini iddia etmektedir. Bunun ne kadar iğrenç bir şaka olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez.

İsrail’in [kendi verileri](#) bile yiyecek, yakıt, ilaç, su ve diğer ihtiyaç duyulan yardımları bloke etmesi sebebiyle Gazze’ye giriş yapan yiyecek miktarının son 20 aydaki en düşük seviyeye geldiğini göstermektedir ve [gittikçe artan sayıda Filistinli](#) gıda eksikliği ile ilgili sebeplerden yaşamını yitirmektedir.

Bu yeterince suç teşkil etmiyormuş gibi, Sınır Tanımayan Doktorlar tarafından kaleme alınan yeni bir [rapor](#) ABD-İsrail tarafından yürütölen Gazze İnsani Yardım Kuruluşunun yardım merkezlerinden “planlanmış katliam ve insandışılaştırma merkezleri” olarak bahsetmiştir. “Yiyeceğe uzanırken göğsünden vurulan çocuklar. İzdihamlarda ezilen veya boğulan insanlar. Dağıtım noktalarında mermi yağmuruna tutulan topluluklar. Neredeyse 54 yıllık operasyon dönemimizde silahsız sivillere karşı bu seviyede sistematik şiddet ile çok nadir karşılaşmışsızdır.”³

Şimdi Gazze Şehrini bir serbest ateş alanına dönüştörmek sadece her çeşit yardım dağıtımını sekteye uğratacak ve oradaki insanların çektiği acıları ve açlığı daha da yoğun hale getirecektir.⁴

Hamas: İsrail'in Gazze'yi Yakıp Yıkmaq İçin Kullandığı Bahane

Netan-Nazi, 10 Ağustostaki bir [basın toplantısında](#) “Hamas'ın silah bırakmayı reddetmesi göz önünde bulundurulduğunda İsrail'in işi bitirmek ve Hamas'ın yenilgisini tamamlamak dışında bir seçeneği yoktur” şeklinde beyan vermiştir. “Gazze Şehri ve merkez kamplardaki kalan iki Hamas üssünü ortadan kaldırmak bu savaşa son vermek için en iyi yoldur.”

Bir başka büyük, utanmaz yalan. Gerçek şudur ki en başından beri Hamas Gazze'deki bütün Filistin halkını hedef almak için bir bahane olmuştur. Bunu nereden biliyoruz? Çünkü İsrail BÜTÜN SİVİL ALTYAPIYI yok etmiş, 2,2 milyon nüfusun tamamını AÇLIKTAN ÖLMEYE mahkum etmiştir. Artık şu noktaya gelinmiştir:

- [“Gazzeliler Açlığın Üstesinden Gelseler Bile Yaşanabilecek Bir Gelecek Erişilemez Görünüyor:](#) *Haaretz* raporuna göre, “Savaş bütün bölgeyi yakıp yıkmıştır. Büyük çoğunluğun dönecek evleri kalmamıştır. İşleri de kalmamıştır... Onlara iş veren fabrikalar, ofisler ve marketler artık resmen yoktur. Aynı durum çocukları için okullar, hastalar için hastaneler ve klinikler ve su, enerji ve iletişim için altyapılar için de geçerli. Ya tamamen ortadan kalkmış ya da ciddi derecede hasarlı halde kalmaktadır.”
- Eşi ve çocukları ile birlikte öldürülen kızının arkasından babası [“Gazze tamamen yok edildi](#)– daha fazla ne yapabilirler?” demiştir. “En iyi gençlerimizi kaybettik, topraklarımız su, hava ve karadan kuşatılmış büyük bir hapishane, yıkım dayanılmaz bir hale geldi,

salgın hastalıklar yayılıyor, gözle görülebildiğinde uzaklara yayılan çadırlar, suyumuz kirlendi, fiyatlar inanılmaz arttı, hastaneler yıkılmış halde, hayatlarımız tamamen trajik! Daha ne istiyorlar?”

Buradaki Amaç Gerçekte Nedir? İpucu: Hamas DEĞİL

Buradaki amaç “Gazze halkını Hamas’ın korkunç teröründen kurtarmak” değildir. İsrail’in Gazze’yi “Arap kuvvetlerine teslim etmesi” ile ilgili de değildir.⁵

Bu bir soykırımdır, İsrail Gazze’yi çalıp ele geçirebilsin diye yapılmaktadır. 20 Kasım 2023 tarihinde revcom.us sitesinde şöyle yazdık :

İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu (nam-ı diğer Netan-nazi) ve İsrail’in yöneticileri Hamas’ın 7 Ekim’de İsrail’e yaptığı saldırıyı -ki bu saldırı rehin alma ve sivil öldürme gibi savaş suçlarını içermekteydi- “Filistinli problemine” bir tür “nihai çözüm” bulmak için kullanmaktadırlar. Bu en düşük seviyede Filistinlileri artık İsrail’in hedeflerine herhangi bir engel oluşturmamaları bir duruma indirmektir. Bunun ötesinde şu an yapmakta olduklarının da ötesinde toplu göçe zorlama ve/veya devasa boyutta katliam anlamına gelebilir.

Bu ABD-İsrail soykırımında birinci günden beri gördüğümüz şey tam da budur, yalanları, örtbas etmeleri ve saçma sapan bahaneleri ne olursa olsun planları bütün zaman boyunca buydu.

Filistinli yasamacı Mustafa Barghouti’nin [Al Jazeera’ya](http://AlJazeera.com) söylediği şekliyle, Netanyahu’nun hedefi “bütün Filistin halkının yok edilmesidir.”

Şimdi İsrail’in barbar ordusu Gazze Şehrine [kara birlikleri](#)

[göndermek](#) ve yüzbinlerce -eğer milyona ulaşmazsa- Filistinliyi evlerinden zor kullanarak kovmak ve soykırımlarını bambaşka bir seviyeye taşıyarak belki de bütün Filistin halkını Gazze'den dışarı atmak için hazırlıklar yapmaktadır!

Faşist Trump'tan İsrail'in Soykırımına Tam Destek

Geçtiğimiz Şubat ayında Netan-Nazi ile yaptığı bir görüşmede Trump, ABD'nin Gazze'yi ele geçireceğini, bütün Filistinlileri atacağını ve bölgeyi "Ortadoğu'nun Riviera'sına" dönüştüreceğini belirtmişti.

Bu dünyayı şoka sokmuştu ancak Netan-Nazi ise çok mutluydu. Biliyordu ki kendisine ve İsrail'e soykırımı arttırmak için yemyeşil bir ışık yakılmıştı. Bu zamandan beri İsrail'i yöneten kitle katliamcısı deliler tekrar tekrar büyüyen suçlarını "Trump'ın planı" adı altında mazur göstermeye çalışmışlardır.

Netanyahu'nun 9 Ağustos'ta [tekrardan Trump ile](#) "Gazze'deki çatışmayı genişletmek ve ' Hamas üslerini ele geçirmek' için planlarını" konuşmak istemesi pek de şaşırtıcı olmasa gerek.⁶

"Bu Bizim Savaşımız" – Durdurmak İçin Ayağa Kalkmamız Gerekıyor!

Gazze'deki soykırım ABD'nin ve özellikle de Trump faşist rejiminin aktif, büyük desteği olmasaydı gerçekleşmezdi.

Eski Columbia profesörü Rashid Khalidi'nin [yakın zamanda söylediği gibi](#):

Biz Amerikalılar bunu protesto etmeliyiz. Kızıl Haç merkezine attıkları ve bir görevliyi öldüren bombalar Amerikan bombalarıdır. Gazze'deki her bir hastaneyi en az bir kere bombaladılar ve bazıları tamamen yıkılmış haldedir. Gazze'deki her bir üniversiteyi yerle bir ettiler. Su arıtma tesislerini

yıktılar. Atık tesislerini yıktılar. Bu bir soykırımdır. Bu, Amerika destekli, Amerika tarafından finanse edilmiş bir soykırımdır. İsraililer bu savaşı durdurmalıdır. İsrail halkı ayaklanmalıdır. Ancak asıl Amerikalılar ayaklanmak zorundadır. Bu bizim savaşımızdır. Bu bizim paramızdır. Bunlar bizim bombalarımızdır. Bunlar bizim mermilerimizdir. İsrail'in cephaneliklerindeki her bir uçak Amerikan uçağıdır – F-35, F-15, F-16. Her bir savaş helikopteri Amerikalıdır. ABD onlara arka çıkmadığı takdirde bu yapmakta olduklarını yapamamaktadırlar. Bizim buna son vermemiz gereklidir.

Gazze'nin Kuşatmasına Derhal Son Verin!

Filistin Halkına Karşı ABD-İsrail Soykırımını Durdurun!

İnsanlık Adına Faşist bir Amerika'yı Kabul Etmiyoruz!

Trump Faşist Rejimi Hemen Şimdi Gitmelidir!

DİPNOTLAR:

1. İsrail ordusu Gazze'nin yaklaşık %75'ini kontrol etmekte olduğunu söylemektedir. Birleşmiş Milletler ise Gazze'nin %86'dan fazlasının İsrail askeri bölgeleri kontrolünde ve tahliye emri verilmiş alanlar olduğunu söylemektedir.
2. [“Gazze'den Güncel: İsrail Kuzey'den Güney'e Ölümleri Arttırıyor – Bir Hastaneyi İşgal Ediyor, Üniversiteyi Patlatıyor, Soykırımcı Bir “Koridor” İnşa Ediyor”](#)[İngilizce kaynak] Alan Goodman, revcom.us, 20 Mayıs 2024.
3. Ayrıca bknz. [‘Ölümcül bir numara: Filistinliler gıda](#)

[merkezlerinde gelişigüzel ateş altına alınıyor](#)' [İngilizce kaynak], Guardian: "Yaklaşık 50 gün süren bir gıda dağıtım döneminde görsel kanıtlara, mermilere, iki hastaneden medikal verilere ve yaralanma örüntülerine ve medikal kurumlar ve cerrahlarla röportajlara bakan bir Guardian incelemesi, İsrail'in düzenli olarak gıda arayışındaki Filistinlilere ateş açmış görüldüğünü göstermektedir."

4. *New York Times* raporuna göre: "Yardım görevlilerine göre az sayıda tırın girişine izin vermek ve havadan kaynak indirmek bir halkla ilişkiler gösterisinden pek fazlası değildir. Geçtiğimiz hafta Gazze'de Oxfam desteğinde çalışan bir yardım görevlisi olan Bushra Khalidi 'bu bir şaka gibidir, sadece tiyatrodur' demiştir. İsrail liderlerinin [Gazze Şehrini](#) [İngilizce kaynak] kontrol altına alma kararı yardım sisteminin daha da şüpheli hale getirmektedir."

[The Economist](#) bulgularına göre İsrail'in bombaları ve ablukaları sebebiyle "geniş çapta demografik sonuçları algılamak zordur. Çalışmalara göre yaşam beklentisi 35 yıldan daha fazla düşüş yaşamıştır, yani yaklaşık olarak savaş öncesi figürün yarısına inmiştir."

5. Cuma günü görüşme sonrasında ofisi güvenlik kabinesinin "savaşı sonuçlandırmak için 5 prensibi" kabul ettiğini söylemiştir. Bu prensiplere Hamas'ı silahsızlandırmak, rehineleri geri getirmek, Gazze'yi silahsızlandırmak, bölgede İsrail'in güvenlik kontrolünü sağlamak ve "Hamas da Filistinli bir Otorite de olmayan alternatif bir sivil yönetim" kurmak dahildir.

6. ABD'nin İsrail'in soykırımını desteklemesinin bir başka göstergesi olarak ABD elçisi ve Hristiyan faşist Mike Huckabee İngiliz Başbakanı Starmer'ın İsrail'in yeni saldırısına karşı eleştirisini ve ateşkes çağrısını [hedef almıştır](#)[İngilizce kaynak]. Huckabee İsrail'in Gazze katliamını savunmuştur ve bu katliamı pozitif bir ışıkla İkinci Dünya Savaşında 1945 yılında Almanya'da Dresden'in ABD ve İngiltere tarafından bombalanmasına benzetmiştir. Bu ateş bombaları on binlerce Alman sivil canlı canlı yakmıştır ve Kort Vonnegut'un klasik savaş karşıtı romanı [Slaughterhouse-Five](#) [Türkçe çevirisi: Mezbaha No 5] için ilham kaynağı olmuştur.

Çevrenin Yok Edilmesi Kapitalizm-Emperyalizm Sisteminden Akmaktadır Ancak Bir Çözüm Vardır

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan yazı 4 Ağustos 2025 tarihinde revcom.us sitesinde yayınlanmıştır. Orijinaline [bu](#) linkinden erişebileceğiniz yazının çevirisini okurlarımıza sunarız.

Trump'ın çevreyi kontrolsüz ve açıkça yağmalamasının aksine Obama ve Biden-Harris yönetimindeki Demokratlar iklim değişikliğini ele aldıklarını *iddia ettikleri* bazı adımlar attılar. Bu adımlar, sera gazı emisyonlarına belirli bir limit

koymak üzerine tehlike bulgularına dayanan Çevre Koruma Ajansı (EPA) regülasyonlarını da içeriyordu. Bunlar şimdi Trump tarafından iptal ediliyor. Ancak bu adımlar dahi küresel ısınma krizini gerçek anlamda ele almaya başlamak için gerekenlerin yanına bile yaklaşmadı: Yani en önemlisi; petrol ve diğer fosil yakıtların çıkarılması ve yakılmalarında hızlı ve büyük bir azalma. Hatta aslına bakılırsa, Biden ve Harris ofiste kaldıkları süre boyunca ABD'nin dünyanın bir numaralı petrol ve gaz üreticisi olmasını övünçle karşıladı.

Raymond Lotta, iklim değişikliği krizinin kapitalist-emperyalist sistemin doğası ve işleyişine nasıl dayandığına işaret eder:

Bu kapitalist-emperyalist sistemi çevre ile savaşa sokan şey nedir? Aslına bakarsanız bu kendi doğası ve mantığı olan bir sistemdir. Bu sistem, özel mülkiyete sahip sermaye blokları tarafından kar ve daha fazla kar arayışıyla yönlendirilmektedir. Dünya çapında insan emeğinin daha verimli sömürülmesine dayalı olarak daha fazla pazar payı için birbirleriyle rekabet ederler ve etmelidirler. Ve şayet genişlemez ve rakiplerini yatırımlarda geçemezlerse o halde kaybetme ve batma riskiyle karşı karşıya kalırlar. Bu sistem doğayı kar amacıyla üretime akıtılacak "maliyetsiz" bir girdi olarak görür. Aynı zamanda doğayı; petrol sızıntılarından, atmosferik kirliliğe ve toprağın bozulmasına kadar kar amacıyla yapılan pervasız üretimin sonuçları için bir atık dolgusuna dönüştüren bir sistemdir.

Ve rekabetçi jeopolitik bu sistemin içerisine inşa olmuştur. Fosil yakıtların üretimi ve yakılmaları, dünya emperyalist sisteminin karlı bir şekilde işleyişinin temelini oluşturduğu gibi oluşturmaya da devam etmektedir. Petrolün ve fosil yakıt pazarının kontrolü, finans ve nakliyenin kontrolü majör güçlerin ekonomileri ve dünya ekonomisini domine etmesinin araçlarıdır. Şunu bir düşünün: Amerika'nın küresel imparatorluğunu ayakta tutan askeri ölüm ve yıkım makinesi ABD ordusu, dünyadaki en büyük kurumsal petrol tüketicisi ve en

büyük kurumsal karbon salınımcısıdır.

Dev-Kom Çevre Yazı Grubunun bu yılki Dünya Günü'nde belirttiği gibi: Trump rejiminin acilen ihtiyaç duyulan şeyin tam tersi yönde ilerlemek için üç uçlu bir programı var:

Trump/MAGA faşizmi, fosil yakıtların çıkarılması ve çevrenin yağmalanması önündeki tüm engelleri -tüm kısıtlama ve sınırlamaları- yıkmayı hedeflemektedir. ABD'nin küresel enerji ve genel hakimiyetini daha da güçlendirmenin önündeki tüm engelleri bir kenara itmeye kararlılar. Bunu gerçekleştirmek için iklim bilimine saldırmak, onu sakatlamak ve iklim bilimcileri itibarsızlaştırmak için fazla mesai yapıyorlar... ve iklime yönelik bu saldırıya karşı duran herkese karşı acımasızsa vahşi baskılar uyguluyorlar.

Felaketsel Bir Zincirdeki Bir Halka

EPA'nın ortaya koyduğu "tehlike bulgusunun" iptali, Trump rejiminin EPA'nın içini boşaltmak ve iklim değişikliğiyle çevre kirliliği ile ilgili kurallardan kurtulmak için yaptığı diğer hamlelerin başında geliyor. Sadece birkaçını saymak gerekirse:

- EPA bünyesindeki Araştırma ve Geliştirme Ofisi'nin oradan kaldırılması. New York Times'a göre bu bilimsel ofis "ajansın neredeyse tüm politika ve düzenlemelerinin temelini oluşturan bağımsız araştırmaları" sağlamaktaydı.
- Siyah ve diğer ezilen halkların, kırsaldaki yoksulların ve çevre kirliliğinden orantısız şekilde etkilenen grupların nasıl zarar gördüklerini ele alan Çevresel Adalet Ofisinin dağıtılması.
- Enerji santrallerinin, sera gazı ve cıva gibi zehirli kirletici emisyonlarına sınırlama getiren düzenlemelerin yürürlükten kaldırılması ya da zayıflatılması.

Tüm bunlar, Bob Avakian'ın sosyal medya mesajı Devrim #125'in

sözleriyle, “bu faşist rejimi gerçekten yenmeye kararlı, acil talep etrafında birleşen kitlesel bir halk ayaklanmasını” öne çıkarma ihtiyacına işaret etmektedir: Trump Faşist Rejimi ŞİMDİ GİTMELİ!” Bilim insanlarına ulaşmak ve ekoloji hareketine el uzatmak, bunun daha büyük kaynağına işaret ederken mücadelede birleşmek, bunun kritik bir parçası olmalıdır.

Aynı zamanda, Bob Avakian tarafından kaleme alınan Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet için Anayasa’da öngörülen türden bir devrim yoluyla gelişmekte olan felaketten bir çıkış yolu VARDIR. Bu Anayasa, ABD’de gerçek bir devrimin neleri temsil edeceğini açıklamaktadır:

İnsanlığın özgürleşmesi ve insanlığı ve bu dünyadaki diğer türleri ve ekosistemleri (birbirleriyle etkileşim ve ilişki içinde olan karmaşık yaşam ağları) tehdit eden kritik çevresel acil durumla daha önden ve kapsamlı bir şekilde yüzleşme ve ele alma becerisi açısından gerçekten devasa bir adım. Kuzey Amerika’daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet, bunun tam bilinciyle, sosyalist bir ekonominin geliştirilmesinde, hükümetin ve toplumsal faaliyetin tüm alanlarında ve uluslararası ilişkilerinde, kendisini -ve bu Cumhuriyeti oluşturan ve onun belkemiği olan halk kitlelerinin inisiyatifini, bilgisini, enerjisini ve yaratıcılığını- bu çevresel acil durumu çeşitli boyutlarıyla ele almak için kullanacaktır, ve bunu, kapitalist-emperyalist sistemin işleyişi ve emperyalist ve diğer gerici devletlerin işleyişi tarafından bu tür çabaların önüne konulan engelleri aşmak için mücadele eden ve diğerleriyle birlikte mücadele eden, dünyanın her yerinde bilim insanları ve toplumun her kesiminden insanlarla artan işbirliği ve ortak çaba yoluyla yapmanın yollarını arayacaktır.

Barbarca Sömürücü ve Yerleşik, Emperyalist ve Asalak Bir Hasat

Barbarca Sömürücü ve Yerleşik, Emperyalist ve Asalak Bir Hasat

Revcom editörlerinin notu: [Juan Rojo tarafından “Emperyalist, Parazitik Bir Hasat: Barbarca Sömürücü ve Yerleşmiş... ABD’nin Meksika’ya Egemenlik Kurmasının Tarihsel Kökleri Konusunda Bir Katkı”](#) eserinin yayınlandığını bildirmekten gurur duyuyoruz. Rojo’nun ABD-Meksika ilişkileri üzerine yeni komünist analizi her dönemde önemli ve hoş karşılanacaktır. Ancak günümüzde, ABD’nin faşist rejimi gerçekliği tersine döndürmek ve Meksika’ya ve özellikle de Meksikalılara parazitler ve suçlular olarak iftira atmaktayken Rojo’nun bu çalışması kritik önem taşımakta ve gerçek parazitlerin ve suçluların kim olduğu konusunda değerli bir hakikat değerlendirmesi sunmaktadır. Sizleri bunu okumaya, üzerine çalışmaya ve bunu yaymaya davet ediyoruz.

Yazarın kişisel giriş notları:

Doğu Los Angeles’ta doğdum, Merkez Güney Los Angeles’ta büyüdüm. Ebeveynlerimin ikisi de Meksika’dan gelmişti ve ilk öğrendiğim dil de İspanyolca oldu. Erken bir yaştan beri sorgulayan bir çocuktum ve büyüdükçe nedenleri sorgulamaya başladım. Neden yaşadığımız bölgedeki insanlara polis bu kadar kötü davranıyordu? Neden babam çok çalışmasına rağmen hiç

saygı görmüyordu? Bizim bölgemizdeki insanlara aşağılıklarmış gibi bakıldığını hissediyordum ve benim gibilere, Chicanolara ise değersiz gibi bakılıyordu. Bundan nefret ediyordum.

17 yaşında liseyi bıraktım ve Orduya katıldım. Cezayir halkının Fransa'dan bağımsızlık için savaşmakta olduğu bir dönemde Fransa'ya gönderildim ve orada Fransa'nın Cezayir kolonisindeki korkunç vahşiliği yakından gördükten sonra gözlerim adeta açıldı. Ayrıca Siyahi askerlerden de sadece kendi yaşadığım bölgede değil, bütün ülkede Siyahi halkın toplum ve polis tarafından kötü muamele gördüğünü öğrendim. Bunlar benim LA'de yaşadığım bölgede olanları açıklayan daha sistematik bir şey olduğunu görmemi sağladı, ancak hala altta yatan gerçek hikayeyi bilmiyordum. Ordudaki sürem dolduktan sonra LA içerisindeki yaşama geri döndüm, ancak sıradan bir iş bulamıyordum. İnsan hakları hareketi bütün ülkeyi etkilemekteydi ve kısa bir zaman içerisinde Vietnam Savaşı'na karşı protestolar binlerce insanı sokağa dökmeye başlamıştı. 1965'teki Watts ayaklanması -ki bizim yaşadığımız bölge ulusal muhafızların devriye ettiği alanlardan biriydi- halkın bu acımasız baskıya karşı nasıl direndiklerinde büyük değişimlere işaret ediyordu. Orduda olduğumdan üniversiteye gitmek için GI Tasarısından para alabilmiştim. Dünya tarihini öğrenme, felsefeyi keşfetme, sanat tarihi ve kültürel antropoloji hakkında bilgi sahibi olma fırsatım olmuştu. Ayrıca Meksika asıllı insanların bu ülkede maruz kaldıkları acımasız baskı hakkında açıkça konuşabildiğimiz ve buna karşı direndiğimiz Chicano öğrenci hareketi hakkında bilgi sahibi olma ve ona katılma konusunda da heyecanlıydım. Bütün bunlar dünyanın her yerinde halkın hakları ve özgürlükleri için direnmekte oldukları bir dönemdi. Çok heyecan verici zamanlardı. Ancak ben hala sorgulayan o kişiydim. Hala bu sorunların -bütün eşitsizliğin- kökünde neyin olduğunu durmak bilmeden araştıran, yüzeyin altında neyin saklandığını açığa çıkarmak ve onu durdurmak için neyin yapılabileceğini öğrenmek isteyen kişiydim. Hakikati istiyordum, yüzeysel açıklamaları değil. Chicano hareketinin parçası olmaya bayılıyordum. Ancak bu

hareketin hedeflerinin ihtiyacımız olduğunu hissettiğim radikal çözümden çok uzak kaldığını görmeye başlamıştım. Sadece Chicanolar için değil, bu ülkede ve dünyanın tüm başka yerlerinde “daha aşağı” görülen herkes için bütün baskıya son verecek bir hareketin parçası olmak istiyordum.

Devrimci aktivizmimin ve hakikat konusundaki bitmek bilmeyen arayışımın beni Devrimci Birlik [Revolutionary Union] (1975 yılında Devrimci Komünist Parti’nin kurulmasına öncülük edecek organizasyon) ile bağlantıya geçirmiş olmasını sonsuza kadar hayatımın en şanslı anı olarak göreceğim. Bununla, özellikle de Devrimci Birliğin kurulmasında lider rol üstlenen ve sonrasında komünizmin yeni sentezini geliştiren Bob Avakian’ın yaklaşımından öğrenerek dünyayı anlamak ve değiştirmek için mücadele etmekte gerekli tamamen bilimsel yaklaşımla tanışma fırsatı buldum. Bu hayatımın izlediği yolu tamamen dönüştürdü ve zenginleştirdi. O zamandan bu yana Bob Avakian’ın önderliğini ve onun inşa ettiği metodu daha da bilinçli bir şekilde ele alarak mümkün olduğunu öğrendiğim özgürleştirici bir devrime fayda sağlayabileceğim her şeyi sonuna kadar yapmak konusunda daha da kararlı hale geldim. Sadece burada değil, bütün dünyada her formda baskı ve sömürüye son verecek bir devrim. Bu makalede geçen önemli konulara ve tarihe diyalektik ve tarihsel materyalizmin bilimsel yönteminin uygulanması ile günümüz gençlerini aynı bilimi, aynı önderliği, aynı metodu ele almak için ilham verebilmeyi ve bu özgürleştirici göreve her şeylerini adamakta ateşi onlara teslim edebilmeyi umuyorum.

Emperyalist, Parazitik Bir Hasat: Barbarca Sömürücü ve Kökleşmiş

Meksika’da bir söz vardır: “Pobre Mexico, tan lejos de Dios, y tan cerca de los Estados Unidos.” Çevrisi şöyledir: “Zavallı Meksika, Tanrıdan çok uzak, ABD’ye çok yakın.”

Bu sözün ilk kısmına bakarsak, kimse Tanrıya diğerinden daha

yakın veya uzak değildir, çünkü basitçe, *tanrı yoktur*.¹ İkinci kısmı ise ABD'nin *güney komşusunu yağmalamasının, sömürmesinin ve domine etmesinin* uzun ve acı tarihini güçlü bir biçimde vurgulamaktadır – ne kadar ABD ile sınır paylaşmamak sizi küresel ABD saldırganlığından korumasa da (Vietnam'dan Irak'a kadar).

Tıpkı dalları ve yaprakları görünür, kökleri ise görünmez olan ağaçlar gibi, ABD'nin Meksika üzerindeki dominasyonunun açık ve bilindik tarafları vardır, *ancak tarihsel kökleri saklanmış, gömülmüş ve daha az bilinen tarafları* da vardır. Bu makaledeki amacım, bunların esas bir özelliğini açığa çıkarmak ve gözler önüne sermektir ki günümüzdeki hakikati daha iyi anlayabilmek ve buna karşı ne yapabileceğimizi görmek için bir kıvılcım ve ilham kaynağı olsun.

ABD-Meksika savaşı (1846-1848) sonucu Meksika'nın kaybettiği topraklar

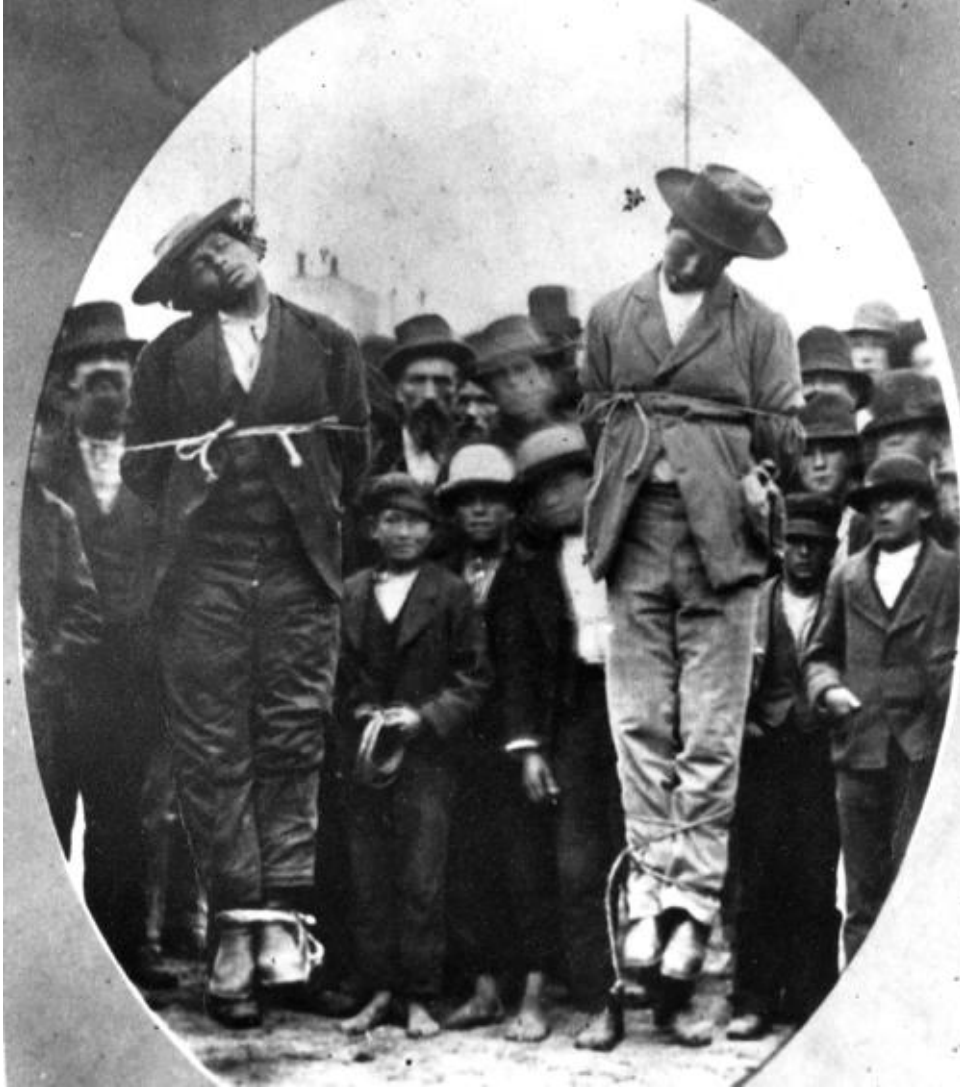
1846-1848 ABD-Meksika savaşını pek çok kişi bilir.² Bu savaşta ABD günümüzde California, Nevada, Utah, New Mexico, Arizona,

Colorado ve Wyoming'in bir kısmı ve zaten "bağımsızlığını" ilan etmiş olan Texas dahil geniş çapta toprağı ele geçirmiştir ve sonradan ABD İç Savaşı'nda ün kazanmış pek çok general bu savaşın da bir parçası olmuştur. Saklı kalmış olan şey ise Meksika'nın İç Savaş sonrası dönemde nasıl acımasızca sömürüldüğü ve *bunun ABD emperyalizminin şimdiki hakikatini şekillendirmekte ne kadar önemli ve tarihsel bir rol oynamış olduğu*, Meksika'nın boyunduruğa alınması ve yoksullaştırılması ve bu iki ülke arasındaki ilişkilerdir.

Meksika'nın tahakküm altına alınması 20. yüzyılda ABD'nin emperyalist bir güç olarak ortaya çıkması için gereken *ekonomik ve askeri gücün inşasında* bir değnek taşı olmuştur. Aynı zamanda bu tecrübe, ABD'nin şimdilerde bütün dünyaya yayılmış baskıcı ve sömürücü egemenliği için *bir erken laboratuvar ve çok yönlü ve adaptif bir şablon* olmuştur.

Bu ilişki aynı zamanda Batı'nın ve Güneybatı'nın kapitalist gelişimini besleyen kritik bir rol oynamıştır: Nasıl geliştiği, "Batı ve Güneybatıyı" hızlı tarım, ticaret ve öncesinde Meksika ve Amerikan Yerlilerinin toprakları olan bölgelerin işgaline -acımasız baskı ve kanlı muamele, bütün süreçte Meksikalı işçilerin linç edilmesi de dahil- açmakta yerel tren ağlarının etkisi.

Zenofobik (yabancı düşmanı), beyaz üstünlenmeci faşist Trump/MAGA rejiminin göçmenleri şeytanlaştırması ve onlara saldırıları alevlendirmesi sırasında Meksika'nın ABD'yi "istismar" ettiği konusundaki saçma söylemlerine bakıldığında gerçek ve anlatılmamış tarihi öğrenmek ve yaymak daha da acil önem taşır hale gelmiştir.

ABD'nin Güneybatısında yüzlerce Meksikalı işçi linç edildi. Bu fotoğrafta Francisco Arias ve Jose Chamales 3 Mayıs 1877 günü linç edildiler. Fotoğraf: John Elijah Davis Baldwin

Bu makaleyi yazmaktaki amacım sorulara cevap arayarak ve öğrenmeyle geçen bir hayatın üzerine inşa etmek, yeni önemli araştırmalardan yararlanmak, bütün bunları *diyalektik ve tarihsel materyalizmin bilimsel yöntemi ile* incelemek ve sentezlemektir. Bu, neden ABD sınırları içerisinde günümüzde yaşayan Meksika halkının ve onların soylarından gelenlerin ABD'deki hakim güçlerin yanında boyunduruk altındaki bir durumda bulunduklarının *gerçek dünyaya dayanan sebeplerini* açığa çıkarmaya yardımcı olacaktır. Ayrıca ABD'nin zenginliğinin, ırksal kimliğinin ve toplumsal bağlantılarının

bir kısmını nasıl Güney'deki komşusunu boyunduruğu altına alarak oluşturduğunu ve bunun nasıl ABD kapitalizm-emperyalizm sisteminin geniş çaplı dinamiklerinde yer edindiğini gösterecektir. Bunların hiçbirisi kader değildi. Bunların hiçbirisi bir ülkenin halkının diğerinin halkından üstün veya alçak "insan doğası" ile ilgisi yoktur. Bunların kesinlikle var olmayan tanrı veya tanrıların istekleri ile bağlantısı yok. Ancak bilimsel olarak bulunabilen sebepleri var.

Basitçe söylemek gerekirse, diyalektik materyalist yaklaşım ve bilgi, devrimci lider ve yeni komünizmin mimarı³ Bob Avakian'ın söylediği üzere: "dünyada gerçekten var olan, var olmuş ve var olacak olan her şey hareket halindeki maddeden başka bir şey değildir; hakikatte tüm var oluş, hareket halindeki maddeyi içerir. Bunu temel alarak ve bundan yola çıkarak tarihsel materyalizmin temel prensibi, en temel insan aktivitesinin hayatın maddi gereksinimlerinin -yiyecek, kıyafet vb. (ve bizzat insanların) üretilmesi ve yeniden üretilmesi olduğudur."⁴

Diyalektik ve tarihsel materyalizmin bu kanıta dayalı yaklaşımını, şeylerin neden bu şekilde geliştiklerinin gerçek dünyadaki sebeplerini ve *altta yatan tarihsel sebepleri* keşfetmek için kullanarak sadece nasıl günümüzdeki duruma geldiğimizi ve bunun nasıl değiştirilebileceğini göstermeyi değil, aynı zamanda diğerlerine de ABD'nin Meksika üzerindeki hakimiyetini keşfetmeye destek olmak ve *baskı altındaki halkların ve insanlığın tümünün karşılaştığı daha geniş çaptaki problemlere meydan okumak adına bu aynı bilimsel metodu ele alarak* nasıl günümüzdeki duruma varmış olduğumuzu anlamak ve nasıl gerçek dünyayı bütün baskı ve sömürü ilişkilerinden arındırma yolunda ilerleyebileceğimizi bulmak için ilham vermeyi ve onları öne çıkarmayı umuyorum.

Teksas Sınır Muhafızları göçmenleri silah hizasında tutuyor, 1948. Fotoğraf: PD

Bunların yanı sıra, bu tarihi -Meksika ve Amerika arasındaki bu tarihi- önceden yapılmamış bir şekilde incelemek için gerçek ve zamanımızla ilişkili bir neden de bulunmaktadır. ***Empire and Revolution: The Americans in Mexico since the Civil War [İmparatorluk ve Devrim: İç Savaş'tan Bu Yana Meksika'daki Amerikalılar]*** kitabının girişinde John Mason Hart, kitabının dünya olayları öncülü olarak Meksika'daki Amerikalıların karmaşık öyküsünü anlattığını söyler. Amerikalılar, dünyanın daha uzak yerlerinde güçlü bir nüfuza sahip olacak kapasiteyi geliştirmelerinden çok önce Meksika'ya girmişlerdir. *Bu anlamda Meksika, ABD'nin ekonomik ve dış politikası için bir laboratuvar olmuştur.*

Aşağıda bahsedeceklerimin önemli bir kısmı Hart'ın kitabından alınmıştır. Hart'ın araştırmasından ve biliminden çok şey öğrendim. Aşağıdakilerin bazıları direkt alıntılar, bazıları

dolaylı alıntılardır ve herhangi bir alıntılanmayan yer tamamen benimdir ve onun önemli çalışmaları hakkındaki genel minnettarlığımı ve takdirimi yansıtmamaktadır.

ABD İç Savaşı'nın sonunda büyümekte olan Amerikan nüfusunun toprak ve fırsat arayışında batıya doğru hareket etmeye başladığı sırada Meksika devleti Fransız 3. Napolyon'un işgal güçlerini püskürtmek uğruna mücadele vermektedir. Bu yüzyılın daha erken zamanlarında Fransa'nın Napolyon Bonaparte'ı İngiltere ile olası bir savaş için gereken parayı bulmak adına 1803 yılında Louisiana'yı ABD'ye satmıştı. Fransızlar sonrasında 1804 yılında Haiti devriminin zaferi ile Haiti'den püskürtülmüşlerdi.⁵ *ABD İç Savaş ile meşgulken Fransa'nın Meksika'da varlık göstermek için ideal ve avantajlı bir zamanı oluşmuştu.* Fransız askerleri 1861 yılında Meksika'nın belirli bölgelerini işgal etmeye başlamıştı ve sadece yeni pazarlar ve ham madde değil, aynı zamanda ABD'nin genişlemesini de yavaşlatmak için bir denizler arası imparatorluk kurmak umuduyla 1. Maximilian'ı imparator ilan etmişlerdi. 1. Maximilian yalan bir referandum sonrasında 1864 yılında Meksika'nın imparatoru ilan edilen Avusturyalı bir arşidüktör ve 1867 yılında Meksika Cumhuriyeti tarafından idam edilmiştir.

Benito Juarez hükümeti (1858-1872 yılları arasında Meksika başkanı, Meksika Cumhuriyeti'ne dönüşümde devlete ve silahlı kuvvetlere önderlik etmiştir) yaygın gerilla savaşı ile Fransız saldırganlığına direnmekteydi ve yardım için kuzeye başvurdu. *ABD İç Savaşı'nda Birliğin zaferinin ABD'den silah ve cephane almayı mümkün kılacağını fark etmişlerdi. Aynı zamanda ise ABD güneye bakmaktaydı, Amerikan elitleri Meksika üzerinde büyüyen isteklere sahipti.* Bu, İç Savaş sonrası dönemde iki ülke arasındaki ilişkileri benzersiz bir boyutta şekillendiren tarihsel bağlamdır.

Juarez devleti çalışmalarına Amerikalı yatırımcılara Meksika bonoları satarak başladı. Meksikalı vekiller ABD'nin her

yerinden şehirlerde çalıştılar ve ABD hükümeti onları destekledi. Bonolar büyük indirimlerle satılmaktaydı ve Meksika'da toprak destekleri vardı. Meksikalılar böylece bu son derece ucuz bonolarla ABD'nin en güçlü ve nüfuzlu bankacıları ve iş adamlarının desteğini aldılar. Bu bonoların satın alınması Meksika'nın Fransa'ya karşı savaşta gereken silah ve cephaneleri satın almasını sağladı ve *Meksika içerisinde* Amerika'nın etkisinin ilk adımlarını oluşturdu (Meksika-Amerika savaşı sonrasında). En nihayetinde Meksikalılar Fransızları yenmeyi başarmışlardı.

Avrupa'dan Meksika'ya uzanan bir Fransız imparatorluğu hayalleri ezilmişti. Ancak ABD'ye Meksika'da bazen hitap edildiği şekliyle kuzeydeki dev için aynısı söz konusu değildi. ABD için Fransa'nın yenilgisi bir fırsattı. Bu savaşı takip eden Meksika'ya yoğunlaşma ABD için kilit önem taşıyordu, çünkü ABD'nin Meksika ekonomisini kontrol altına almasını sağlamıştı.

Devrimci olmaya başladığım, dünyadaki korkunçlukların köklerini aramakta olduğum zamanda büyük Rus devrimci lider ve teorisyen Lenin'in bir sözü beni derinden etkiledi – emperyalist savaşlar bir “politik” tercih veya özel bir kötülüğün dışavurumu değildi, büyüme ve hükmetme ihtiyacından doğmakta ve bu ihtiyaçlarla sürdürülmekteydi. Bu emperyalist güçler arasında kaynak arayışı, pazarlar ve petrol zengini bölgeler veya ticaret yolları gibi stratejik önem taşıyan alanların kontrolü için mücadeleyi de içermekteydi ki çatışmalara ve savaşlara yol açan da buydu. Çığır açıcı *Imperialism: The Highest Stage of Capitalism* [Emperyalizm: Kapitalizmin En Yüksek Aşaması] kitabının yazarı ve bir teorisyen olan Lenin bu çalışmasında “kapitalizmin gelişmesi devasa tekellerin oluşumuna önderlik etti. Ulusal sınırlar bu endüstrilerin büyümesi için çok dardır ve onlar sürekli olarak “evleri olan” ulusun dışında yeni pazarlar, yeni hammadde kaynakları ve yeni yatırım imkanlarını ele geçirmeye teşvik edilirler. Dünya, dünyaya hükmeden güçler arasında tamamen

paylaşıldıktan sonra pazar rekabeti tarafından sonsuza kadar kimin neye sahip olduğunu yeniden düzenlemeye itilirler ve şiddet dışında kimin neyi alacağını belirlemeleri için hiçbir yol yoktur. Bu sebeple emperyalizm çağı tekrar tekrar açık askeri rekabete dönüşecek sürekli bir ekonomik rekabetten ibarettir.” şeklinde yazmıştır. Bununla ilgili daha çok araştırmak, öğrenmek ve bilimsel olarak anlamak isteyenlere Bob Avakian’ın *Imperialism–and Imperialist War: What is, and is not, its fundamental motivation, nature and role, and how it can be finally ended* [Emperyalizm ve Emperyalist Savaş: Nedir, Ne değildir, Temel motivasyonu, doğası ve rolü ve nasıl son verilebileceği] başlıklı [42 numaralı REVOLUTION](#) sosyal medya mesajını şiddetle tavsiye ederim.

Emperyalizmin gelişme sürecini bu şekilde anlayarak ABD’nin Meksika’da bulunmasının gerçek tarihi hakkındaki hakikati keşfedebildim. Ayrıca bunun nasıl ABD’nin kapitalist sınıfının genişlemesine ve rekabetçi bir emperyalist güç olarak yükselişine katkıda bulunduğunu da öğrenmiş oldum.

1860’lar ve 1870’ler

ABD İç Savaşı’nın sonunda ABD’deki kapitalistler dikkatlerini Batı ve Güneybatı topraklarına genişlemeye ayırabildiler, bu toprakların büyük çoğunluğu ABD’nin Meksika’dan çalmış olduğu topraklardı. Ancak Meksika topraklarına enerjik bir biçimde sızmaya da karar vermişlerdi. Meksika’nın ekonomisini olabilecek en büyük boyutta kontrol etme imkanlarını oluşturmak için bunun için gerekli olan altyapıyı inşa etmeye başladılar. Hart, “Önde gelen Amerikan kapitalistleri Meksika’da modern, çok boyutlu altyapı için ilk adımın bir raylı sistemin kurulması olduğunu fark ettiler”⁶ şeklinde yazar. Bu belirli bir boyutta Meksika devletinin birlikte hareket etmeye rıza göstermesini gerektirdi ancak bu “birlikte hareket etme” ABD kapitalistlerinin Meksika devletini domine ettiği eşitsiz bir ilişkinin de kurulmasına sebep oldu. Farklı ABD kapitalist gruplarının arasındaki rekabet süreci

Meksika'nın dönüşümünün itici bir gücüydü ve en nihayetinde ABD kapitalistlerinin farklı kesimlerini bir hükmetme ve yağmalama ağının içine entegre etti.

ABD'nin Meksika'ya nüfuz edişinin önemli bir aşaması Meksika'da demiryollarının geliştirilmesiyle olmuştur (1900'ler civarı).

Hart, raylı sistemlerin yanı sıra "1860'ların sonu ve 1870'lerde Meksika'da Amerikan varlığını geliştirmenin karmaşıklığı en nihayetinde bütün ülkeyi saracak olan raylı sistem makinesinden bağımsız ve hatta coğrafi olarak alakasız olan önemli girişimcileri ve endüstrileri de içermekteydi"⁷ diye belirtir. Raylı sistem ağının gelişimini takip eden dönem zenginlik ve kontrolün devasa boyutta el değiştirmesi ile birlikte milyonlarca Meksikalının topraklarından edilmesi ve Meksika'nın yerel pazarlarının bu raylı sistemler ile ABD'ye entegre edilmesine tanıklık etti.

İkinci Aşama – El Porfiriato

Porfirio Diaz 1876 yılında başkan oldu ve birkaç kesinti haricinde 30 yıl boyunca Meksika'ya önderlik etti, bu süreçte El Porfiriato adı verilen dönemi oluşturdu. Meksika içerisinde ABD'nin rolüne yaklaşımı ABD'nin büyük kapitalistlerinin hükmedici pozisyonunu daha da genişletti.

1883 yılında ABD'nin en önde gelen kapitalistleri ve politikacıları New York şehrinde Waldorf Astoria otelinin kutlama odasında Meksikalı eşdeğerleri ile bir araya gelerek ABD kapitalizminin Meksika ekonomisinin içine işlemesinde büyük bir sıçrayışın sinyallerini verdi.

Zamanının önde gelen Amerika raylı sistem endüstrisi sahibi ve finansçılarından Collis P. Huntington toplantıya başkanlık etti. Meksikalı yetkililer ekonomilerinin gelişiminde Amerika'nın baskın katkısının gerektiğini sundular, Amerikan yatırımcılar ise Meksika'nın yaygın doğal kaynaklarına erişim için pazarlık ettiler. Meksika'nın dış bölgelerinin serbest ticarete, yabancı yatırıma açılması ve özelleştirilmesi üzerine o gece üzerinde mutabık kaldıkları program ABD ve Meksika halkının ve devletlerinin arasındaki ilişkiyi günümüze kadar etkilemeye devam etmiştir. ABD ile Üçüncü Dünya arasında 21. yüzyıldaki ilişkileri etkileyecek kadar büyüyecek olan süreç içinde Amerika'nın attığı ilk adımdı bu.

Amerikan finansçıları dünyanın daha uzak bölgelerinde güçlü bir etki yaratma kapasitesini geliştirmeden çok önce Meksika'ya giriş yapmışlardı. Ancak aralarındaki en güçlülerin şimdiden dünyaya önderlik etme planları vardı. Frederick Engels ile birlikte komünizmin kurucusu Karl Marx'ın ünlü sözlerinde olduğu gibi: **“Sermaye dünyaya baştan aşağıya, bütün gözeneklerinden kan ve pislik akarak gelir.”**

Meksika'ya ABD tarafından yatırılan sermaye, ellerinden alınan toprakları ABD haline gelen Amerikan Yerlilerinin soykırımı uğratılmasından gelen kana bulanmıştı; Amerika'nın orijinal

zenginliğinin temel kaynaklarından olan yüzlerce yıllık aşkın kölelik yapan Siyahi kölelerin kanına, ABD işçi sınıfının kanına bulanmıştı.

Bu sermaye Meksika'yı Meksika halkının kanına bulayarak **gitti**, elde edilen kar ve çıkarılan dersler ise ABD'ye gelecekteki dünya gücü olma yükselişinde hizmet etti.

Raylı Sistemin Etkisi

ABD kıtalar arası raylı sistemini⁸ bazılarınız biliyor olabilir, ancak saklanan ve daha az bilinen ise ABD'nin Meksika'yı domine etmesinde yatay raylı sistemlerin önemidir.

Porfirio Diaz'ın başkanlığında Meksika'da yeni raylı sistemlerin kurulması ile ABD'nin Meksika'ya sızmasında önemli bir yeni aşamaya geçildi. 1880 yılında Meksika'nın 644 km'den az raylı sistemi vardı. Ticaretin büyük kısmı hala kasisli yollarda katır arabaları ile gidiyordu. Diaz, ürünlerinin taşınmasında önde gelen format öküz arabası olduğu sürece Meksika'nın dünya ekonomisinde yer almasının mümkün olmayacağını biliyordu.

1900'lerin başlarında Meksika'da ulaşımın temel aracı katır arabalarıydı. Bu fotoğraf 1912'de çekilmiş. Fotoğraf: LOC

Bu sebeple ABD'nin Meksika'da raylı sistemi geliştirmesi Diaz'ın hoş karşıladığı büyük bir yatırımdı. Ancak bu sistemler kuzeyden güneye, Meksika'nın hammadde zengini bölgelerini sınırın kuzeyinde, ABD'nin içindeki büyük ekonomik bölgelere götürmek için tasarlanmıştı. Amerika'nın Meksika'nın iç pazarlarını geliştirmek, toplumsal gelişimine yeniden yatırım yapmak veya Meksika ile teknik bilgi paylaşmak gibi hiçbir planı yoktu.

Meksika Merkez Raylı Sistemi Rockefeller-Stillman klanı tarafından yapılmıştı. Meksika Güney Hattı E.H. Harriman ve Güney Pasifik holdingi tarafından işletiliyordu. Meksika'nın raylı sistemlerine ilişkin hisse ve bonoların %80'i de diğer ABD'li yatırımcılar tarafından kontrol ediliyordu: Russel Sage, J.P. Morgan, Guggenheim ailesi, Grenville Dodge, Collis P Huntington, Henry Clay Pierce gibi niceleri. *Bunun sonucu olarak 1910 yılına gelindiğinde Meksika'nın mineral ihracatının %77'si direkt olarak ABD pazarına gönderiliyordu.* Aynı zamanda bu raylı sistemler Meksika **içerisinde** gönderilen ürünler için **sınır ötesi, ABD'ye gönderilen** ürünlere kıyasla %50 daha fazla fiyat biçerek Meksika'nın kendi içindeki ekonomik gelişimini yavaşlatıyordu.

Yatırım hareketleri devasa boyutta zenginlik transferine yol açtı. Boyut ve içerik anlayışı sağlamak adına: 1900 ile 1910 arasında Meksika'da ABD sahipli madenler yatırımcılara 95 milyon dolar temettü ödedi – aynı dönemde ABD içerisindeki bütün bankaların net gelirlerinin toplamından %24 daha fazla olan bir meblağ. Standard Oil'in Meksika iştirakleri her sene yaptığı yatırımın %600'üne tekabül eden senelik temettüler ödedi. Porfiriato döneminde petrol imtiyazları için pazarlık

eden şirketler gelirlerinden sadece %10 vergi ödediler – petrol üretimi gerçekleştirilen diğer ülkelerde böyle bir şey asla görülmemiştir.

Çıkarılıp ABD'ye gönderilmesi yoluyla zenginliğin Meksika'nın yerel gelişimi, sürdürülebilir maaşlar ve vergi dağıtımı ile daha adaletli bir dağıtım yapılması ve içeriye yeniden yatırılması yerine ABD'ye geçmesi, Meksika'nın yabancı yatırımın ağır olduğu bölgelerinde yerel ekonomilerin sekteye uğratılıp yok olması anlamına geliyordu ve var olan nüfusa oranla toprağa ve sürdürülebilir işlere erişim de azalmıştı.

Meksika'nın ihraçlarının değeri sadece Meksika içerisindeki birkaç yatırımcıyı ve spekülâtörü zenginleştirmekle kalmadı, aynı zamanda ABD tüketicilerinin işine de yaradı ve ABD'nin ekonomik gelişimini stimüle etti. 1918 yılına gelindiğinde Meksika'nın toplam ihracatı 183,6 milyon dolara dayandı, bunun 175 milyon doları ABD pazarına gitmekteydi. *ABD'nin elde ettiği gelirler ve çıkardığı dersler onun bir dünya gücü olarak yükselmesinin başlangıç aşamalarıydı.*

Yatırımı teşvik etmek amacıyla Meksika parlamentosu 1883 Toprak Reformu Kanununu onayladı. Bu kanun ölçme ve tespit şirketlerinin bulduğu ve incelediği toprakların üçte birini onlara teslim ediyordu. Kalan üçte ikisi ise açık arttırma ile satılabilirdi. 1893 yılında da Porfirio Diaz herhangi bir tespit şirketinin toplam ele geçirebileceği toprak sınırını kaldırdı.

Yatırımcılar hücum etti ve Meksika'yı yeniden inşa eden bir toprak kapmaca başladı. Milyonlarca Meksikalı, Meksika'nın köylü aileleri ve topluluklarının %98'i de dahil olmak üzere topraksız kaldı. ***Bad Mexicans [Kötü Meksikalılar]*** kitabında Kelly Lytle Hernandez bu kanunu kullanarak William Randolph Hearst'ün babasının 7.5 milyon dönüm araziye ve çok sayıda madeni ele geçirdiğini belirtmiştir. Meksika'dan sonra maden sahipliğini Latin Amerika ve dünyanın her yerine genişletmişti ancak hiçbir toprak yoğunluğu ve madencilik geliri ailenin

Meksika'daki tapuları ile baş edemez haldeydi. William Randolph Hearst babasının elindekileri miras alarak bunları bir ABD medya imparatorluğu kurmak için kullandı. Hearst'ün bir seferinde "Neden sadece Meksika'yı kendi keyfimizce yönetmediğimizi bilmiyorum" dediği rapor edilmiştir.

Bu üstünlenme ve hak görme sadece bu Amerikan kapitalistine özgü bir şey değildi. Meksika'nın topraklarını ve halkını ele geçirip sömürmeyi meşru kılan ve teşvik eden bir ideolojik parça bulunmaktaydı. Hart *Empire and Revolution* eserinde bunu anlatır: "Meksika projesini desteklemek için gerekli olan ancak en nihayetinde çok daha uzaklara erişen ve devam eden bir Amerikan ideolojisi ortaya çıkmıştı. ABD'nin İç Savaş sonrası son derece askeri politik önderliğinin Meksika'ya karşı ifade ettiği yayılımcı yaklaşım Amerikan halkının artan ısrarcılığını yansıtmaktaydı. Bu davranışları o büyük mücadeledeki zaferleri, ön cephelerde "vahşilere" karşı elde ettikleri kazanımlar, hızlı ekonomik ve teknolojik gelişmeler ile teşvik edilmekteydi. Meksikalıların "barbarlar", "yarı vahşiler" oldukları, "kendilerini yönetemeyecekleri" ve devletlerinin "ele alınması" gerektiği yönünde iddialar sadece kabul edilmekle kalmadı, aynı zamanda Amerikalıların hırslarını meşrulaştırdı." ⁹

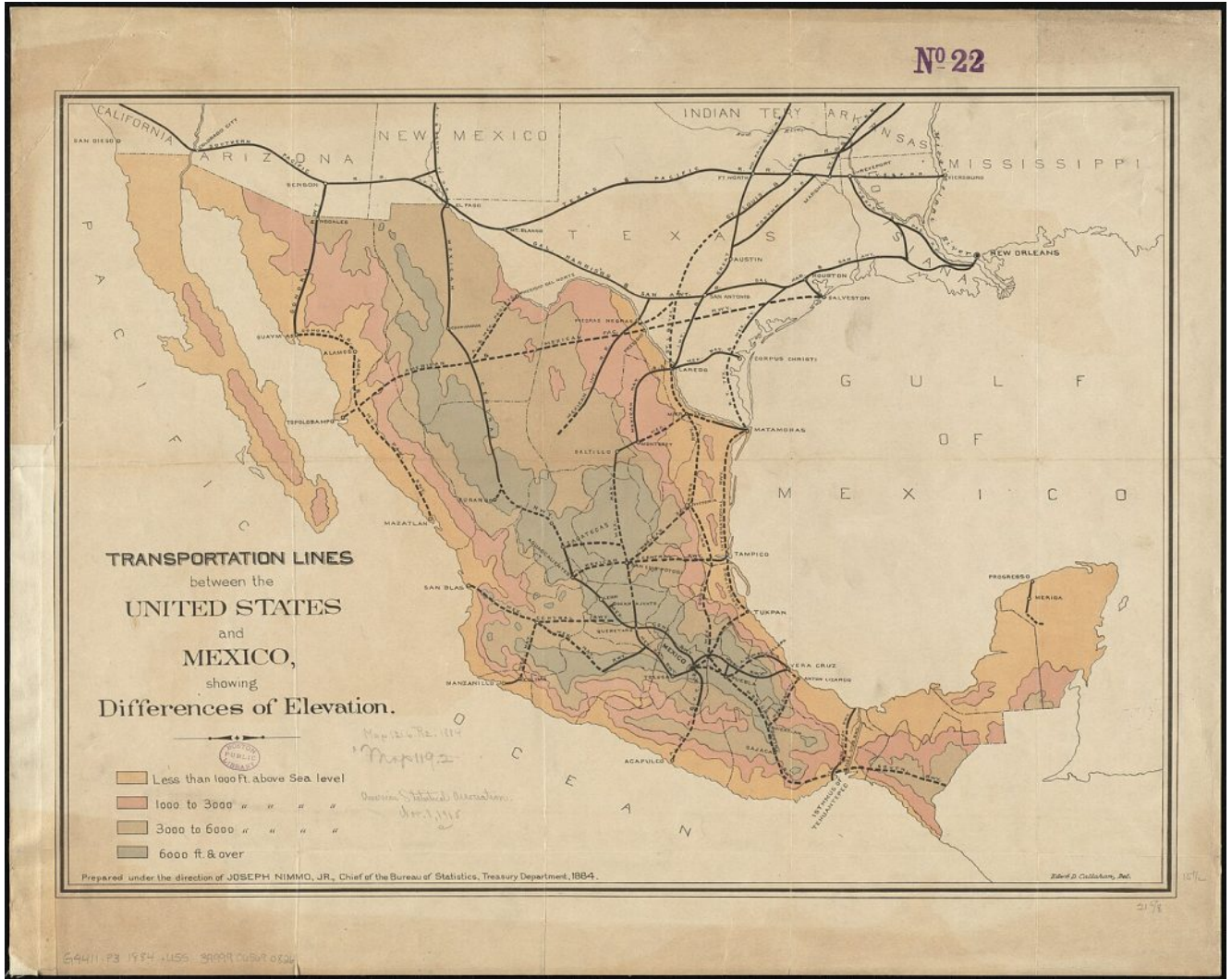
Hearst ve diğerlerinin ele geçirdiklerine benzer şekilde Guggenheim ailesi ASARCO -American Smelting And Refining Company [Amerikan Döküm ve Rafineri Şirketi]- üzerinde kontrol edici bir isteklilik gösterdi ve Meksika madenleri ve rafinerilerinden elde ettikleri gelirleri bunun için kullandı. Kısa zamanda Kuzey Amerika'daki en büyük maden ve rafineri sistemini kontrol etmeye başladılar. John D. Rockefeller'ın Standard Oil şirketi ve Edward Doheny'nin Pan American Oil and Transport Company şirketi Meksika'nın petrol endüstrisine hükmetmeye başladı.

Los Angeles yerlisi Doheny, Meksika Tampico'da bir petrol kuyusunun fışkırması onu dünyanın en zengin adamlarından biri

yaptıktan sonra petrol üretiminin %85'ini kontrolü altına aldı. Doheny'nin zenginliğinin neredeyse her kuruşu Meksika'dan çıkarılmıştı. Büyükbaş hayvancılık, pamuk üretimi ve odun endüstrileri ABD yatırımı ve yatırımcılarını çeken başka endüstrilerdi. ABD'nin önde gelen bankacılarından J.P. Morgan Baja California'da 3.5 milyon dönüm araziye sahipti ve Meksika'nın her yerinde yaklaşık 17.5 milyon dönüm daha arazinin bir kısmını kontrol etmekteydi. Kuzeybatı Chihuahua'da yer alan 893.650 dönümlük (ABD'nin Rhode Island eyaletinin 3 katı) büyükbaş hayvan arazisi Los Corralitos'un en büyük yatırımcısı bir Amerikalıydı. Los Angeles'ta yer alan Richardson Construction Company Meksika'nın Sonora bölgesinde 993.650 dönüm odunluk araziye ele geçirmişti. North Dakota eyaletinden Cumhuriyetçi Senatör William Langer ise Durango ve Sinaloa'da 750.000 dönümlük araziye sahiptir.

ABD'nin Batı ve Güneybatısında Yerel Raylı Sistemlerin Kapitalist Gelişime Etkisi

Batı ve Güneybatının ekonomik gelişimi Meksika nüfusunun kuzeye doğru kaymasıyla eşzamanlı olmuştur. Güney Pasifik, ATSF (Atchison, Topeka ve Santa Fe Treni) gibi bölgesel raylı sistemler Meksikalı ve diğer göçmenlerin işçiliğini kullanarak ABD'nin güneybatısını ABD ekonomisinin genel gelişimine ortak etti. Madencilik New Mexico, Arizona, Colorado, Oklahoma eyaletlerinde değerli madenlerden bakır ve kömür gibi endüstriyel madenlere kayd. Batı bölgelerdeki bakır madeni sayısı 1869 yılında 3 iken 1909 yılında 180'e çıktı ve bu eyaletlerde kömür madeni de büyük ölçüde Meksika işçiliğini kullanarak patladı. 1902 tarihli federal Newlands Yasası'nın teşvik ettiği çöl sulama projeleri ve ray tesislerinin ucuz işçiliği sayesinde turuncgil ve pamuk tarımı da gelişmiş oldu.

Meksika'nın içerisinde ABD sınırına kadar olan demiryolu hatları ABD işletmelerine aitti ve onlar tarafından kontrol ediliyordu. Görsel: ABD Hazine Bakanlığı

Texas nüfusu 1880 ile 1900 yılları arasında neredeyse iki katına çıkarak 3 milyona ulaştı. *A Different Mirror: A History of Multicultural America* [Farklı Bir Ayna: Çok Kültürlü Bir Amerika'nın Tarihi] kitabının yazarı Ronald Takaki raylı sistemin ve onun temsil ettiği güçler olan beyaz yerleşimin ve "uygarlığın" büyümesi ve genişleyen pazarın "geçmişin" Yerlisine teknolojik Amerika'da yer olmadığını açıkça gösterdiğini söylemiştir.

İç Savaş'ta Birlik güçlerinin bir generali olan General Sherman, raylı sistemlerin tehlike altındaki bölgelere günde

800 km hızında asker göndermelerini sağladığını ve böylelikle bir ay süren acı dolu bir yürüyüş gerektiren bir yolculuğu bir günde kat edebildiklerini belirtmiştir. Aynı zamanda *“tüm Birleşik Devletler’in üçte ikisine eşit devasa bir alan böylelikle yerleşimciler için ulaşılabilir hale gelmiştir.”* demiştir. Burada ABD ordusunun raylı sistemleri kullanımı beyaz yerleşimcilerin kendi kabile topraklarını ele geçirmesine karşı direnen Amerikan Yerlilerine karşı askeri seferlerde kilit rol oynamıştır. Böylelikle raylı sistem yerleşimcilerin istediği topraklarda yaşayan Amerikan Yerlilerinin soykırımcı katliamında da kararlaştırmacı bir rol oynamıştır.

Raylı sistemler büyük ovaların ve Güneybatının yerleşiminde kritik ve dinamik bir rol oynamış, madenciliği, tarımı, hayvancılığı ve ticareti desteklemiştir ancak bunun yanında raylı sistemler bizzat kendileri Avrupa’dan ve Pensilvanya ve New York gibi diğer eyaletlerden yerleşimci getirmek için direkt çalışmalar yapmıştır. Örneğin Kansas’ın yerleşiminde tarihsel olarak belgelendiği üzere *Wichita Eagle*, “raylı sistemler, ABD devleti tarafından kendilerine verilen milyonlarca dönüm araziye satmaya çalışırken Kansas’ın bütün Avrupa, Rusya ve diğer Amerika eyaletlerinde reklamını yapmaktalardı. Kansas State University tarih profesörü Robert Linder, ‘raylı sistemler son derece tavize sahipti ve Yüksek Mahkeme onlara tam destek veriyordu’¹¹ şeklinde raporlamıştır. Arazi yasası ile birlikte raylı sistemlerin genişlemesi yerleşimi hızlandırdı ve arkasındaki itici güç haline geldi. “Kansas’ta toprak ofisleri binlerce dönüm araziye kayıt altına aldı. Santa Fe raylı sisteminin 1872 yılından başlayarak Larned, Kansas’a ilerlemesiyle daha geniş raylı sistemlerle bağlanması patlayıcı bir büyümeyi beraberinde getirdi. Sadece 1877 yılında Larned toprak ofisi 59.035 hektar araziye parselledi.”¹²

Arazi orada bekliyordu, yıllar boyunca herhangi biri gidip buralara yerleşebilirdi. Ancak hiçbir yerleşimci bu toprakları

istememişti çünkü ucuz, kesin ve kabul edilebilir derecede hızlı ulaşım olmadan buralarda bir yaşam kurmak imkansızdı. Pazar, çoğu zaman taşınan ürünlerin fiyatını dahi aşan eski taşıma bedellerini sindirememekteydi. Raylı sistem bütün bunları neredeyse bir gecede değiştirdi.

Posta araçları ve yük vagonları batıya doğru giden rayların arkasında kaybolup gidiyordu. Basitçe görünüyordu ki rekabet etmeleri mümkün değildi. Bir tren saatte 30 kilometre gidebiliyordu ve tonlarca ağırlıkta yükü taşıyabiliyordu, bunlar posta araçları veya yük vagonları ile mümkün değildi. İnsanlar posta aracı yolunun üzerinde çiftçilik yaparak var olamazlardı, ancak hızlı ulaşım ve yüksek boyutta dağıtım sebebiyle raylı sistemlerin birkaç kilometre uzağındaysa zengin dahi olabilirlerdi.¹³

Traqueros'tan alınan sonraki cümlelerde raylı sistemlerin etkileri görülebilir.¹⁴ 1879 yılına gelindiğinde, Doğu ve Batı bölgelerini birbirine bağlayan kıta arası raylı sistemin kuruluşundan 10 yıl sonra, ülkenin raylı sistem bağlantıları operasyonel 150.000 km raya ulaşmıştı ve 5,4 milyar dolar değere sahipti. Tabii ki bu raylı sistem batı ve güneybatının Amerikanlaşmasına da son derece fayda sağlamıştı. Bu yeni raylı sistemler kurulduğunda taşıma maliyetleri daha düşük kalite madenlerin de kârlı bir biçimde çıkarılabilmesini mümkün kıldı ve bu o zaman son derece hızlı bir biçimde endüstriyelleşmekte olan ABD için çok önemliydi. İlk olarak Salt Lake şehrinin az güneyinde yer alan Bingham Canyon madeninde tamamlanan açık kesim madencilik yöntemi dünyanın en büyük açık kesim bakır madenlerinden biri olmuştu. Madenciler buna “dünyanın en zengin deliği” diyorlardı. Ekonomik etkisinin bir göstergesi olarak, ilk başta Bingham Canyon madeninin geliştiren Guggenheim ailesi sonrasında 1910 yılında bu madeni Kennecott Copper Company'ye teslim etti. 4 yıl sonrasında Kennecott, madenin 1 milyar dolardan yüksek değerde bakır ürettiğini duyurdu.

Meksikalı İşçilerin Etkisi

Batı bakır endüstrisinin Meksika'ya yakınlığı Amerikan kapitalistlerin hem Kuzey Meksika'nın geniş maden kaynaklarına erişim hem de eğitimli Meksika işçiliğine erişim sağlayabilmek adına Meksika madenciliğini modernleşmek için teşvik etmesini zorunlu kıldı. Meksikalı işçiler ve Meksika arazileri sınırın iki tarafında da madenciliğin bel kemiğini oluşturdu. Ancak nitelikli işler büyük ölçüde Doğu'dan gelen beyaz işçilerin alanı olurken vasıfsız Meksikalı işçiler ise Meksika'dan getirildi.

Traqueros (Meksikalı demiryolu işçileri) 1880 ve 1915 arası ABD’de traquero işe alım programları pik noktasına ulaştı. Fotoğraf: Amerikan Ulusal Tarih Müzesi

Amerikan Güneybatısının ekonomik gelişimi Meksika nüfusunun kuzeye doğru kayması ile eş zamanlı oldu ve bu kaymayı besledi. Bu göçler 1920 yılına gelindiğinde tahmini değerlere göre 1 milyon insanın ABD’ye taşınmasına öncülük etti. *Radicals in the Barrio: Magonistas, Socialists, Wobblies and Communists in the Mexican-American Working Class* [Barrio’daki Radikaller: Meksikalı Amerikalı İşçi Sınıfında Magonistalar, Sosyalistler, Kapitalizm Karşıtları ve Komünistler] kitabının yazarı Justin Chacon’a göre 1910 yılında Meksika’da 12 milyon insan tarım ve madenciliğin yaygın aktiviteler olduğu kırsal kesimlerde yaşamaktaydı ve bu nüfusun tahminen %98’i topraksızdı.¹⁵ Halk Meksika içerisinde kendilerini ve ailelerini besleyebilmek uğruna göç etmekteydiler. 1876 ile 1900 yılları arasında tarım ihracatı %200 artarken temel gıda üretimi her sene azalmaktaydı ve milyonlarca insan soylarının tükenmesi korkusuyla sınırın diğer tarafına geçmek durumunda kalmıştı.

Barrio’daki Radikaller kitabında Chacon yüzbinlerce insanın başka yerlerde iş bulabilmek için evlerini terk ettiğini yazar. Meksika Devrimi (1910-1920)¹⁶ ile birleşen ekonomik yer değiştirme, enflasyon ve artan fiyatlar, açlık, azalan iş pazarlarının aşırı doluluğu, kötüleşmekte olan çalışma koşulları ve şiddet 1920 yılına gelindiğinde 1 milyon insanın ABD’ye göç etmesine sebep oldu.

1930 yılına gelindiğinde 1,5 milyondan fazla Meksikalı ABD’de yaşamaktaydı ve bunların büyük çoğunluğu California, Texas, Arizona ve New Mexico eyaletlerine yerleşmişlerdi. Bu Meksika’nın kalbinden kuzeye doğru devasa bir nüfus akışını ortaya çıkardı ve bu durum *ABD kapitalizmi kapital birikimi*,

*beslenme ve büyüme için Meksika işçiliğine yapısal olarak bağımlı hale geldikçe günümüze kadar devam etmiştir.*¹⁷

Örneğin 1900 ve 1940 yılları arasında ABD eyaletlerinin Meksika sınırındaki toplam nüfusları 6 milyondan 14,5 milyona yükselmiştir ve bu artışın büyük kısmı Merkez ve Güney Meksika'dan gelmiştir. Meksika'nın kırsal nüfusunun azalması ABD içerisinde Meksikalı nüfusun artışı ve ABD'nin güneybatısında Meksikalıların işçiliğine dayanan kapitalist üretimin genişlemesi ile eşzamanlı olmuştur.

Amerikan Batısının popüler anlatısında Çinliler ve İrlandalılar rayları yerleştirmiş, tünel kazmış, iskeletleri ve köprüleri inşa etmiş ve böylelikle raylı sistemleri kurmuşlardır. Bu 1869 yılında tamamlanan kıta arası raylı sistem için büyük ölçüde doğru bir resimdir, ancak takip eden onlarca yıllar için pek doğru değildir. 1890'lara gelindiğinde raylı sistemler Batı Kıyısı raylarında yavaş yavaş Çinlilerin yerine Meksikalı ray ekiplerini getirdi. Bir sonraki yüzyıla girilirken Meksikalı göçmen işçiler Güneybatıdaki tüm diğer göçmen ve yerel işçilerden sayıca çok daha üstün hale geldi. Çinli ve Meksikalılara karşı ırkçı saldırılar, linçler de dahil olmak üzere çok yaygındı ki bu az bilinen bir gerçektir.¹⁸ Bütün bunlar şu anda yüzleşmekte olduğumuz özellikle Amerikan tarihi bağlamının parçalarıdır, faşist Trump rejiminin günümüz dönemlerinde yeniden tırmandırdığı beyaz üstünlenmeciliği ve göçmenlerin korkunç şeytanlaştırılması ve hedef gösterilmesi de buna dahildir.

Burada yazdıklarım bu bütün dönem boyunca ABD'nin Meksika ve onun halkına sızarak sömürmesinin gerçek hikayesinde sadece buzulun görünen kısmıdır. Eğer bunu okuyarak bir şeyler öğrendiyseniz, eğer ABD'nin Meksika üzerinde emperyalist hakimiyet kurmasının tarihsel kökleri hakkında daha derin bir farkındalığa ulaştıysanız başarmışım demektir. Eğer bu tarihi

daha da keşfetmek ve öğrenmek, daha da bilinir hale getirmek ve dünyayı radikal biçimde değiştirerek insanlığı kurtarmanın bir parçası olacak ve bu hedefe hizmet edecek şekilde bilimsel tarihsel analizi uygulamak ve derinleştirmek için ilham aldıysanız da bu yazının başarılı olduğu anlamına gelir.

Biz, dünya halkları, artık bu emperyalistlerin dünyaya hükmetmeye devam etmesine ve insanlığın kaderini tayin etmesine izin veremeyiz. İnsanlığın böyle yaşamak zorunda olmadığı bilimsel bir gerçektir. – Bob Avakian

Bibliyografya

Anderson, Gary Clayton, *The Conquest of Texas: Ethnic Cleansing in the Promised Land 1820-1875* (Norman, University of Oklahoma Press, 2005).

Baumgartner, Alice L., *South to Freedom: Runaway Slaves to Mexico and the Road to the Civil War* (New York, Basic Books, 2020).

Chacon, Justin Akers, *Radicals in the Barrio: Magonistas, Socialists, Wobblies, and Communists in the Mexican American Working Class* (Chicago, Haymarket Books, 2018).

Garcilazo, Jeffrey Marcos, *Traqueros: Mexican Railroad Workers in the United States 1870 to 1930* (Denton, TX, University of North Texas Press, 2012).

Hart, John Mason, *Empire and Revolution: The Americans in Mexico since the Civil War* (Berkeley and Los Angeles, CA, University of California Press, 2002)

Hernandez, Kelly Lytle, *Bad Mexicans: Race, Empire and Revolution in the Borderlands* (New York, W. W. Norton & Company, 2022).

Marshall, James Leslie, *Santa Fe: The Railroad that Built An Empire*, (New York, Random House, 1945).

Jones, Reece, *Nobody Is Protected: How the Border Patrol Became the Most Dangerous Police Force in the United States* (Berkeley, CA, Counterpoint, 2022).

* * *

Konu İle İlişkili Başka Kitaplar:

Behnken, Brian D., *Borders of Violence & Justice: Mexicans, Mexican Americans, and Law Enforcement in the Southwest, 1835-1935*, (Chapel Hill, The University of North Carolina Press, 2022).

Madley, Benjamin, *An American Genocide: The United States and the California Indian Catastrophe*, (New Haven, Yale University Press, 2017).

Martinez, Monica Munoz, *The Injustice Never Leaves You: Anti-Mexican Violence in Texas* (Cambridge, Harvard University Press, 2018).

Dipnotlar:

1. Bu konuda provokatif, bilimsel ve özgürleştirici bir inceleme için tavsiye ederim: [*Away With All Gods! Unchaining the Mind and Radically Changing the World*](#)[Tüm Tanrılardan Kurtulun! Zihni Özgür Bırakmak ve Dünyayı Radikal Biçimde Değiştirmek] by Bob Avakian (Chicago, Insight Press, 2008).
2. Meksika-Amerika Savaşı (1846-1848) ABD ile Meksika arasında dönüm noktası teşkil eden bir savaştır ve kökleri ABD'nin Teksas'ı işgali ve geniş çapta Manifest Destiny (Aşıkâr Yazgı yani ABD'nin Kuzey Amerika'nın

tamamına yayılmasının hem bir hak hem de görev olduğunu öne süren bir 19. Yüzyıl öğretisi) ideolojisinden beslenmesidir. ABD, daha iyi teçhizatlı ve daha organize kuvvetleri ile kararlaştırmacı bir zafer elde etmiştir ve Mexico City'nin 1847'de ele geçirilmesi bu zaferi taçlandırmıştır. Savaş resmi olarak Meksika'nın kuzey topraklarının 1.295.000 km² gibi büyük bir kısmını teslim ettiği -günümüzde California, Arizona, New Mexico, Nevada, Utah eyaletlerinin tamamı ve Colorado ve Wyoming eyaletlerinin bir kısmı-1848 tarihli Guadalupe Hidalgo Anlaşması ile sonlanmıştır. Bu savaş ayrıca sonrasında Amerikan İç Savaşı'nda önemli hale gelecek çok sayıda askeri personel için bir kendini kanıtlama anı olmuştur. Bunların arasında Birlik için savaşan Ulysses S. Grant ve William T. Sherman ve Konfederasyon için savaşan Robert E. Lee, Thomas "Taşduvar" Jackson ve Jefferson Davis de yer almaktaydı. Zafer elde edilmiş olsa da bu savaş yeni topraklara köleliğin genişlemesi üzerine iç gerilimi yoğunlaştırmış ve on yıldan biraz uzun bir süre sonra patlak veren iç savaşa sebep olan kesitler arası çatışmalara ciddi derecede katkıda bulunmuştur.

3. [Bob Avakian \(BA\) Official Biography](#)[Bob Avakian'ın Resmi Biyografisi]
4. Avakian, Bob, "[Historical Materialism](#),"[Tarihsel Materyalizm] *Revolutionary Worker* #1094, 11 Mart, 2001.
5. Toussaint L'Ouverture ve Jean-Jacques Dessalines gibi figürlerin önderlik ettiği Haiti Devrimi (1791-1804) Haiti'nin dünyanın ilk Siyahi cumhuriyeti olarak kurulmasına öncülük etmiştir.
6. I. Lenin, *Imperialism, The Highest Stage Of Capitalism* [Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması], 10. Bölüm. The Place of Imperialism in History [Emperyalizmin Tarihteki Yeri] (Peking: Foreign Languages Press, 1970). Bu makaleyle ilişkili olarak 1916 yılında *Imperialism* kitabının Fransızca ve Almanca versiyonlarının önsözünde Lenin, emperyalizmin

gelişiminde kritik önem taşıyan veriler olarak “dünyanın raylı sistemlerinin 1890 ve 1913 yıllarındaki dağılımından” bahseder (7. Bölüm). Şöyle devam eder: “Raylı sistemler kömür, demir ve çelik gibi temel kapitalist endüstrilerin bir toplamıdır, dünya ticaretinin ve burjuva demokratik uygarlığın gelişiminin en can alıcı ölçütü ve bir toplamıdır. Raylı sistemlerin nasıl büyük çaplı endüstri, tekeller, şirketler, karteller, yatırım ortaklıkları, bankalar ve finansal oligarşi ile bağlantılı oldukları kitabın önceki bölümlerinde anlatılmaktadır. Raylı sistemlerin eşitsiz dağılımı ve eşitsiz gelişimleri dünya çapındaki modern tekelci kapitalizmi olduğu haliyle özetlemektedir. Bu özet ayrıca üretim araçlarında özel mülk var olduğu sürece emperyalist savaşların kesinlikle kaçınılmaz olduğunu da kanıtlamaktadır.

7. Hart, John Mason, *Empire and Revolution: The Americans in Mexico since the Civil War* (Berkeley and Los Angeles, CA, University of California Press, 2002), p. 106.
8. Hart, sayfa. 37
9. 1869 yılında tamamlanan Transcontinental Railroad [Kıtaarası Raylı Sistem] doğu ABD ile Pasifik kıyısını birbirine bağlayarak kıta üzeri ulaşım süresini ciddi derecede azaltan ve batıya doğru genişlemeyi hızlandıran dönüşüm niteliğinde bir altyapı projesidir. En önemlileri 1862 ve 1864 Pasifik Ray Yasaları olan bir seri federal kanun ile inşasına izin verilmiş ve inşası teşvik edilmiştir. Bu yasalar özel şirketlere inşaatı teşvik adına geniş topraklar ve devlet destekli krediler sağlamıştır. Merkez Pasifik Ray Hattı Sacramento, California’dan doğuya doğru inşa edilirken Birlik Pasifik Ray Hattı ise Omaha, Nebraska’dan batıya doğru inşa edilmiştir ve bu iki hat en nihayetinde Promontory Summit, Utah üzerinde birleşmişlerdir. İşçiliğin büyük çoğunluğu zorlu ve çoğu zaman tehlikeli koşullar altında bırakılan göçmenler tarafından yapılmıştır, Merkez Pasifikte özellikle Çinli işçiler ve Birlik Pasifikte

ise İrlandalıları. Federal toprak hibeleri 175 milyon dönümü aşmıştır ve sadece ray hattı için değil, spekülâtif inşa için de yapılmıştır. Ray hattı Amerikan ekonomisini ve coğrafyasını ciddi derecede yeniden şekillendirerek ticareti, yerleşimi ve Amerikan Yerlisi nüfuslarının yerlerinden edilmesini kolaylaştırmıştır. Ayrıca büyük çaplı ulusal gelişim projelerinde devlet – özel sektör partnerliklerinin rolünü sağlamlaştırmış ve Amerika politikasında gelecek zamanlardaki kurumsal nüfuzun temelini oluşturmuştur.

10. Hart, sayfa. 41 -43, POLITICS OF SUBJUGATION.
11. Mann, Fred, "The Story of Kansas, The settlement of Kansas: Railroad hype drew settlers," *The Wichita Eagle*, 28 Ocak, 2011.
12. Tanner, Beccy, "The Story of Kansas series, Homestead Act brought diversity to Kansas years ago," *The Wichita Eagle*, 6 Şubat 2012.
13. Bütün bunlar *Marx ve Engels'in vurguladığı üretim ilişkilerinin üretici güçlerin gelişimi ile değiştiklerini, birbirleri ile dinamik bir ilişki içinde oldukları* noktasının bir göstergesidir. Üretici güçler, ürün ve hizmetlerin üretilmesi için gereken şeyler, ilk ve en önce *insanı* -iş gücü, toplumun kolektif bilgi birikimi, bilimsel, teknolojik ve organizasyon seviyeleri vs.- ve *üretim araçlarını* içerir: aletler, makine, teknoloji, iletişim ve ulaşım altyapısı gibi iş araçları ve insanların üzerinde çalışması ile dönüştürülen toprak, hammadde ve doğal kaynaklar. Bunlar insanlık anlayışını ve teknolojisini ilerlettikçe ve yeni araçlar ürettikçe değişen dinamik şeylerdir. Üretim ilişkileri, üretim sürecini yöneten ve kararlaştıran toplumsal ilişkiler, öncelikle üretim aracının sahibi olan kişi tarafından ve iş sürecini ve iş sürecinin nasıl uygulandığını, buna bağlı olarak kârın, üretilen ve sunulan ürün ve hizmetlerin dağıtımını, maaşların, kârın, kiranın vb. dağılımını neyin yönettiğini yöneten kişi veya şey tarafından ve iş bölümü, yani işin çalışma

yerlerinde ve genel toplumda toplumsal organizasyonu tarafından belirlenir. Bütün bunlar **üretim biçiminin** çekirdeğini oluşturur. Üretim biçimi, politika, kanunlar, kültür, toplumun farklı kesimleri arasındaki toplumsal ilişkiler (örneğin farklı etnik gruplar, cinsiyetler vb. arasındakiler), ideoloji ve fikirler (sadece baskın fikirler değil, aynı zamanda var olan düzene meydan okuyan ve muhalif fikirler de) vb. gibi üstyapıyı en nihayetinde belirler ve bununla diyalektik (karşıt özellikler -bu örnekte toplum içerisinde- arasındaki dinamik ilişki) bir ilişki içerisindedir.

Bütün bunlar biraz karmaşık ve anlaşılması zor gibi geliyorsa lütfen endişelenmeyin – benim de bunları anlamam biraz zaman ve çalışma gerektirdi ancak eforuma değdi! Bu konu hakkında daha fazlası ve kapitalist ve sosyalist üretim biçimleri ve toplumların arasındaki radikal farklar için Bob Avakian'ın **Breakthroughs, The Historic Breakthrough by Marx, and the Further Breakthrough with the New Communism** [Atılımlar adı altında Türkçe çevirisi mevcuttur] kitabını şiddetle tavsiye ederim.

14. Jeffrey Marcos Garcilazo, *Traqueros: Mexican Railroad Workers in the United States, 1870-1930*(Denton, Texas: University of North Texas Press, 2016), sayfa. 18-21.
15. Chacon, Justin Akers, *Radicals in the Barrio: Magonistas, Socialists, Wobblies, and Communists in the Mexican American Working Class*(Chicago, Haymarket Books, 2018), sayfa. 9.
16. Meksika Devrimi 20. yüzyılın başlarında gerçekleşen süpürücü politik ve toplumsal değişiklikleri kapsayan geniş bir terimdir. ABD, emperyalist çıkarlarının diktesiyle Meksika'ya asker göndererek ve 1916 yılında

Devrimin önemli figürlerinden Pancho Villa'yı yakalamayı amaçlayan başarısız girişimiyle önemli bir rol oynamıştır.

17. Bu, ABD içerisindeki Meksikalı göçmenlerin işçiliği ile olsun, Meksika içerisinde maquiladora fabrikalarında süper sömürü yoluyla olsun doğrudur. Maquiladoralarda hammaddeler, makineler vb. Meksika'da çok daha ucuz işçilikle üretilip birleştirilerek üretim için ABD'den "ithal" edilir ve sonrasında üretilen ürünler ABD'ye geri "ihraç" edilir. Her sene milyarlarca dolarlık üretim böyle yapılır.
18. ABD Güneyinde Siyahi halkın beyaz üstünlenmeci bir yaklaşımla linç edilmesi kısmen daha çok bilinir ancak bu ülkenin *iğrenç tarihi göz önüne alındığında bu konuda da olması gerekenden çok daha az bilgi mevcuttur*. Daha az bilinen ise Teksas eyaletinde Meksikalı ve Meksikalı Amerikalıların ırkçı motivasyon ile linç edilmeleridir. Örneğin kayıtlara geçmiş Meksikalı linçlerinde başı çeken Teksas eyaletinde 1880 ile 1930 yılları arasındaki ırkçı motivasyonlu linç etmeler üzerine yakın zamanda gerçekleştirilen araştırmalar bu linçlerin son derece yüksek seviyelerde göstermiştir ve sadece nüfusun korkutulması değil, aynı zamanda ekonomik alandaki negatif etkilerini de belgelemiştir (ABD sayım verilerini linçler hakkındaki tarihsel verilerle birleştirerek).

University of Colorado'da yapılan araştırmaların raporlarına göre "Araştırmacıların bu dönem hakkındaki bir tahmini **her 100.000 Meksikalıdan 27,4'ünün linç edildiği** şeklindedir! Yeni araştırmalar ayrıca linçlerin gerçekleştiği topluluklarda yaşayan çocuklar üzerinde şiddetin *uzun soluklu ekonomik ve eğitimsel hasara* yol açtığını göstermektedir" ("[New research quantifies effects of lynchings of Mexicans and Mexican Americans on the wider community](#)," by Bradley

Worrell, *Colorado Arts and Sciences Magazine*, 20 Eylül, 2024.) Ayrıca şiddetli bir biçimde "[Lynch Mobs Killed Latinos Across the West. The Fight to Remember These Atrocities is Just Starting](#)," by Simon Romero, *New York Times*, 2 Mart, 2019 tavsiye ederim.

Dış Savaş, İç Baskı: İslam Cumhuriyeti'nin Halka Karşı İki Cephesi

Editörün notu: CPIMLM'nin (www.cpimlm.org) -İran Marksist Leninist Maoist Komünist Partisi- yayın organı olan Atash/Ateş'ten gelen bu makale, Revcom gönüllüleri tarafından İngilizce'ye çevrilmiş, Yeni Komünizm Kolektifi tarafından İngilizce'den Türkçe'ye çevrilmiştir. Bu [makale](#), İsrail'in bombardımanından bir gün sonra, yıkımın boyutu henüz bilinmezken yayınlandı. Revcom çevirmenleri daha güncel bilgiler içeren bazı makaleleri dipnot kısmına eklemiştir.

Tüm gözler savaşa çevrilmişken, rejimin baskıcı aygıtı tam teşekküllü bir polis devleti oluşturarak gücünü konsolide etmeye başladı. ABD/İsrail'in İran'a yönelik askeri saldırganlığı, İran İslam Cumhuriyeti'nin [İİC] kapsamlı güvenlik hamleleriyle baskı ortamını boğucu bir boyuta taşımaya ve herhangi bir protestoyu daha başından ezmesini sağlayacak bir ortam oluşturdu. Bu savaş hali, bir savunma hamlesi değil, aksine krizin ortasında ayakta kalabilmek için hiçbir meşruiyeti kalmamış rejimin toplumu kontrol altına alma ve protestoların yeniden başlamasını engelleme amacı güden aktif bir stratejisidir.

Bu bağlamda, [24 Haziran'da] ateşkesin ilanından sadece birkaç saat sonra, tutuklananların sayısında katlanarak artış yaşandığına dair haberler geldi. Bir haber kaynağına göre, yalnızca Kirmanşah [eyaletinde] bir gün içinde yüzü aşkın kişi tutuklandı. "Drone ve casus ekipmanlarını bulma" adı altında gerçekleştirilen araç aramaları, sindirme ve toplu tutuklamalar için bir bahane haline geldi. Savaşın başlangıcından bu yana tutuklananların sayısı 1000'i aşarken, savaşın ortasında bile idamlar aralıksız devam etmektedir. Savaşın ilk 11 gününde, İsrail için casusluk yapmakla suçlanan üç kişi idam edilmiştir. Yargı sözcüsü Asghar Jahangiri, 20 Haziran'da Tahran'daki Cuma namazı sırasında açıkça şöyle dedi: "Halkımız, bozguncuların cezalandırılmasını istiyor!". Bu, daha yaygın infazlar için yeşil ışık demektir. Ayrıca 24 Haziran Salı günü televizyonda yayınlanan bir röportajda, Yargıtay Başkanı ile yapılan bir toplantıda, ülke genelindeki savcılık ve mahkemelerde "düşman" sızıntılarına karşı dava açabilmek için özel birimlerin kurulmasına yönelik "gerekli düzenlemelerin" yapılmasına karar verildiğini söyledi. Yargının başı olan Mohseni Ejei, davaların "hızlı ve kararlı" bir şekilde ele alınacağını ve "savaş koşulları"nın dikkate alınacağını vurguladı. Hemen ardından, 25 Haziran Çarşamba günü, Urmiye'de üç sınır ötesi işçi, casusluk suçlamasıyla idam edildi.

Yargıtay Sözcüsü, "casusluk" kanunun kapsamını her türlü hareketi içerecek şekilde genişletecek bir yasa tasarısının Meclis'e sunulduğunu duyurdu. Ardından, 2 Temmuz'da [İİC rejimine bağlı] Tasnim Haber Ajansı şunları yazdı: İslami Şura Meclisi, "İslami Şura Meclisi, mevcut hukuki boşluğu doldurmak amacıyla Siyonist rejim ve düşman devletlerle işbirliği yapan casusların ve işbirlikçilerin cezalarını artırmak için iki aşamalı bir planı onayladı." Bu her muhalifi -temel halktan yazarlara ve fotoğrafçılara ve daha nicelerine- "casus" olarak yargılamak için yeni bir araçtır.

Bu yasalar, siyasi ve toplumsal muhaliflerin öldürülmesini

meşrulaştırmanın bir aracıdır. Böylesi koşullarda, sanal ortamda yapılan bir protesto paylaşımı bile kişilerin ortadan kaldırılması için bir bahane haline gelebilir. Ağır sansür, internetin sürekli olarak sekteye uğratılması ve haber ve iletişim akışının engellenmesi de protestocular arasındaki bağlantıyı kesecek, bireyleri izole edecek ve mücadele içerisindeki bağları koparacak bu projenin bir parçasıdır.

Bu rejimin, toplumsal bir patlamadan duyduğu korkuyla, muhaliflerini sistematik bir şekilde ortadan kaldırma sürecinde olduğu açıkça görülmektedir. İİC, “içeri sızanları” ortadan kaldırmak adına halka yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı. Oysa on yıllardır İsrail casusları İİC komuta merkezlerini dinliyor ve Mossad ajanları rejimin askeri ve güvenlik aygıtının en hassas organlarına sızmış durumda.

Baskı sadece sokaklarla sınırlı değil. 2022 [Kadın, Yaşam, Özgürlük] ayaklanmasında öldürülenlerin ailelerinin evlerine yapılan baskınlar, gazetecilere gerçek haberleri yayınlamamaları konusunda yapılan uyarılar, haberlerin silinmesi, yalan söylemezse çökeceğini bilen bir hükümetin göstergesidir. Günümüzün ilerici gazetecileri, İİC açısından, gerçeklere dayalı haberciliğin bombalar kadar tehlikeli görüldüğünü söylüyorlar.

Bu hamleler İİC’nin savaş zamanında bir polis devleti kurmakta olduğunu açıkça göstermektedir.

Bu durum İİC için hiç de beklenmedik değildir İİC’nin suçlarının doruk noktası, 1980’lerde, Irak ile savaştıkları döneme denk gelir; bu dönemde binlerce siyasi aktivist ve vicdani tutukluyu idam etmiştir. Muhalif sesler, savaş sırasında “düşmanla iş birliği yapmak”la damgalanma tehdidiyle susturuluyordu. Günümüzde de aynı senaryo güncellenmiş bir söz dağarcığı ile (“içeri sızanlar”, “casuslar”) tekrar edilmekte. Baskı, yalnızca dış tehdide karşı bir tepki değil, aynı zamanda sistemin içsel hayatta kalma mekanizmasıdır. Var olduğu süreç boyunca rejimin temel silahı baskı kurma ve yalan

söyleme konusundaki istekliliği olmuştur. Baskıya sadece sessizlikle karşılık verilirse, baskı makinesi soykırım boyutuna varabilir.

Ama bu baskı canavarının karşısında, birbirine sığınak, ilaç ve tedavi sağlayan, ezilenleri destekleyen, farklı yaş gruplarından oluşan ekipler kurarak yardıma koşan insanların kendiliğinden gelişen halk dayanışması gibi hayat veren bir olgu büyüyor. Bunlar sadece insani yardım eylemleri değil. Bunlar aynı zamanda gelecek toplum için yeni ve ilham verici ilişkilerin temel taşlarıdır. Bu kendiliğinden gelişen dayanışma, hem siyasi bilinç düzeyi açısından hem de rejimin baskı aygıtıyla nasıl mücadele edileceği konusunda daha geniş, daha örgütlü ve daha ileri bir seviyeye ulaşabilir. Dolayısıyla, halkın farklı kesimlerini örgütlemek ve dağınık mücadelelerini birbirine bağlamak bugün her zamankinden daha hayati bir öneme sahip olup, güç dengesini halk lehine ciddi biçimde değiştirme ve İran rejimine veya ona benzer herhangi bir rejime karşı gelecekte verilecek mücadeleler için sağlam temeller oluşturma potansiyeline sahiptir.

Böylesi bir dönemde, özellikle öğrenciler başta olmak üzere politik ve toplumsal aktivistlerin tarihi bir sorumluluğu var: halkın bölünmüş güçlerini organize etme, empatiyi bir ağa dönüştürme, korkuyu kolektif bir cesarete dönüştürme görevi. Onlar, dağınık toplumsal kesimler arasında, öğrencilerle işçiler, kadınlarla medya aktivistleri, tutuklu aileleriyle halk kitleleri arasında bağ kurabilirler. Tutukluların hayatını korumak, sindirme mekanizmasını etkisiz hale getirmek, İİC'nin ve emperyalist baskının tüm suçlarını ifşa etmek ve onlarsız bir geleceğin mümkün olduğuna dair farkındalık yaratmak amacıyla hücreler oluşturabilirler.

[Evin Hapishanesi'nin hasar gören bir bölümünün enkazında arama yapan kurtarma ekipleri, 24 Haziran 2025, İsrail hava saldırısından bir gün sonra. Fotoğraf: AP/Mostafa Roudaki]

Günümüzün acil görevlerinden biri, özellikle siyasi tutuklular olmak üzere tutukluların derhal serbest bırakılması için mücadele etmek ve örgütlenmektir. 23 Haziran 2025'te (1) faşist İsrail hükümeti tarafından Evin Hapishanesi'ne yönelik gerçekleştirilen saldırı, yalnızca bir dış saldırı değildir. Bu saldırı, siyasi tutukluların yaşamları açısından bir uyarı niteliği taşımakla kalmadı, aynı zamanda İİC tarafından uygulanan baskının daha da şiddetlenmesine yol açan bir etken oldu. Rejim, tutukluları savaş esiri haline getirmemesi ve derhal serbest bırakması konusunda daha önce birçok kez uyarıldı. Rejim, tutukluları savaş esirlerine dönüştürmemek ve derhal serbest bırakmak konusunda öncesinde pek çok kez uyarılmıştır. Ancak İİC bu uyarılara kulak asmamış ve tutukluları tehlikeli bölgelerin merkezinde tutmaya devam etmiştir, İsrail ise bu durumu tam olarak bilmesine rağmen Evin Hapishanesini bombalamıştır. Bu saldırıda ölenlerin sayısı hala tam bilinmemektedir(2).

Evin Hapishanesi'ni yıkarak, İsrail İİC'nin yıllardır planladığı şeyi gerçekleştirmiş oldu: Evin'i boşaltmak ve tutukluları dağıtmak. Bu hamle bu iki faşist rejim arasında özde hiçbir fark olmadığını gösteriyor. Bu saldırı ve Evin'in yıkılmasının ardından, İsrail Dışişleri Bakanı utanmadan şu tweeti attı: "Yaşasın özgürlük"! Bu ayrıca İsrail'in "özgürlüğünün" de İİC'nin "özgürlüğünden" hiç farklı olmadığını kanıtlamıştır.

İİC'nin bu saldırıya yanıtı, 4. koğuşta tutulan erkek tutukluları Büyük Tahran Hapishanesi'ne, kadın tutukluları ise Qarchak Hapishanesi'ne nakletmek oldu. Evin Hapishanesi'nin boşaltıldığı bildirildi. Bu nakiller sadece bir yer değişikliği değil; hapishane içindeki İİC'ye karşı dayanışmayı kırmaya, aileleri dağıtmaya yönelik kasıtlı bir girişimdir ve hatta bazı tutukluların gizlice baskı altına alınmasının ya da öldürülmesinin önünü açabilir. Buna yanıt olarak tutukluların aileleri cesurca Evin Hapishanesinin önünde toplanmışlardır. Siyasi tutsaklar halkın çocuklarıdır ve onların serbest bırakılması hepimizin görevidir. "Siyasi tutsaklar serbest bırakılmalıdır" sloganı sokaklarda, üniversitelerde, mahallelerde ve cezaevlerinin önünde yankılanmalıdır. Şimdi siyasi tutsakları kurtarmak sadece özgürleştirici bir sorumluluk değildir, aynı zamanda İİC'nin baskısının bel kemiğine ölümcül bir darbe de olabilir. Halk ayağa kalkarsa, bu günler İİC'nin devrilmesi için devrimci dayanışmanın inşasında bir dönüm noktası olabilir.

DİPNOTLAR:

1. ["A War Crimes Report: Why Iran's Political Prisoners Must Be Freed Now! Evin Prisoners Bombed, Brutalized, and Relocated to Hell,"](https://revcom.us) revcom.us, 7 Temmuz, 2025
2. ["Israel's Deadly Assault on Iran Prison Incites Fury, Even Among Dissidents,"](https://www.nytimes.com) New York Times, 6 Temmuz, 2025

ABD Emperyalizmi İran'a Saldırıyor ve Nükleer Suç İşliyor! Cevap Olarak Tüm Dünyada İnsanlığın Kurtuluşunun Bayrağını Kaldırın

Amerika'nın faşist başkanı Donald Trump, bugün (22 Haziran) akşam saatlerinde İran'ın Fordo, Natanz ve İsfahan'daki nükleer tesislerine sığınak delici (bunker-buster) bombalarla saldırdığını duyurdu. Bu canice saldırı, uluslararası hukukun açık ihlali olup, nükleer tesislere saldırıyı insanlığa karşı suç olarak tanımlayan normları çiğnemektedir. Bu savaş suçu, İran'ın geniş bir bölgesini bu saldırılar sonucu ortaya çıkacak radyoaktif yayılıma maruz bırakacak; bu da milyonlarca insanın yavaş yavaş topluca katledilmesi ve bu topraklardaki halkların nesiller boyu nükleer bulaşmaya maruz kalması anlamına gelmektedir. Bu nükleer suç, dünyada daha yıkıcı savaşların önünü açmıştır. Amerika, 20. yüzyılda Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerini yok eden atom bombalarını atan ilk emperyalist güç olmuştur; şimdi ise 21. yüzyılda nükleer suç işleyen ilk emperyalist güç olmuştur.

Bu suç karşısında, dünyanın halkları güçlü bir tepki göstermeli ve Bob Avakian'ın şu çağrısını bilinçli mücadelelerin temel şiarı haline getirmelidir:

“Dünyanın halkları olarak bizler, bu emperyalistlerin dünyaya hükmetmesine ve insanlığın kaderini belirlemesine artık izin

veremeyiz. En hızlı biçimde alaşağı edilmeleri gerekmektedir. Böyle yaşamak zorunda olmadığımız da bilimsel bir gerçektir.”

Vicdan sahibi tüm insanlara çağrımız şudur: Bu mücadelelerde, İran halkıyla dayanışmanın bir ifadesi olarak bile olsa Ortaçağ zihniyetli, gerici İslam Cumhuriyeti’nin çürümüş bayrağını kaldırmayın. 46 yıldır bu rejim saldırgan polisi ve askeri güçleriyle her türlü muhalefeti ve halkımızın daha iyi bir toplum özlemini bastırıyor. ABD ve İsrail’in saldırganlığı karşısında kasaba ve köylerde estirdiği terörü arttırıyor ve siyasi tutsakları saldırıya açık yerlerde tutmaktadır. İsrail ve ABD’nin suçları kesinlikle İslam Cumhuriyeti’nin desteklenmesi için bir meşrulaştırmamalıdır. Böylesi bir pozisyon sadece İran halklarına ihanet etmek ve onların emperyalizmle gerici İslam Cumhuriyeti rejiminden özgürleşmiş bir gelecek umutlarına darbe vurmaktır. Son tahlilde böylesi bir “destek” ABD ve İsrail’in çıkarına olacaktır. Bunun yerine direniş ve dayanışmanın yıldızının işlediği **kurtuluşun kızıl bayrağını kaldırın**. Bu bayrak, kapitalist emperyalist düzenden doğan emperyalizme ve gerici rejimlere karşı mücadelede birleşmiş bir dünyayı temsil etsin.

Dünya halkları, her adımında yüz milyonlarca insanın yaşamını mahveden, savaş ve yıkımı yaşam biçimi haline getirmiş bu kapitalist sistemden keskin bir şekilde kopmalıdır. Bambaşka bir yaşam biçimi için; ekonomik temelleri tamamen farklı, siyasi sistemleri baştan sona değişmiş, insanlar arasında özgürleştirici ilişkileri güvence altına alan ve dünya halklarının büyük çoğunluğunun temel ihtiyaçlarını karşılamayı ve en yüce özlemlerini gerçekleştirmeyi hedefleyen özgürleştirici toplumlar kurmak için savaşmalıyız.

Emperyalizm ve İran İslam Cumhuriyeti olmayan bir İran için, ABD ve İsrail’in saldırgan savaşına karşı İran’da ve dünyada geniş bir birlik oluşturmak için ilerleyelim!

Dünya halkları: İran’daki bu devrimci hedefin gerçekleşmesi için bizimle birlikte olun, bu temelde İran halkıyla

enternasyonalist dayanışma için omuz omuza mücadele edin!

İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist)

22 Haziran 2025

20. Yılında, Devrimin 17 Kızıl Karanfilini Yeniden Hatırlamak

“En güzel doğa fotoğrafları, uçurumun kenarında çekilir”

Mao Zedung

Mao'nun dizelerinden olan “en güzel doğa fotoğrafları, uçurumun kenarında çekilir” sözü bize şunu söyler; şayet yaptığınız şeyi en iyi şekilde yapmak istiyorsanız, o işin risklerini sonuna kadar zorlamanız gerekir. Maceraperet bir biçimde duyuluyor olsa bile, aslında bu son derecede önemli ve **materyalist bir ilkedir**. Eğer insanlar yapmış oldukları işin tehlikeli yanlarını hesaba katıp ama sınırları sonuna kadar zorlayan biçimde hareket etmezlerse, yaptıkları şeylerde başarılı -ya da beklenen düzeyde başarılı- olamayacaklardır.

Kafka, Dönüşüm adlı romanında, Gregor Samsa adlı kahramanın bir sabah kalktığında bir kocaman bir böceğe dönüştüğünü anlatır. Kafka'nın böceğe dönüşme analogisi üzerinden tartışmaya çalıştığı yabancılaşıma kavramıdır. İnsanların modern kapitalist toplumda birbirlerine yabancılaşımasının nasıl hızlı yaşandığını anlatır. Bu eser ilginç diyaloglarıyla da haylice ünlüdür ama dönemi açısından bakıldığında son

derecede radikal bir biçimi barındırır. Kafka bu öyküsünde tüm normları karşısına alır ve yapmak istediği şeyi sonuna kadar zorlamaktan geri kalmaz. Ve hiç şüphesiz ki Kafka'yı Kafka yapan en belirleyici özelliği budur; edebiyatın mevcut sınırlarının sürekli olarak dışına doğru çıkması ve tüm bunları "elindeki her şeyi kaybetme pahasına" sınır noktalarına kadar zorlayabilmesidir. Bu Kafka'nın eserlerinde kendini gösteren belirleyici/tanımlayıcı özelliğidir.

Bob Avakian, sosyalist toplumun inşasında -ve sosyalist topluma giden devrim süreci boyunca- sağlam çekirdek temelinde bir hayli esnekli formülünü önermektedir. Toplumun çok katmanlı ve çok renkli doğası ve yapısına dikkat çekerek, bu sürece önderlik edecek olanların her türden eleştiriye -iftira ve çamur atmaları içermeyen ama açıkça sosyalizm karşıtı olan düşüncelerin de- yönelik açık olmak, teşvik etmek, muhalif mayalanmanın sağlanabilmesi için, gergiyle dört bir yandan kopma noktasına kadar çekilerek, kopma noktasına kadar izin verilmesi gerekliliğini dile getirir. Bu yukarıda bahsettiğim **materyalist ilkenin**, sosyalist topluma ve bir bütün bu topluma giderken uygulanmasıdır.

Türkiye Kuzey Kürdistan'daki devrimci komünist hareket de böylesi nadir örneklerle sahiptir. Yoldaş Kaypakka'nın çıkışı sadece bu topraklarda değil, uluslararası anlamda da bazı ezberleri bozan bir nitelikteydi. Genç yaşına, kısa devrimci

mücadelesine rağmen bilindik sınırları zorlayan ve onun ötesine geçen bir duruş sergiledi. **Ve bana göre, 2002’de Maoist partinin 1. Kongresinde de benzer bir çıkış vardı.** “Geleneksel bilgeliğin” ötesine geçme, alışılmış düşünüş biçimini sorgulama ve devrimci komünizm için yeniden bir temel inşa edebilmenin –**yaratmak için yıkıma başlamaktan korkmamanın, sınırları sonuna kadar zorlamanın**– bazı önemli hususlarını içeriyordu.

Örneğin insanların 30 yıldır alışık olduğu ismi bir günde değiştirme. Yoldaşlar şöyle açıklıyorlardı; “gelenen aşamada mevcut isim bilimi -Maoizmi- temsil etmediği için bunu yaptık”, bu son derecede radikal bir çıkıştı. Bu tamamen Leninvari bir örnekti; “bu gömlekle, doğruyu gerektiği gibi temsil edemeyiz” demenin naçizane bir örneği.

Ölümlerinden sonra 17’ler diye andık ama 2002-2005 sürecine önderlik eden de bir avuç kadroydu. Şüphesiz ki devrim için yaşamını veren herkesin ödediği bedel yücedir. Bu tartışma götürmez. Burada ifade etmek istediğim şey, bedelden ziyade nitelikle ilgilidir. Açıkçası **Cafer, Aydın, Okan, Cemal**’lerin devrimci komünizmi yeniden haritaya koyabilmek için girişmiş oldukları mücadelenin niteliğidir.

Devrimci komünizm için dönüşüm

2002’ye önderlik eden yoldaşların “dönüşüm” için mücadelesi Kafka’nın romanında anlattığı gibi bir gecede olmadı. Onlar uzun yıllar boyunca hem uluslararası komünist harekette hem de bizim geleneğimiz içerisinde olagelen çizgi problemleriyle uzun zamandır mücadele ediyorlardı. 2000 Ölüm Oruçları sonrasında devrimci hareketin karşı karşıya kalmış olduğu tasfiyeci dalgayı bertaraf edebilmenin yegane yöntemi, yine bizleri böylesi bir sürece sürükleyen çizgi problemlerinin anlaşılması, bunlara karşı bilimsel komünizmin ne olup olmadığının tesis edilmesiydi. Yoldaşlar esas olanın idealist bir “irade” savaşı olmadığını, irade göstermenin doğru bir çizgi temelinde ancak bu tasfiyeci ablukayı yıkabileceğini

söylüyorlardı.

Bence bu yoldaşların belirleyici/tanımlayıcı özellikleri, şimdiye kadar yaşadığımız problemlerin sadece bir “klik” problemi, bir kaç “art niyetli” insanın yanlış yönlendirmesi ya da “geçen dönem önderliklerin hatası” yaklaşımı gibi ele almanın ötesinde, şimdiye kadar yaşanan problemlerin kaynağının çizgi problemi olduğunu ve hareketimizin uzun zamandır sağ ya da “sol” bir çizgiler tarafından yönlendirilmesinin temelinin ise bilimle olan ilişkisinden -bilimsellikten kopmadan- kaynaklı olduğu, o yüzden Maoizmin anlaşılmadan bu çizgi problemleriyle baş edilemeyeceğini söylemeleri idi. Bu bizim saflarımızda **kitlesel düzeyde** bir ilkti ve önemli oradan pozitif bir etki yarattı; bir çok insan problemlerin kökenini aramak/anlamak için hareketimizin çizgi problemleriyle uluslararası çizgi problemleri arasındaki bağ arasında ilişki kurma düzeyinde mücadele etmeye başladı. Sorun, “basiretsiz kadrolar” ya da “art niyetli insanlardan” çıkarak, çizgi problemlerine yönelerek, **devrim için** gerçek bir çıkış aramanın dönüşümü gerçekleşti.

Benim gibi **yeni devrimci olan insanlar bu süreçten çok etkilendiler, çok öğrendiler.** Ben bu süreci -dönemi itibarıyla- oldukça pozitif bulduğumu lafı dolandırmadan söylemek istiyorum. Çünkü yoldaşlar, dönemin tüm tasfiyeci-reformist eğilimine rağmen, devrimci komünizm için yol haritasını Maoizm üzerine yeniden inşa etmek istiyorlardı. Tabii ki ağır hataları da oldu ve onların ölümü bu ağır hatalar zincirlerinin sonucusuydu ama bu hataları **devrimin içerisinde, devrim yapabilmek için** yaptılar. Onlardan sonra hareket muazzam bir darbe aldı ve onların baş etmeye çalıştığı tasfiyeci-reformist çizgiyle yüz yüze kaldı. Hem 1. Kongre önderliğinin baş etmeye çalıştığı şeyleri anlamama hem de bilimin ilerleyen seviyesine -komünizmin yeni sentezi- sırt dönme pratiği, bu geleneğin, baş edilmeye çalışılan çizginin bir parçası olmasına neden oldu. Bu son derecede olumsuz ve üzücü bir örnektir.

Bazı “şahsi” tecrübeler

2005'te ölümsüzleşen yoldaşların bir kısmını tanıma gibi şerefe sahip olmak, bir devrimci için gerçekten “paha biçilmezdir”. Kendime her zaman “iyi ki onları tanımışım, onlardan öğrenebilmişim” derim -her ne kadar bugün, bu tecrübelerin/bilgilerin bir kısmı geçersiz olmasına ya da eskisi kadar objektif realiteyi tanımlayamamasına rağmen. Şimdi burada onların bazı “kişilik” özelliklerini de anlatmak istiyorum. Onların kişisel olarak deneyimledikleri, hayata dokunma tarzlarıyla, devrimci düşüncelerinin bir kombinezonu olan bu özellikler tarihin derin ve karanlık sularında unutulup gitmemeli.

Berna'nın kendine has bir özelliği vardı, “bizim” sosyolojiden değildi. O yüzden tavırları hep bir mesafe barındırırdı. Ama üstencilik sezmezsiniz, çok ince bir çizgide ilerlerdi; mesafeli ama samimi. Sanırım bu Okan yoldaşın önermesiydi; ilişkilerimizde mesafeli ama samimi olacağız. Berna'yı çok iyi tarif eden bir özellikti bu. Berna sadece devrimci komünist değildi, aynı zamanda güçlü bir entellektüeldi. Afrika'daki kolonyalizm üzerine sohbet ettiğimizi hatırlarım, Fildişi Sahili hakkında, -ülkenin sömürgeleşmesi yeniden sömürgeleşmesi, emperyalistlerin arasındaki çelişkiler sonrasında çıkan iç çatışmalara ve katliamlara yönelik uzun

uzadıya bilgiler aktarırdı. İngilizcesi anadili gibiydi ama Fransızcası da oldukça iyiydi. Sadece konuşmakta biraz çekingendi. ABD'den yoldaşlarla Berna hakkında konuştuğumuzda, ona nasıl gıpta duyduklarını hatırlarım. Mülkiyede okumuş, bu ülkenin valisi olmuş aileden gelen Berna, uzun bir dönem neredeyse üst sınıf yaşamasına rağmen yerini tarihin bu tarafında, ezilenlerin yanında, baskının ve sömürünün olmadığı bir dünya için alabilmişti. Onunla saz çalıp türkü söylediğimizde -biraz operavari söylerdi ve ben türkülerin orjinalini bozduğu için çok hoşlanmazdım-, gözleri kapanır, başını hafiften geriye doğru atar ve kendinden geçerdi ve aradaki "mesafe" hemen kalkardı. Defalarca "beyaz giyme toz olur" türküsünü çalar söylerdik, en sevdiği türkü müydü bilmiyorum ama çok sevdiğinden eminim. Berna yoldaşı kaybettikten sonra bu türküyü her dinlediğimde bu anları hatırlarım.

Daha önceden de Kenan yoldaşı anlattığım bir makale yenikomunizm.com sitesinde yayınlamıştı. Kenan yoldaş çok yönlü bir devrimci komünistti. Kendisini sadece bir yönüyle sınırlayan ve orada konumlandırıran yoldaşlara açık eleştiri getirirdi; "yoldaşlar çok yönlü olun, kendinizi bir çok alanda geliştirin, uzmanlığınız olsa bile, çok yönlü öğrenmekten vazgeçmeyin" derdi. İdeolojik tartışmalarda çok amansızdı, ama hiç bireysel yaklaşmazdı. İnsanlarla değil, düşünüş

biçimleriyle uğraşırdı. 0 yüzden benim gibi genç kuşaktan olan devrimciler, onun tarafından eleştirilmekten hiç çekinmezdi. Bu çok nadir bir şeydir; eleştiriliyorsun, eleştireye kendini açıyorsun ve ağır olan düşünce yüklerinden arınmaya başlıyorsun. Şüphesiz **bu zemini sunan Kenan yoldaşın çizgisi ve tarzıydı**. Okuduğun yazıları, kitaplardan aldığım notları ya da toplantılarda kafamı karıştıran hususları ona sormak için can atardım. Sonuna kadar dinler, acelecilik yapmaz ve hep temel meseleleri kovalamaya çalışırdı. Genç yoldaşlara dair çok dikkatliydi ve en önemlisi **pozculuk yapmazdı**. Belki de çok önemli değildir, bilemiyorum. Kenan yoldaş öyle bir sarılırdı ki kalp atışını hissederdin. Yoldaş gibi hissederdin, bu insana başka türlü güç katan bir özelliği idi.

Bu bölümü çok uzatmadan son olarak da Aydın yoldaşa değinmek istiyorum. Çocuk denecek yaşta devrimcilerin saflarına katılmış, küçük yaşta yaralanmış ve bacağının işlevini yitirerek topal kalmış, defalarca cezaevine atılmış, defalarca işkence maruz kalmış, açlık grevlerine yatmış, ölüm oruçlarına girmiş, özcesi direnmiş ve direnmiş, böylece devrimin güçlü bir figürlerinden birine dönüşmüştü. Bu “sınanma çizgisinden” dolayı tüm devrimci örgütlerin gıptayla baktığı bir kişilikte, ayrıca herkese oldukça güven verirdi. Aydın yoldaşın teorik donanımı ne Cafer ne de Serdar gibiydi. Kendisi de toplantılarda bu hakikati teslim ederdi. “Serdar yoldaş (Kenan

Çakıcı) teorik olarak bizden çok çok ileri” dedi. Lakin Aydın yoldaş çizgi kovalamakta oldukça mahirdi. İnsanların düşüncelerinin nerelere evrileceğini görür ve kritik meselelerde müdahale ederdi. Hiç unutmadığım bir şeyi paylaşmak istiyorum. ÖÖ’larına yönelik yürütmüş olduğumuz bir oturumda, Ali İhsan Özkan’ın feda eyleminin bizim çizgimizle ne derecede ilişkili olduğu üzerine keskin bir tartışma döndü. Aydın yoldaş bu tartışmada sadece dinleyiciydi. Ama iş öyle bir noktaya geldi ki bir devrimci için “boşa öldü” sonucu çıkıyordu ve Aydın yoldaş ayağa kalkıp; “Yoldaşlar bu tartışmanın zemini yanlış, tartışmayı hemen sonlandırın” dedi ve salondan çıktı. Bizler de ne olduğunu anlamadan arkasından çıktık. Salonun önünde bir çiçeklik gibi bir şey vardı, oraya oturdu ve sigarasını yaktı. Gözleri hem öfkeli bakıyordu hem de neredeyse dokunsan ağlayacak gibiydi. Biraz sakinleştikten sonra -Aydın yoldaşın sinirli halleri çok meşurdur-, kelimesi kelimesine hatırlamıyorum ama özetle şöyle söylemişti; “yoldaşlar bizim ÖÖ’lerinde yaptığımız önemli ve ağır hatalar var bunları kabul ediyoruz. Ama yoldaşlarımız esasta bizim hatalarımız sonucunda öldü demek, devletin ve onun saldırısının niteliğini anlamamak ve esasının bu yönü oluşturduğunu söylememek olur. Ve bu her ölen yoldaşın ölümünü anlamsızlaştırır ve ‘boşa öldüler’ bakış açısını güçlendirir. Zaten düşmanın halk saflarında yaratmaya çalıştığı şeylerden biri budur” demişti. Bu tavrı son derecede önemliydi. Devrimciler, devrim yapmak için önlerine çıkan zorunlulukla mücadele ederken, bazı hatalar yapıp hayatları ölümle sonuçlanabilir. Yine de temel olan şey, bu zorunluluğun varlığıdır; son derecede baskıcı ve sömürücü olan bu düzenin köklerinden sökölüp atılması için devrimci mücadelenin zorunluluğu.

Kelimenin gerçek anlamıyla, özlemle anmak

Yukarıda yaşadığım bazı şahsi şeyler, benim devrimcilik hayatımda yol gösterici tecrübelerdi. Özellikle Aydın yoldaşın **hayatının her anını** devrimci için örgütlemesi durumu, bende

hep örnek bir davranış olmuştur. Ve açıkçası, bazı dönemler onların bu pozitif tecrübelerini hatırladığımda, onları nasıl özlediğimi de hatırlıyorum.

Benim kuşağım için 2002'nin devrim için ısrar ve sebat etmeye yönelik bir yanı vardı ve bunu alelade bir temelde değil, dönem açısından bilimin seviyesi olan Maoizm temelinde yapmaya çalışıyorlardı. **Bir bilim olarak komünizm nedir? Baskı ve sömürü ilişkilerini sınıfsız, sömürsüz ve baskısız bir dünyaya doğru götürecek olan devrimin çizgisi nedir?** Bu soruları soruyor olabilmem, benim yeni komünizmle de tanışmama vesile olan şeydir ve açıkça söylemek gerekir ki yoldaşlar yaşasalardı BA'nın inşa ve önderlik ettiği Yeni Komünizmi savunurlar mıydı bilmiyorum ama ne azından bu soruları soruyor olabilmek, geleneğimiz etrafında Yeni Komünizmin daha fazla ve en azından nispeten doğru temelde tartışılır olmasına vesile olabilirdi. Maalesef bunu yapamadık ve Mao'nun tabiriyle "bir ikiye bölündü ve tersine döndü". Sonuçları dünya devrimi açısından oldukça negatif oldu.

Daha önce Kenan yoldaştan bahsettiğim [makalede](#) anlattığım üzere; **yoldaşların 2005'te yaşamını yitirmesine yönelik "kaçınılmaz" bir son ya da determine edilmiş bir "alın yazısı" yoktu. Birçok yoldaşın zamanında belirttiği üzere belki de bu "son" engellenebilirdi. Yine de tüm bu "son" sorunu, zorunluluk ve özgürlük ilişkisinde yatmaktadır; dehşet üzerine dehşet açan, insan hayatlarını küresel ölçekte un ufak eden sistemin -zorunluluğun- köklerinden sökülüp atılması -özgürleştirilmesi- hakikatinde yatar. Ve bir komünist devrimci, yaşamını böylesi bir geleceğin inşasına hasretmişse, bu karşılaşılabileceği muhtemel bir "son"dur. Mao'nun da dediği üzere; "İnsan yaşamı sonludur ama devrim sonsuzdur".**

Anıları önünde özlemle eğiliyorum. Devrim mücadelesinde ve sonrasında 17'lerin önemli katkıları, fedakarlıkları, yeni bir dünya inşasında her daim özgürleştirici bir duruş olarak

anılacaktır.

Sosyalizm Deneyimleri ve Yeni Sosyalist Tahayyül

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan yazı, Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Gençlik Meclisi bünyesinde 15-16 Haziran 2025 tarihlerinde gerçekleştirilen Gençlik ve Demokratik Toplum Konferansında Yeni Komünizm okuru tarafından Sosyalizm Deneyimleri ve Yeni Sosyalist Tahayyül adıyla gerçekleştirilen sunumun metin halidir. Sosyalizm ve demokrasi kavramlarının tartışmaya daha geniş ve derin bir biçimde açılmasını, geçmiş sosyalizm pratiklerinin doğru bir temelde ele alınmasını değerli görüyor ve izleyeceğimiz mücadele hattında bu tartışmaların büyük öneme sahip olacağını düşünüyoruz. Dolayısıyla bu sunumun metin olarak yayınlanmasını bu tartışmalara ufak da olsa bir katkısı olmasını umuyoruz.

Bu sunum sosyalizme ilişkin son dönem yapılan yorumlara çok girmeden, geçmiş sosyalizm deneyimlerinin temelini ve esasını oluşturan özgürleştirici yanına ve tali hatalarına değineceğiz. Özellikle de iki büyük devrim olan Ekim Devrimi ile Çin Devrimi üzerine duracağız. Bunları kısıtlı bir sürede yapma gerilimi ve çelişkisi içerisinde olduğumuzu söylemek isteriz. Yine de kısa bir girişte olsa, geçmiş sosyalizm deneyimlerinin doğru bir analizini ve dolayısıyla doğru bir sentezini yapmak son derecede kritiktir. Şayet bu yapılmadığı takdirde sınıfsız, sömürsüz ve ayrımsız bir dünyaya ilerlemek

hedefiyle olan sosyalizm -sosyalist toplum- ya “kötü kokular geliyor” denilerek bir torba gibi ağzı bağlanıp rafa kaldırılacaktır ya da bir dogma haline getirilerek özgürleştirici, devrimci özünden uzaklaştırılacaktır.

Komünizmin birinci dalgası

1871’de kısa ömürlü Paris Komünü ile başlayan, 1917-53’de Sovyetler de, 1949-1976’da Mao’nun ölümüne kadar süren komünizmin ilk dalgasında muazzam atılımlar gerçekleşti. 18. yüzyılda başlayan burjuva devrimleri “eşitlik” ve “demokrasi”, özgür bireylerin serpiildiği bir toplumun olacağını söylerken, en temel insan haklarının dahi verilmesinin ötesinde baskı ve sömürüyü en ağır ve acımasız biçimde işledi. Burjuvazinin kendi iktidarını pekiştirmek ve sürdürmek üzere ezilenleri kendi bayrağı altında toplamak için 300 yıl boyunca vaat ettiği ve gerçekleştirmediği şeyleri, şanlı Ekim Devrimi ve Çin Devrimi bir gecede gerçekleştirdi. Şimdi bunlardan bazılarına değinelim.

Ekim devrimi özel mülkiyet ilişkilerinde radikal bir kopuşu temsil ediyordu. Baskının ve sömürünün dünya çapında kalkabilmesi için, “herkesin emeğine göre, herkesin yeteneğine” göre ilkesi, ilk defa bilimsel ve büyük ölçekte uygulandı. Avrupa’da 12-14 saat işçilerin canı pahasına çalıştırıldıkları koşullarda, Ekim devrimi 8 saatlik uygulamaya geçen ilk ülke oldu. Ardından, 7 saat, 6,5 saat ve yer yer 4 saatlik çalışma uygulamasına geçildi. 1 Aylık izim uygulaması yapıldı ve milyonlarca insanın karşılayabileceği tatil evleri tahsis edildi. İnsan emeği ve yaratıcılığı, özel mülkün güçlenmesi ve pekişmesi yerine, bir yandan temel ihtiyaçların karşılanması diğer yandan ise dünya devriminin ilerletilmesi temelinde ele alınıyordu.

Kadınlara seçme ve seçilme hakkı hemen tanındı, eşit işe eşit ücret ilkesi uygulandı. Kadınlar devrimin hem öznesi hem de önderi oldu. Aleksandra Kollontay, dünyanın ilk kadın bakanı olarak bu büyük devrimci atılıma önderlik etti. Din ve patriyarka altında ızdırap çeken kadınların radikal dönüşümü sağlandı. Kilise onaylı evlilikler kaldırıldı ve boşanmalar

üzerinde ağır etkisi olan patriyarkal dini uygulamalar yasaklandı. Kürtaj hakkı dünyada ilk defa Sovyetler tarafından tanındı. Kolektifler oluşturularak “kadın işi” olarak adlandırılan “ev içi emek” toplumsallaştırılmaya yönelik radikal adımlar atıldı ve kadınlar tüm iş alanlarında toplumun öznesi oldu. Bu radikal ilerlemeler sadece cinsiyet eşitliği hakkının tanınması için mütevazı adımlar değildi, aynı zamanda kadınların bizzat devrimin itici bir gücü ve önderi olması için de bazı temel yöntem ve ilkeleri de barındırıyordu.

Eşcinsellik, ilk defa Ekim devrimiyle birlikte suç olmaktan çıktı -her ne kadar 1934'te tekrardan suç sayılacak olsa bile-. Çiçerin, Sovyet Dışişleri Halk Komiseri olarak dünyanın ilk eşcinsel bakanı oldu ve uzun yıllar görev yaptı. Ekim devrimi, cinsiyet rollerinden kopamayan ağır hatalarına rağmen, bundan 110 yıl önce, ilk defa radikal, büyük ölçekli ve kamusal olarak cinsiyet rollerini, eşcinselliği tartışılır hale

getirdi.

Ekim devrimi, UKKTH'nı kayıtsız şartsız, amasız ve fakatsız uygulayan bir devrimdi. Finlandiya'nın bağımsızlığı tanındı. Devrimden önce bir "halklar hapishanesine" çevrilen topraklarda, federatif yönetime geçildi. Ana dilde eğitim ve hizmet temel ilke olarak yaşandı. Azınlıklara ekstra fonlar sağlanarak, kendi dillerinde dergi/gazete çıkarmaları, film çekmeleri sağlandı ve tüm dünya çapında kültürleri sergilendi. Anti-semitizm yasaklandı ve yüz yıllar boyunca pogroma uğrayan Yahudiler üzerindeki baskı son buldu. Dışlanmış oldukları meslekleri tekrardan icra edebildiler, devlet kurumlarının içerisinde çalışabildiler. Devrimden hemen sonra küçük bir azınlık olan Kürtlerin varlıkları tanındı, Kürtçe eğitim için Latin alfabesi yapıldı. Ermenistan'da Gürcistan'da ve diğer yerlerde, Kürtler kendi ana dillerinde eğitim ve hizmet aldılar. Erivan Radyosu, Kürtçe'nin ilerletilmesi için tüm Kürdistan coğrafyasına yayın yapacak şekilde Kürtçe programlar düzenledi.

Sovyetler'de çocuk hakları tanındı ve çocuklar "kadının" parçası olmak yerine toplumsallaştırılmaya çalışıldı.

Eğitim tamamen bilimsel ve parasız ve herkes için oldu. Ekim devrimi öncesinde eğitime erişim sadece üst sınıflara aitti. Sağlıkta büyük ilerlemeler kat edildi ve tüm topluma hizmet verilecek düzeye getirildi.

Şimdiye kadar anlattıklarımız Ekim Devriminin gerçekleştirmiş olduğu ilklerden sadece bazılarıdır. 110 yıl sonra baktığımızda bu ilklerin bazılarının çok da "radikal"

olmadığını düşünebiliriz ama bu kesinlikle yanlış olacaktır. Burada ifade ettiğimiz şeyler, örneğin eşit işe eşit ücret, Türkiye’de dahil olmak üzere tüm dünyada hala mümkün değildir, çünkü toplumun örgütlenmesini oluşturan şey, kapitalist üretim ilişkileridir. Kapitalist toplumun en belirleyici niteliği ise, üretimin, insanlığın, gezegenin ve üzerinde yaşayan diğer hayatların ortak çıkarını düşünerek değil, tam aksine, meta üretimi ve mübadelesi temelinde olduğunu, birbiriyle rekabet halindeki sermayelerin sürekli olarak büyümeye yönelik zorunlulukları/itkisi olduğunu ve bu üretim ilişkilerin sonucu olarak sürekli olarak hayatları ızdırap içerisine sürüklediği, açlığı, sefaleti ve savaşları doğurduğu gerçekliğidir. Böylesi bir ekonomik altyapıya dayalı sistemin üst yapıda -düşünce alanlarında, kültürde, hukukunda, kurumlarda vb- sürekli olarak yaptığı şey, yoğun sömürü ve baskı üzerine kurulu bu düzenin her yönüyle meşru kılınması ve pekiştirilmesidir.

Büyük Çin Devrimi ve Mao’nun Niteliksel Katkıları

1949’da Çin’de gerçekleşen devrimle insanlığın dörtte biri kurtuluşun yeni tepelerine doğru tırmanmaya başladı. Mao önderliğindeki ÇKP, 1945’te Japon emperyalizmine büyük darbe vurup, Çin’den defettikten 4 yıl sonra devrimi gerçekleştirdiler. İlk başlarda bu devrimin temel kitlesini “köylülerin” oluşturmamasından ötürü proleter yani komünist bir devrim olmadığı düşünülüyordu. Stalin ölümünden kısa bir süre öncesine kadar bu görüşü benimsiyordu -kimi özeleştiriler vermekle birlikte, Mao’nun neyi nasıl temsil ettiğine dair bilimsel bir görüşü içermiyordu.

Mao, 1966'da Çin'de Kültür Devrimi'ni başlatmak, yeni iş birliği ve halka hizmet değerlerini hayata geçirmek için öğrencilerle bir araya geliyor. Fotoğraf: AP

Çin, toprak ağaları ve savaş ağalarının hüküm sürdüğü son derecede acımasız yarı-feodalitenin hüküm sürdüğü bir ülkeydi. Köylülerin ezici bir çoğunluğu topraksızdı ve çok ağır koşullarda çalışmalarına rağmen, hayatlarını sürdürebilecek durumda değillerdi. Her yıl açlıktan on binlerce insan ölüyordu ve kıtlık "normal" yaşamın parçası halindeydi. Çin'de devrim olmadan önce ortalama insan ömrü 32 yıldı ve bu devrimden kısa bir süre sonra 70'e yükseldi. 500 milyonluk ülkede tıp eğitimi almış sadece 12 bin doktor vardı ve her yıl enfeksiyon ve parazitten kaynaklı 4 milyon insan ölüyordu. Kadınların kalçalarının ön plana çıkması ve yürürken sallanması için 7,8 yaşından itibaren demir ayakkabı giydirilirdi. Kadın işçiler, sabah erken saatlerde işe başlasın diye, geceleri fabrika kapıları kilitlenirdi. Çin'de 60 milyon insan afyon bağımlısıydı.

Çin devrimi yeni bir devlet iktidarı, işçi-köylü ittifakı

temelinde bir proletarya diktatörlüğü biçimi kurdu. Bu yeni devlet; halkın haklarını korudu, karşı devrimi ortadan kaldırma noktasında kararlı oldu ve toplumun baştan aşağı dönüştürülmesini ve dünya devriminin desteklenmesini mümkün hale getirdi. Şehirlerde ve kırsal alanlarda, toplumun her düzeyinde yeni kurumlar oluşturuldu. Bunlar Komünist Parti öncülüğündeydi, ancak eskiden sömürülen milyonlarca ve milyonlarca insanı, toplumu dönüştürmek ve yönetmek için inisiyatif almak üzere içine alıyordu. Büyük bir kitle seferberliği yapıldı.

Çin'in feodal ağalara bağlı toprakları 300 milyon köylüye dağıtılarak toprak reformu gerçekleştirildi. Bu şimdiye kadar dünya çapında yaşanmış en büyük kamulaştırmadır. Bu reform kadın-erkek eşitliği gözetilerek yapıldı, "aile" temelinde değil! Tüm bunlar Mao'nun "kadınlar göğün yarısıdır" sloganına paralel gidiyordu. Ayaklarına demir ayakkabı vurulan kadınlar devrimden sonra bale yapmaya başladılar. Çin'de kadın baletler, dünya çapında takdir kazanıyordu. Özellikle de Kültür Devrimi esnasında kadınlar devrimin öncü gücü olarak öne çıktı ve geleneksel yaşam tarzına yönelik büyük mücadelenin parçası oldular.

Mao 1949'da devrimin ilanı konuşmasında şöyle söylemişti: "Çin halkı ayağa kalktı, bu sadece başlangıçtır, uzun bir oyunun kısa açılışıdır." Fakat devrimi gerçekleştiren bazı güçler Mao ile hemfikir değildi. Japon emperyalizmin kovulduğunu, feodalitenin tasfiye edildiğini ve "sanayi devrimi" için daha fazla ileri atılım yapılması gerektiğini düşünüyorlardı. Onların sosyalizm vizyonu aslında sadece "müreffeh" bir seviyeye ulaşmaktı, bir nevi devlet kapitalizmiydi. Mao bu tehlikenin farkına vardı ve buna karşı amansız bir mücadele yürüttü. Bir taraftan kitlelerin temel ihtiyacının karşılanması, refah düzeyinin yükseltilmesi gerekirken diğer

yandan ise bunun dünya çapında devrimi ilerletmeyle arasındaki çelişkiyi gördü. Sınıfsız ve sömürsüz bir topluma ilerlemenin sadece “mülkiyet araçlarının” ele geçirilmesinin yeterli olmadığını, üst yapıda da büyük atılımların gerçekleştirilmesi gerektiğini anladı.

Sovyetler'deki kapitalist restorasyondan da çıkardığı derslerle Mao, proletarya diktatörlüğü altında komünizm nihai hedefine doğru devrimi sürdürme teorisini geliştirdi. Mao, sosyalist toplumdaki maddi koşullar ve bunun ideolojik yansımaları olduğu sürece devrimin tersine dönmesine ve kapitalizmin restorasyonuna karşı bir garanti olamayacağını, bunu engellemenin araçlarının basit ve kolay olmadığını, bu tehlikeyi ortaya çıkaran toplumsal eşitsizlikleri ve kapitalizmin diğer kalıntılarını kısıtlamak ve nihayetinde, tüm dünya çapında devrimin ilerlemesi ile birlikte, kökünden sökmek ve ortadan kaldırmak için devrimi sürdürmekten başka bir çözüm olmadığını gördü ve vurguladı. Sosyalist toplum boyunca sınıf mücadelesinin devam ettiğini dolayısıyla sosyalist iktidarların da geriye dönebileceğini bilimsel olarak ortaya koydu. Toplumda süregiden sınıf mücadelesinin yani eski fikirlerle yeni fikirlerin mücadelesinin en fazla komünist partisi içerisinde yoğunlaştığını anladı. Mao kendisine has tarzıyla “komünistlerin çoğu, çoğu zaman komünist değillerdir” diyerek, komünist olmanın özel bir kumaşı olmadığını herhangi bir ezilen sınıftan ya da gruptan gelmenin komünist olmaya yönelik bir “averaj”, yetkinlik, yatkınlık barındırmadığını ve komünist olmaya yönelik sürekli mücadelenin gerçekleştirilmesi gerektiği hakikatini yakıcı bir şekilde ortaya koydu.

Birinci komünist dalganın en yüksek tepesi olan BPKD, çoğunluğu genç olan on milyonlarca insanı harekete geçirdi. Mao, “burjuva karargahları bombalayın” diyerek, eski fikirlere

tutunanlara karşı, devrimin ilerletilmesi gerekliliğini gösterdi. Kültür devrimi, burjuva medyada anlatıldığı üzere bir “taht” kavgası değildi. Şüphesiz hedefleri arasında, kapitalist yolcuları alaşağı etmek vardı ama esas görevi, sosyalist toplumda süregiden ve eski toplumdan devralınan fikirlerle mücadele etmektir. Bu mücadeleye önderlik edildi ama sadece önder kadrolarla sınırlı kalınmadı. Çin toplumunun her bir halkasında yeni yönetim biçimleri, devrimci komiteler, köylü komünleri oluşturularak, halk kitleleri bizzat bu sürecin parçası oldu. Böylece, toplum içersinde hakim olan ve kapitalist restorasyonun da temeli olan üretim ilişkileri daha fazla sınırlandırılıyor hem de bunun düşüncü biçimlerine karşı halk kitlelerinin bilinçlerinde bir sıçrama gerçekleştirilerek, siyasi seviye yükseltiliyordu.

Mao sosyalist toplumda onu geriye doğru çeken koşulların aynı zamanda sınıfsız ve sömürsüz topluma dair gerekli sıçrayışın temeli ve potansiyeli olarak da görüyordu. Bu görüş Mao’nun Çelişki Üzerine adlı meşhur makalesindeki “zıtların birliği ve mücadelesi” ile çok yakından ilişkiliydi. Mao son derecede çalkantılı olan Kültür Devrimi esnasında, Marks’ın 18. Brumaire’deki unutulmuş pasajını tekrar gündeme getirerek, adeta komünizme yeniden kalbini vermiş oldu ve bütün toplumu bu temelde yönlendirmeye çalıştı. Mao buna “4 Bütünler” dedi. Bunlar; “bütün sınıf farklılıklarının kaldırılması, sınıf farklılıklarının dayandığı bütün üretim ilişkilerinin kaldırılması, bu üretim ilişkilerine karşılık gelen bütün toplumsal ilişkilerin kaldırılması ve bu toplumsal ilişkilerden doğan bütün düşüncelerin devrimcileştirilmesi”

Komünist devrimin yeni bir dalgası için

gerekli temel, Yeni Komünizm

1976'da Mao'nun ölümünden kısa bir süre sonra Deng Sia Ping tarafından bir darbe gerçekleştirildi. Devrimin önderleri tutuklandı ve sesleri kesildi. Halkın içerisinde binlerce devrimci bastırıldı, tutuklandı ve öldürüldü. Ve böylece sosyalizmin son kalesi olan Çin'de kapitalizme geri dönüş gerçekleştirildi. Bugün kapitalist Çin, halkın tüm kazanımlarını iptal ederek dünyanın en büyük ikinci ekonomisi olabildi.

Çin'deki karşı darbe sonrasında dünya çapında bir moralsizlik ve yönelimsizlik hakim oldu. Özellikle de adından başka hiçbir şeyi sosyalist olmayan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin feshinden sonra, dünya çapında anti komünist propaganda bir volkan gibi patladı. Bu süreçte ve devam eden

yıllarda bir çok ilerici de bu propagandanın şu ya da bu düzeyde parçası oldu.

Sosyalizmin geçici yenilgisi ve komünist devrimin ilk aşamasının sona ermesi birçok negatif özelliklere neden olmuştur. Örneğin daha dar bakış açılarına ve daha kısıtlı özlemlere götürmüştür. İnsanlığın, gezegenin ve üzerinde yaşayayan diğer hayatların radikal olarak özgürleştirilmesi hedefinden, dar ve son derece ekonomist “kimlik” taleplerini ön plana çıkarmıştır. Bir zamanlar işin doğrusunu bilen ve daha büyük bir çaba içerisinde olanlar arasında bile, kısa dönemde, emperyalizmin ve diğer sömürücülerin hâkimiyeti altındaki dünyaya – gerçekte ve en azından öngörülebilir gelecek için – başka bir alternatif olamayacağı fikrinin kabul edilmesine yol açmıştır. Kapitalist toplumun üst yapısal düşüncesi olan demokrasi ya da radikal demokrasi tartışmaları bu süreçte daha fazla ön plana çıkmış “yegane” alternatif olarak sunulmuştur.

Özetlemek gerekirse: Komünist devrimin ilk aşaması uzun bir yol katetti ve karşılaştığı son derece somut engelleri aşmak için mücadelede ve tüm sömürü ve baskı ilişkilerinin sonunda ortadan kaldırılacağı, halkın bütün yönleriyle yeni bir özgürlük biçimine sahip olacağı ve insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir bilinçle ve gönüllü inisiyatifle, toplumu bütün dünya çapında örgütlemeyi ve dönüştürmeyi sürdürmeyi üzerine alacağı bir dünyaya doğru ilerlemek için mücadelede, inanılmaz derecede ilham verici şeyler başardı. Fakat pek de şaşırmamak gerekir ki, hem bu devrimlere ve ileri götürmeye çalıştıkları bu yeni toplumlara önderlik edenler tarafından işlenen pratik anlamda, hem de bu önderlerin yöntemlerinde ve anlayışlarında, bazıları oldukça ciddi olan önemli yanlışlar ve zaaflar vardı. Bu hatalar ve zaaflar komünist devrimde başlangıç denemelerinin yenilgisinin temel nedenleri değillerdi.

Sosyalizm deneyimlerinde ve genel olarak komünist hareketin tarihindeki tali hatalar, düşünce tarzlarındaki çizgi problemleri, süreç içerisinde daha köklü bir hale gelmiş ve kritik bir çelişkiyi doğurmuştur. Mao'nun tabiriyle "bir ikiye bölünmüş ve tersine dönmüştür". Devrimci Komünist Parti'nin önderi Bob Avakian bu kritik sorunlarla 60 yılı aşkındır mücadele yürütmüş ve komünizmin yeni bir sentezini bizlere sunmuştur. Bu yeni komünizm:

"Bugün geline nokta kadarki gelişme süresi boyunca komünizmin kendi bünyesinde mevcut olagelmiş ciddi ehemmiyette bir çelişkinin, esas itibariyle bilimsel olan metodu ve yaklaşımı ile buna ters düşen tarafları arasındaki çelişkinin nitel bir çözümlenmesini temsil eder ve buna somutluk kazandırır...Yeni sentezde en temel ve esasa ait olan şey, komünizmin bilimsel bir metot ve yaklaşım olarak daha da geliştirilmesi ve sentezidir, ve bu bilimsel metot ve yaklaşımın genel olarak realiteye, özel olarak da, bütün sömürü ve baskı düzenlerini ve ilişkilerini alaşağı etme ve kökünden söküp ortadan kaldırmaya ve komünist bir dünyaya doğru ilerleme amacıyla yürütülen devrimci mücadeleye daha tutarlı uygulanmasıdır.

Avakian'ın özellikle gelecekteki sosyalist topluma dair tahayyülleri son derecede çığır açııcıdır:

- Komünizmin nihai hedefi doğrultusundaki dünya devriminin bir parçası olarak – temelde buna bağlı bir parçası olarak- toplumun sosyalist dönüşümünün pratiğe geçirilmesinin kavranması
- Ayakların baş olduğu, "şimdi sıra bende" gibi rövanşist

bir toplumun ötesinde, tüm baskı ve sömürü formlarını yaratan ilişkilerin ve düşünüş biçimlerinin ötesine geçmek.

- Yeni sosyalist devletin konsolidasyonu ile birlikte toplumsal ilişkilerin ve toplumsal ve sınıfsal çelişkilerin ifade edilme biçimlerinin bir paraşüt misali “açılıp yayılacağının” kavranması
- “Geniş bir esnekliğe sahip sağlam çekirdek” ilkesinin sosyalist topluma uyarlanması ve önemi. Sosyalist süreç boyunca komünizme gidebilmek için entelektüel ve kültürel muhalefetin tanınması ve toplumun sürekli olarak bu tartışmaların teşvik edilmesi
- Proletarya diktatörlüğünde sosyalist anayasanın, halkın haklarının ve hukukun egemenliğinin rolünün kavranması, resmi ideolojinin olmaması.
- Sosyalist bir ülkede ve uluslararası düzlemde halkın refahı ve devrim arasındaki ilişkinin kavranması, bu ikisinin birbirini güçlendiren değil, çelişen şeyler olduğunun anlanması ve “bir ülke devrimi” temel alınarak değil, dünya devriminin ilerletilmesi temel alınarak çelişkilerin çözümlenmesi.

Burada hızlıca ifade ettiğimiz hususlar ve çok daha fazlası komünist hareketin 160 yıllık olumlu/olumsuz tecrübelerinin ve daha da geniş olarak insanlık hazinesinin deneyimlerinin bir sentezi olarak, Bob Avakian’ın mimarı olduğu ve bizzat önderlik ettiği yeni komünizmde mevcuttur. İnsanlığı, gezegeni ve bu gezegen üzerinde yaşayan diğer hayatları önemseyen ve gerçek bir kurtuluş isteyen herkesin yeni komünizmi etüt etmesi son derecede önemlidir.

Bu makalede ele alınan meseleleri daha köklü anlamak için şu çalışma ve makalelere bakınız;

Bob Avakian, Yeni Komünizm – Gerçek Bir Devrim ve Kökten Yeni Bir Toplum İçin Gerçek Kurtuluşa Giden Yolda Bilim, Strateji ve Önderlik, El Yayınları, 2018

Bob Avakian, Atılımlar [Breakthroughs]: Marx'ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım, El yayınları, 2021

[DKP ABD'in, Komünizm: Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı: Devrimci Komünist Parti ABD'den Bir Manifesto](#)

Devrimci Komünist Parti ABD Merkez Komitesi'nin 6 Resmi Kararı

Bildiğinizi Düşündüğünüz Şeyi Bilmiyorsunuz: Komünist Devrim ve Kurtuluşa Giden Gerçek Yol: Tarihi ve Geleceğimiz

İran Komünist Partisi (MLM): Faşist İsrail ve ABD Emperyalizminin Saldırılarına Karşı Çıkmalıyız

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan açıklama İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist) tarafından yapılmıştır. Farsçadan çevirisi Yeni Komünizm okurları tarafından yapılmıştır, [ingilizcesiyle](#) teyit edilmiştir. Çevirideki hataların mesuliyeti Yeni Komünizm Kolektifindedir.

İsrail'in, Humeyni rejiminin askeri ve güvenlik görevlilerinin suikastı ve İslam Cumhuriyeti'nin askeri merkezlerinin hedef alınmasıyla başlayan ve şimdi faşist liderlerinin Tahran'ı cehenneme çevirmeyi vaat ettiği İran topraklarına yönelik askeri saldırganlığı, İsrail tipi yaşam biçimini yansıtmaktadır. İsrail, Filistin halkına karşı sömürgeci bir yerleşim devleti olarak kurulduğundan ve II. Dünya Savaşı sonrasında bu yana ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki askeri ve güvenlik kolu olarak nefes almıştır ve başka türlü nefes alması da mümkün değildir. Sosyal kohezyonu Yahudi teokrasisi temelli bir faşizm tarafından sağlanmaktadır. Netanyahu'nun başlattığı askeri operasyona verdiği "Yükselen Aslanlar" ismi (Tevrat'tan bir ayet) bu faşist Yahudi köktendinciliğinin doğasını iyi bir şekilde ifade etmektedir. Saldırı başlamadan önce Netanyahu, Kudüs'teki Ağlama Duvarına bu ayetin içeriğini içeren bir not asmıştır: "Bu aslanlar avlarını yiyip, öldürülenlerin kanını içene kadar yatmayacaklar."

İsrail rejimi şiddetli ve korkutucu "fanteziler" ile yaşıyor ve bu dehşeti ABD'nin gelişmiş askeri ve güvenlik silahlarıyla Ortadoğu'ya dayatıyor. Bu teokratik faşizmin liderleri insanlara karşı işledikleri suçlarda İslam Cumhuriyeti'nin suçluları olan Humeyni ve suikaste uğrayan komutanlarından farklı değiller. Tek farkları İsrail'in öldürme ve yok etme gücünün çok daha büyük ölçekte olmasıyla beraber ABD emperyalizminin cephaneliğine sahip olmasıdır. İsrail devletinin "Ortadoğudaki en demokratik hükümet" olduğunu veya Ortadoğu halklarına (bombalar, füzeler ve soykırımla) iyi bir gelecek getireceğini düşünenler; Netanyahu'nun amacının İsrail'i bölgedeki baskın güç haline getirmek ve hatta topraklarını genişletmek olduğunu, bu şekilde "aslanların avlarını yiyip öldürülenlerin kanını içmeden uyumayacaklarını" unutuyorlar!

İsrail'in Gazze'deki soykırımcı savaşının ve İran

topraklarındaki mevcut saldırganlığının gerçek gücü ve motivasyonu ABD emperyalizmi tarafından sağlanmaktadır. Trump faşist rejimi, çıkarlarını dünyanın her köşesine dayatmak için sınırsız şiddet ve yıkım kullanmak üzere ABD emperyalizminin ellerini serbest bırakmaya geldi. ABD emperyalizmi onlarca yıl boyunca Ortadoğu'nun baskın gücü, "tek sahibiydi". Ancak bu tekel emperyalist Çin ve emperyalist Rusya gibi güçlü rakiplerin yükselişiyle kırıldı. Şimdi faşist Trump rejimi bu tekeli geri istiyor. Trump rejimi için buradaki belirleyici faktörlerden biri İslam Cumhuriyeti ile hesaplaşmaktır. ABD emperyalizmi bu noktada İslam Cumhuriyeti ile olan sorunun belirleyici yanının rejimin nükleer bomba elde etme girişimi olduğunu söylüyor. Ancak meselenin özü bu değildir. ABD emperyalizmi için sorun; İran İslam Cumhuriyeti'nin Rus ve Çin emperyalistleri için bir etki alanına dönüşmesi ve bu iki emperyalist gücün İslam Cumhuriyeti'ni ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki gücüne ve etkisine meydan okumak için kullanmasıdır. Bu emperyalist güçler arasındaki rekabet sadece İran'da yıkıcı bir savaş ateşleme riskine sahip değildir daha da kötüsü tüm dünyayı ateşe verebilecek bir noktaya ulaşmıştır.

Bu emperyalistlerin zorunluluklarının, ihtiyaçlarının, tıpkı İsrail'in bölgesel güç olarak kendisini tahkim etme noktasındaki çıkarı ve nefret edilen İslam Cumhuriyeti rejiminin hayatta kalma noktasındaki çıkarlarının ne İran halkları ne Ortadoğu halkları ne de dünya halklarının temel çıkarlarıyla bir alakası yoktur. Yıkıcı savaş hamlelerine kesinlikle karşı çıkılmalı ve özellikle de ABD ve İran'da oluşabilecek her koşul devrim için kullanılmalıdır.

Böylesi koşullar altında gerçek bir devrimi örgütlemenin sorumluluğu olarak İslam Cumhuriyeti'ne karşı mücadelenin politik içeriği, İsrail'in İran'a yönelik saldırılarının suçlu ve faşist doğasını (kurbanlarının İslam Cumhuriyeti'nin nefret edilen liderleri veya halk kitleleri olduğuna bakılmaksızın) ve Amerikan emperyalizminin doğasıyla beraber hem İslam

Cumhuriyeti'nin gerici doğasını hem de sahte "anti-emperyalizm" statüsünün teşhirini belirgin bir şekilde içermelidir. Bu mücadelelerde, Filistin halkını ve ABD halklarının anti-faşist mücadelelerini desteklemeliyiz. Dünya halklarının İsrail'e karşı yürüttükleri mücadeleler de dahil yürütülen anti-emperyalist mücadeleler, Rusya ve Çin emperyalistlerinin desteğini de içeren İslam Cumhuriyeti'ne ve onun "Direniş Eksenine" bir desteğe yol açmamalıdır. Küresel kapitalist-emperyalist sisteme entegre ve bağımlı bir kapitalist sınıf devleti olan İslam Cumhuriyeti, 90 milyon İranlı'nın kanını emmektedir. Halkımız, bu rejimin sahte "bağımsızlığı" için ağır bedeller ödemiştir. Halkımızın İslam Cumhuriyeti'ne karşı mücadelesi, Trump rejimi ve İsrail faşizminin ve onların sadık veya sadık olmayan paralı askerleri karşısında sessizliğin veya teslimiyetin ölümcül zehriyle lekelenmemelidir. İslam Cumhuriyeti'nin devrilme çağrısı, İsrail'deki "yükselen aslanların" ve onların emperyalist destekçilerini devirme çağrısıyla birlikte olmalıdır. Bu aynı siyasi içerikle farklı arenalarda verilmesi gereken küresel bir mücadeledir.

İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist), 14 Haziran 2025

İsrail'in Saldırılarına İlişkin Oryantasyon Notları

13 Haziran Cuma sabahı İsrail savaş uçakları İran'a karşı geniş çaplı bir bombalamaya girişti. Saldırıları nükleer tesisleri ve Tahran'da dahil olmak üzere birçok farklı noktaya

gerçekleştirildi. Saldırıları sonucu İran genelkurmay başkanı ve Devrim Muhafızları komutanı öldürüldü. İsrail'in Filistin'de yürüttüğü soykırım devam ederken gerçekleşen bu saldırılar tam da ABD ve İran, İran'ın nükleer programını müzakere edecekken gerçekleşti. Geçtiğimiz günlerde Trump olumlu bir sonuç almak ile ilgili "güveninin gittikçe azaldığını" belirtmiş, hemen akabindeyse ABD, Irak'da dahil olmak üzere bölgedeki ülkelerden diplomatik personelinin ailelerinin bölgeyi terk etmesi uyarısı yapmıştı.

İsrail'in saldırılarına İran'ın cevap vermesi ve takip eden süreçte yapılan açıklamalar var ancak henüz olayların nereye varacağını kesin olarak bilmesek de bazı temel oryantasyon noktalarını koymamız gerekir:

1. İsrail devleti niteliği itibariyle soykırımcı ve işgalci bir apartheid devletidir. Bütün saldırıları gibi bu saldırısı da gayrimeşrudur. İsrail, Ortadoğu'da nükleer silahlara sahip TEK ülkeyken günün birinde silah geliştirme potansiyeli kazanabileceği gerekçesiyle İran'a saldırması haksız ve gayrimeşrudur.
2. 7 Ekim saldırılarının akabinde Filistin halkına karşı bir soykırım savaşı başlatan İsrail, ABD'nin tam desteği ile bölgede İran destekli güçlerin etkisini büyük ölçüde kırmıştır. Şimdi ise kendisini Ortadoğunun en baskın gücü olarak konumlandırma hamleleri yapmaktadır. Şimdilik bu saldırıların devamında ABD'nin tutumunun nereye evrileceğini bilmesek de şunu biliyoruz: ABD, on yıllardır bütün hükümetlerinde bu hedefi desteklemiştir. Ve bugün Trump, İsrail'i hiç olmadığı kadar fanatik bir biçimde desteklemektedir. Bugün daha büyük bir savaşın sorumluları ABD ve İsrail olacaktır.
3. Saldırıları sonrası Türkiye'de ilerici, sosyalist güçlerde ortaya çıkan tepkilerin bir kısmı bu gayrimeşru saldırıyı kınarken İran'dan yana tavır takınmak oldu. Bu, İran'da başta Kürt halkı, kadınlar ve devrimciler olmak üzere toplumun ileri katmanlarının üzerine bir

karabasan gibi çöken teokratik faşist rejimin zımnen desteklenmesi anlamına gelir ve bu gericiliği güçlendirir. Soykırımcı işgal devleti İsrail'e karşı tavır almak ve her türlü saldırısının karşısında durmak her ilkeli insanın takınması gereken bir tavidir ancak bu, gerici rejimleri açık veya zımnen destekleyerek sağlandığı takdirde bu tavır başka bir gericiliğin hegemonik olarak güçlenmesine ve çelişkili bir biçimde karşısında durulan gericiliğin de güçlenmesine vesile olur. İnsanlık için hiçbir temel pozitif yönü bulunmayan miadı dolmuş iki güç arasında seçim yapmak son tahlilde iki gericiliğin de güçlenmesiyle sonuçlanır.

4. Türk hakim sınıfları uzun bir süredir Ortadoğu'daki gelişmeler ve Ortadoğu'nun 7 Ekim sonrası yeniden konfigürasyonunda bir yandan "iç cepheyi tahkim" stratejisi izlemekte, Öcalan ile müzakereler yapmakta, Suriye'ye dolaylı ve dolaysız türlü müdahaleyle süreçte aktör olmaya çalışmaktadır. Diğer yandan ise soykırıma karşı hamaset politikası izlemekte hem İsrail ile ticaretini sürdürmekte hem de radar üstlerini soykırımcı işgal devletine kalkan yapmaktadır. Bugün rejimin İran'a yapılan ve İran'ın cevap vererek devam ettirdiği saldırılarda takındığı tavır aynı hamasi diplomasinin sürdürülmesidir. Bu tavır objektif olarak ABD emperyalizmine ve bölgedeki askeri üssü olan İsrail'e hizmet eden bir tavidir.
5. Bu saldırı dünyayı daha da tehlikeli bir hale getirmiştir. İsrail ve İran arasında gerçekleşebilecek bir bölgesel savaş hızlı bir şekilde Ortadoğu'da daha geniş kapsamlı bir savaşı ve hatta nükleer cephanelikleriyle emperyalist güçlerin dahil olabilecekleri ve bildiğimiz haliyle insanlığın sonunu getirebilecek bir dünya savaşının potansiyelini de içerisinde barındırır. Bu her vicdanlı insanın karşı olması gereken bir durumdur.

Bütün bunlar Bob Avakian'ın daha önce dile getirdiği şu

ifadelerin önemini bizlere bir kez daha hatırlatır:

"Dünyanın halkları olarak bizler, bu emperyalistlerin dünyaya hükmetmesine ve insanlığın kaderini belirlemesine artık izin veremeyiz. En hızlı biçimde alaşağı edilmeleri gerekmektedir. Böyle yaşamak zorunda olmadığımız da bilimsel bir gerçektir."

Evin Cezaevindeki 9 Mahkûmdan Mektup: Başkalarının Acı Çekmesi Konusundaki Sorumluluğumuz

Yeni Komünizm Editör Notu: Okumakta olduğunuz makale Evin Hapishanesi'nde bulunan 9 tutsağın mektubudur. İşgalci soykırımcı İsrail'in ABD ve Batılı emperyalistlerin desteğiyle İran'a saldırması, bölgede gerici savaş çığırtkanlığının daha fazla yükselmesi ve bazı kafa karışıklıklarına temel bir perspektif sunması açısından, bu mektubu tekrardan önce çekmeyi uygun gördük.

Revcom.us Editörlerinin Notu: İran'daki kötü şöhretli Evin Hapishanesi'nde bulunan 9 mahkumun yazdığı bu mektup, yayınlandığından bu yana İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist), Avrupa'daki Burn the Cage / Free the Bird hareketi ve İran'ın Siyasi Mahkumlarına Şimdi Özgürlük İçin Uluslararası Acil Durum Komitesi (IEC) de dahil olmak üzere sosyal medyada geniş bir şekilde dolaşmaktadır. IEC gönüllüleri tarafından Farsçadan çevrilmiştir. Bazı küçük düzenlemeler, parantezli kelimeler ve dipnotlar çevirmenler tarafından anlaşılır olması için yapılmıştır. Metnin tamamı

[Tahran ve Banliyöleri Otobüs Şirketi Çalışanları Sendikası'nın resmi Telegram kanalında](#) yayınlanmıştır.

Burada, hapishanede, siyasi mahkumlar arasında, geçen yıl özgürlük ve ayrımcılığa son verilmesini talep etmek için hayatlarını tehlikeye atanlar var. Ancak şimdi, İsrail hükümeti tarafından tamamen haksız bir savaşta Filistinlilerin soykırıma uğratılması karşısında [şöyle şeyler] söylüyorlar: “Keşke [İsrail] onlardan daha fazlasını öldürse” ve “Umarım [İsrail] atom bombasıyla işlerini bitirir de dünya rahat bir nefes alır.” Hatta bazıları şöyle diyor: “Umarım Tahran’daki yılanın başını da vururlar.” Kendi hapsedilmeleri için savaşanların sonunda kendi yok edilmeleri için savaşmaları ne kadar acınası.

Savaş gerici yöneticiler için bir nimettir. Tıpkı 1980’lerde sekiz yıl süren İran-Irak savaşının [İran] hükümetinin istikrara kavuşmasına yardımcı olması ve binlerce siyasi mahkumun idam edilmesinin önünü açması gibi. Önceki yıllarda ve geçen yıl [Kadın, Yaşam, Özgürlük hareketi sırasında] binlerce çocuk ve genci öldüren bu rejim [İran İslam Cumhuriyeti], şimdi Filistin halkının savunucusu gibi görünerek gerici doğasını gizlemeye çalışıyor.

Bu savaş genişlerse, [rejime] protestocuları, siyasi tutukluları, işçi hareketlerini, kadınları, öğrencileri, Bahai toplumu gibi dini azınlıkları bastırmak için daha fazla şiddet kullanma ve hatta “Kadın, Yaşam, Özgürlük” hareketine yönelik saldırılarını genişletme bahanesi verebilir.

İktidardaki rejimin yanı sıra, [İran’a] “demokrasi ihraç etmek” için askeri saldırıları ve bombardımanı kullanmak isteyen aşırı sağcı [faşist] hareketler her zaman var olmuştur. Bu insanlar esas olarak toplumun altyapısı Batı’nın askeri saldırısıyla yok edildikten sonra [ganimetten] pay almak istiyorlar – sanki son yirmi yılda Afganistan ve Irak’ta

yaşananlardan hiçbir şey öğrenmemişler gibi. “Kadın, Yaşam, Özgürlük” hareketinin zirvesindeyken, bu insanlar umutlarını İsrail ve Batı’dan destek almaya bağlamışlardı ve mevcut savaşta onları yatıştırmaya çalışıyorlar.

Ancak Filistin’deki savaşa ve soykırıma karşı kayıtsızlık -ve belki de İran’a askeri bir saldırı yapılmasını istemek- sadece bu aşırılık yanlısı güçler arasında değil, çok daha yaygındır.

Mesajımız şudur:

Filistin halkına karşı yürütülen bu karmaşık ve eşitsiz savaş, [İran] hükümetine ve [bölgedeki] yıkıcı politikalarına ve savaşlarına duyduğumuz kızgınlığı gerekçe göstererek örtbas edemeyiz. Kelimenin tam anlamıyla soykırımın ne olduğuna (“ulusal, etnik, ırksal ya da dini bir grubu sırf doğası gereği tamamen ya da kısmen yok etme niyeti”) gözlerimizi kapatamayız. Medya tekelinin [propagandası] ile de geçiştirilemez.

Bize sunulan ikilem - Hamas ya da İsrail, askeri müdahale ya da devam eden mevcut durum- sadece kötü ile daha kötü arasında bir seçim sunuyor. Kendi yolumuzu yaratmak yerine sadece egemenlerin bize sunduğu seçeneklere baktığımız sürece, sonuç sadece kötü ya da daha kötü olabilir.

Gerçek şu ki biz [İran’da] savaş karşıtı protesto hareketleri konusunda zayıf bir geçmişe sahibiz. Eşitlikçi akımlar ve “Ekmek, İş, Özgürlük” gibi sloganları olan hareketler net savaş karşıtı pozisyonlar almış olsalar da, baskı, sömürü ve ayrımcılığa karşı mücadele ile savaş ve savaş çığırtkanlığına karşı mücadele arasında bir bağ kuramadık.

Önceki yıllarda bazı güçlerden “Gazze yoksa Lübnan da yok” sloganı duyuluyordu.² Bu insanlar kendi sefalet durumlarının hükümetin bölgedeki müdahalelere [kaynak harcamasından] kaynaklandığı sonucuna varmışlardı. Ama aslında [rejim] bu müdahaleleri, müdahale ettiği ya da hükmettiği bu ülkelerdeki insanlara fayda sağlamak için değil, sadece kendi çıkarlarını

korumak ve istikrarı sağlamak için bölgedeki bu gerici rejimleri desteklemek üzere finanse ediyordu. Sonuç olarak, bu müdahaleler Filistin'deki halk kitlelerinin zengin sosyal ve siyasi mücadele tarihini Hamas'ın roket atışlarına indirgemiş ve diğer Filistinli ilerici halk güçlerinin oynadığı rol küçümsemiş ya da silinmiştir.

Ancak bu gerici kabuk, -sanki savaş çıkırtkanlığı ve katliamlar yalnızca bombalar benim üzerime düştüğünde kötü oluyor, "Gazze'ye ne olacağı umurumda değil!" "Belucistan ve Kürdistan'a ne olduğu umurumda değil!" "Afganistan'dan gelen göçmenlere, kadınlara, işçilere ve yarı işsizlere, gecekond mahallelerinde yaşayan insanlara ne olursa olsun!... Ben sadece kendim ve çevremdeki insanlar saldırıya uğradığında protesto ediyorum." gibi [düşünerek], içinde bir canavarı, diğer insanların acılarına kayıtsızlık canavarını barındırıyor

Bu canavar devrimci hareketimizin Aşıl topuğu olacaktır. Çok sayıda dilin, dinin, her türlü fay hattının bulunduğu, baskıların birleştiği ve bölgedeki diğer emekçi ve ezilen halklarla yakın ilişki içinde olan bir toprakta, başkalarının acılarına karşı kayıtsızlık, [gerici] egemen güçlerin hakimiyetini güçlendirecek ve [daha iyi bir dünya için] her türlü değişim olasılığının önünde bir engel haline gelecektir.

Şu anda bu canavarın en güçlü düşmanı, insan onurunu desteklemeyi ve her türlü ayrımcılık ve ırkçılıkla mücadeleyi kapsayacak şekilde yorumlanan "Kadın, Yaşam, Özgürlük" sloganında ifadesini bulan, Orta Doğu'daki halkın farkındalığı ve kararlılığıdır.

Bu slogana dayanarak, ister Hamas ister İsrail olsun, her ne şekilde olursa olsun köktendincilikle mücadele edebiliriz. Sınır çizgilerini öyle tanımlayabiliriz ki, Hamas ve İsrail ile onları destekleyen emperyalist güçler bir tarafta, ilerici sosyal, emek, kadın hareketleri ... ve özgürlük ve eşitlik mücadelesi diğer tarafta yer alsın.

Hükümetler halkın çektiği acılara karşı kayıtsızdır ve savaşlar halk ve devrimci hareketlerin yönünü değiştirebilir ve onların önünde bir engel haline gelebilir. Bu nedenle bizim yaklaşımımız, “Kadın, Yaşam, Özgürlük” devrimci hareketinin kalbinde savaş karşıtı bir kanadı aktif olarak öne çıkarmaktır – aynı zamanda İsrail’in Filistin halkına yönelik soykırımını ve insanlıktan çıkarmasını kınamak, Hamas’ın gerici doğasını ve aynı insanlara [hedeflerine ulaşmak için araç olarak] nasıl davrandığını kınamak, [Hamas’ı] destekleyen bölgesel hükümetleri kınamak ve bu acımasız savaştan yararlanan emperyalist sponsorları kınamak.

Tarihsel olarak, gerici savaşların “ekmek, barış, özgürlük” sloganı altında ezilen kitlelerin egemen sınıflara karşı mücadelesine dönüştürülmesi etkili olmuş ve olumlu sonuçlar vermiştir. Bu [mevcut] tarihsel an, “Kadın, Yaşam, Özgürlük” için ilerici hareketin ayrımcılık ve ötekileştirmeye karşı mücadeleyle aynı hizaya mı geleceğini yoksa tarihin bir dipnotu mu olacağını sınavacaktır.

İmzalayan,

Anisha Asadollahi

Golrokh Iraee

Reza Shahabi

Arash Johari

Keyvan Mohtadi

Mehran Raouf

Fouad Fathi

Mazyar Seyednejad

Omid Masyer

Evin hapishanesi, Kasım 2023

Mektubun ingilizcesi için [tıklayınız.](#)